

ZBIERKA

STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU A ROZHODNUTÍ SÚDOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY

6/2011

OBSAH**Rozhodnutia vo veciach správnych**

- 86. Okruh účastníkov v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku** - Okruh účastníkov v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je stanovený presným výpočtom (§ 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2008, sp. zn. 2 Sžo 40/2008)..... 4
- 87. - 1. Kolaudačné konanie, stanovisko dotknutého orgánu** - V kolaudačnom konaní dotknutý orgán môže vyjadriť svoj názor vo forme stanoviska, ktoré musí uplatniť pri ústnom pojednávaní, inak v zmysle platnej koncentračnej zásady na jeho stanovisko sa neprihľadne.
- 2. Kolaudačné rozhodnutie - Kolaudačné rozhodnutie vydané stavebným úradom v zmysle stavebného zákona môže napadnúť žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti len účastník správneho konania, ktorý bol týmto rozhodnutím priamo dotknutý na svojich subjektívnych právach spojených s užívaním stavby, ktoré boli predmetom kolaudačného konania. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, sp. zn. 2 Sžo 228/2009) 6
- 88. Náležitosti rozhodnutia o priestupku** - Keďže zákon SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov upravuje špeciálne len náležitosti výroku rozhodnutia o priestupku (§ 77), na ďalšie obsahové náležitosti rozhodnutia, teda aj na obsah poučenia o opravnom prostriedku, je treba použiť všeobecný predpis o správnom konaní. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2010, sp. zn. 8 Sžo 527/2009) 11
- 89. Uloženie povinnosti správneho orgánu doručiť rozhodnutie** - Správny súd uloží správneho orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobcovi, ktorý tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júla 2010, sp. zn. 5 Sžp 100/2009)..... 15
- 90. Rozhodnutie o neudelení azylu** - Skutočnosť, že správny orgán v rozhodnutí o neudelení azylu nevyhodnotil žiadateľom vyslovené obavy z perzekúcie zo strany štátnych orgánov vzhľadom na jestvujúcu politickú situáciu v krajine pôvodu, je dôvodom na to, aby správny súd zrušil rozhodnutie a vec vrátil správneho orgánu na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júla 2010, sp. zn. 1 Sža 56/2010)..... 17
- 91. Povaha rozhodnutia správcu dane o reklamácií** - Keďže rozhodnutie o reklamácií podanej proti postupu správcu dane pri platení daní použitím nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty na kompenzáciu nedoplatku na dani z príjmov zo závislej činnosti nemá povahu rozhodnutia procesného, týkajúceho sa vedenia konania, nemôže byť vylúčené zo súdneho prieskumu v správnom súdnom konaní. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2010, sp. zn. 8 Sžf 4/2009)..... 22
- 92. Neuplatnenie námietky pred správneho orgánom** - Ak námietka obvineného z priestupku, že k nárazu došlo aj v odbočovacom pruhu, nebola ním uplatnená v správnom konaní ani v odvolacom konaní pred druhostupňovým správneho orgánom, nie je možné správneho orgánom vyčítať, že sa ňou vo svojich rozhodnutiach nezaoberali. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2009, sp. zn. 8 Sžo 76/2009) 27
- 93. Pozemky tvoriace poľnohospodársky pôdny fond** - Pre účely reštitúcií podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom sa za pozemky tvoriace poľnohospodársky pôdny fond, resp. patriace do neho, v zmysle § 1 písm. a) daného zákona považujú aj pozemky,
-

-
- ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, avšak sú pre ňu nepostrádateľné ako napr. poľné cesty, pozemky so zariadením dôležitým pre poľné závlahy, vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, hrádze slúžiace na ochranu pred zamokrením alebo záplavami, ochranné terasy proti erózii a podobne.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 95/2009) 31
- 94. Postup podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku v Správnom súdnictve** - Postup podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, konkrétne podľa ustanovenia § 104 Občianskeho súdneho poriadku, sa použije primerane len na riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 7/2009) 34
- 95. Návrh na vklad do katastra nehnuteľností, skúmanie platnosti zmluvy** - Pri rozhodnutí o návrhu na vklad do katastra nehnuteľností v rámci skúmania platnosti zmluvy musí správa katastra tiež zisťovať, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 49/2009) 37
- 96. Oslobodenie od súdnych poplatkov** - Pre posúdenie dôvodnosti priznania oslobodenia od súdnych poplatkov z hľadiska pomerov účastníka sú rozhodujúce najmä jeho majetkové a sociálne pomery, ale aj výška súdneho poplatku a povaha nároku.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 190/2009) 42
- 97. Právna povaha organizačnej zmeny** - Organizačná zmena vykonaná príslušným orgánom je individuálnym aktom riadenia, nie je individuálnym správnym aktom, preto nepodlieha súdnemu preskúmvaniu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 130/2009) 44
- 98. - 1. Obnova správneho konania** - Inštitút obnovy správneho konania je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní.
- 2. Obnova správneho konania - Ak došlo k zmene právneho posúdenia veci, táto skutočnosť nie je dôvod na zmenu správneho rozhodnutia.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010, sp. zn. 5 Sžf 70/2009) 49
- 99. Znalecký posudok** - Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2010, sp. zn. 6 Sžo 150/2009) 52
- 100. Porušenie blokačného ustanovenia** - Ak postupom povinnej osoby došlo k porušeniu blokačného ustanovenia zakotveného v ustanovení § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov, prevody nehnuteľností, ktoré vykonala povinná osoba, sú zo zákona neplatné.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2010, sp. zn. 2 Sžo 526/2009) 59
- 101. Výrok rozhodnutia o správnom delikte** - Vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí byť delikt vymedzený tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2010, sp. zn. 2 Sžo 238/2009) 61
-

-
- 102. Výklad a aplikácia právnej normy** - Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy – účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorca právnej normy.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2010, sp. zn. 8 Sžp 1/2010) 65
- 103. Formálne nedostatky rozhodnutia, zopakovanie administratívneho konania** - Formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2010, sp. zn. 8 Sžh 1/2010) 69
- 104. Zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu** - Ak súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu dospeje k záveru, že sú dôvody na jeho zrušenie uvedené v § 250j ods. 2 a 3 OSP, nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2009, sp. zn. 2 Sžo 246/2009) 75

86.
ROZHODNUTIE

Okruh účastníkov v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je stanovený presným výpočtom (§ 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2008, sp. zn. 2 Sžo 40/2008)

Krajský súd v T. napadnutým rozsudkom zo dňa 27. novembra 2007 potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 29. mája 2007, ktorým odporca rozhodol, že navrhovateľky v prvom až štvrtom rade nespĺňajú podmienky uvedené v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“), preto im nebolo vrátené vlastníctvo, ani im nebolo priznané právo na náhradu za časť pozemku vo výmere 17 a 95m² v katastrálnom území B., pôvodne evidovanom v pozemno-knižnej vložke, ktorá bola vyvlastnená pôvodnému vlastníkovi MUDr. L. V. (manželovi navrhovateľky v prvom rade a otcovi navrhovateľiek v druhom až štvrtom rade) rozhodnutím MsNV B. zo dňa 19. septembra 1983. Navrhovateľkám nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd konal s navrhovateľkami v druhom až štvrtom rade, resp. ich právnym zástupcom, a odporcom.

Proti tomuto rozsudku podali navrhovateľky v prvom až štvrtom rade v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhli rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedli, že bolo povinnosťou odporcu zadovážiť písomný doklad o tom, že oprávnené osoby získali za vyvlastnený pozemok finančnú náhradu. Túto povinnosť si odporca nesplnil a nekonal v zmysle predchádzajúceho rozsudku krajského súdu zo dňa 28. augusta 2006. Bol to sám odporca, kto vo svojom pôvodnom rozhodnutí (zrušenom rozsudkom Krajského súdu v T., zo dňa 28. augusta 2006) vyhotovil náčrt finančnej náhrady, ktorá mala byť navrhovateľkám poukázaná podľa v tom čase platnej vyhlášky č. 47/1969 Zb. Rozsudok krajského súdu považujú za nepresvedčivý, pretože v plnom rozsahu akceptoval vyjadrenia odporcu. Žiadny účtovný doklad o prevzatí finančnej čiastky za náhradu sa v administratívnom spise nenachádza. Požadovaná čiastka predstavuje najnižšiu náhradu, aká podľa platnej vyhlášky v čase vyvlastnenia za pozemky bola odporcom určená.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že nepovažoval za potrebné zaobstarávať písomný doklad o poskytnutí finančnej náhrady, pretože v korešpondencii navrhovateľiek a bývalého Pozemkového úradu v Topolčanoch navrhovateľky v liste zo dňa 17. októbra 1991 uvádzajú, že žiadajú vyplatenie náhrady za vyvlastnený pozemok v príslušnej správnej výške s použitím ustanovenia § 14 ods. 4 vyhlášky č. 47/1969 Zb. s odpočítaním sumy 718 Sk už zaplatenej náhrady. Z toho plynie, že navrhovateľky priznali, že im bola vyplatená náhrada za vyvlastnený pozemok. Zároveň poukázal na to, že dôkazné bremeno nie je na odporcovi, ale na navrhovateľkách, ktorým to vyplýva priamo z ustanovenia § 5 ods. 1 reštitučného zákona. Preto považuje tvrdenia navrhovateľiek za účelové a zavádzajúce. Navrhovateľky sa v ďalšej časti odvolania zaoberajú skutočnosťami uvedenými v rozhodnutí odporcu zo dňa 6. apríla 2006, ktoré však bolo Krajským súdom v T. rozsudkom zo dňa 28. augusta 2006 zrušené a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie. Odporca sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom krajského súdu vysloveným v tomto rozsudku. Odvolanie K. V., ktorá nebola navrhovateľkou v konaní na krajskom súde, považuje za bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že toto je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo zrušené (§ 214 ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku).

Z odôvodnenia:

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu vyplýva, že odporca vo vzťahu k navrhovateľkám v prvom až štvrtom rade rozhodol, že nespĺňajú podmienky uvedené v ustanovení § 3 ods. 1 reštitučného zákona, a preto sa im nenavracia vlastníctvo, ani sa im nepriznáva právo na náhradu za časť pozemku o výmere 17 a 95m² v katastrálnom území B., pôvodne evidovanom v pozemno-knižnej vložke, ktorá bola vyvlastnená pôvodnému vlastníkovi MUDr. L. V. rozhodnutím MsNV B. zo dňa 19. septembra 1983. Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podali navrhovateľky v druhom až štvrtom rade odvolanie na Krajský súd v T. Krajský súd následne konal len s navrhovateľkami v druhom až štvrtom rade, resp. ich právnym zástupcom (na pojednávanie predvolal len ne a rozsudok doručoval ich právnemu zástupcovi). Nekonal s navrhovateľkou v prvom rade, nepredvolal ju na pojednávanie, nebolo jej doručované rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie vo veci samej krajský súd doručil aj Slovenskému pozemkovému fondu, regionálny odbor T.

Nemožno pritom opomenúť, že ide o konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t.j. rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov, v ktorom je presne vymedzený okruh účastníkov. Účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava (§ 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku), t.j. okruh účastníkov je stanovený presným výpočtom bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov pred správnym orgánom podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu. Účastníkmi preskúmacieho súdneho konania preto mali byť K. V., Ing. M. B., MUDr. I. F., G. A. a Obvodný pozemkový úrad v T. Krajský súd nekonal s K. V. a tým jej odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť práva, ktoré jej poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Na túto vadu konania prihliadol odvolací súd z úradnej povinnosti, pretože navrhovateľke v prvom rade bola konaním krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a tým aj právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, garantované Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1).

Z dôvodu tohto procesného pochybenia sa odvolací súd nezaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v T. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 221 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V ďalšom konaní bude Krajský súd v T. konať so všetkými účastníkmi konania, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v tomto uznesení (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku).

87.
ROZHODNUTIE

1. V kolaudačnom konaní dotknutý orgán môže vyjadriť svoj názor vo forme stanoviska, ktoré musí uplatniť pri ústnom pojednávaní, inak v zmysle platnej koncentračnej zásady na jeho stanovisko sa neprihliadne.

2. Kolaudačné rozhodnutie vydané stavebným úradom v zmysle stavebného zákona môže napadnúť žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti len účastník správneho konania, ktorý bol týmto rozhodnutím priamo dotknutý na svojich subjektívnych právach spojených s užívaním stavby, ktoré boli predmetom kolaudačného konania.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, sp. zn. 2 Sžo 228/2009)

Krajský súd v Ž. napadnutým uznesením zo dňa 13. októbra 2008 zastavil konanie a po právoplatnosti uznesenia vec postúpil Krajskému stavebnému úradu v Ž. ako príslušnému správne orgánu; žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Uviedol, že predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vydané v rámci kolaudačného konania podľa ustanovení § 76 až 84 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), na ktoré sa vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)). Žalobcovi bolo toto rozhodnutie doručené dňa 22. mája 2008; podľa poučenia v tomto rozhodnutí žalobca podal odvolanie u žalovaného dňa 5. júna 2008. Správny orgán prvého stupňa predmetné odvolanie neodstúpil na rozhodnutie správne orgánu druhého stupňa (t.j. krajskému stavebnému úradu), ale celý spis predložil Krajskému súdu v Ž. Krajský súd uviedol, že konanie o podanom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa nepatrí do právomoci krajského súdu, ale do právomoci krajského stavebného úradu ako druhostupňového správneho orgánu v zmysle § 140 stavebného zákona a § 54 až 60 Správneho poriadku.

Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, nakoľko ide o rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, proti ktorému je prípustný riadny opravný prostriedok v rámci správneho konania. Ide teda o neodstrániteľnú podmienku konania – nedostatok právomoci súdu rozhodnúť o odvolaní.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si náhradu trov konania. Uviedol, že kolaudačného konania sa zúčastnil ako dotknutá osoba. Kolaudačné rozhodnutie podlieha preskúmaniu v odvolacom konaní pred krajským stavebným úradom; na podanie odvolania je však zo zákona oprávnený iba účastník konania, ktorým bol v tomto prípade stavebník. Stavebník však odvolanie proti kolaudačnému rozhodnutiu nepodal a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Proti kolaudačnému rozhodnutiu podal z opatrnosti odvolanie žalobca (v kolaudačnom konaní dotknutá osoba), nakoľko Krajský súd v Ž. už raz v obdobnej veci konanie zastavil s odôvodnením, že žalobca proti napadnutému rozhodnutiu správneho orgánu nepodal odvolanie, a preto nie je oprávnený vec meritórne prejednať a rozhodnúť. V právnej veci, ktorá je predmetom tohto súdneho preskúmacieho konania, žalovaný odvolanie žalobcu posúdil ako neprípustné s odôvodnením, že žalobca nebol účastníkom kolaudačného konania, ale dotknutým orgánom, ktorého zákon neopravňuje podať odvolanie. Už v žalobe žalobca predložil krajskému súdu oznámenie žalovaného – list, ktorým bolo žalobcovo odvolanie vybavené.

Podľa názoru žalobcu v prípade, že dotknutý orgán nie je účastníkom stavebného konania, môže sa dožadovať rešpektovania svojho záväzného stanoviska iba v súdnom konaní. Súd je preto povinný preskúmať zákonnosť právoplatného kolaudačného rozhodnutia, ktoré vydal prvostupňový správny orgán. Krajský súd svojím rozhodnutím navodil stav, v ktorom niet orgánu, ktorý by meritórne rozhodol o porušení povinnosti správneho orgánu rešpektovať záväzné stanovisko dotknutého orgánu. Žalovaný už raz žalobcovo odvolanie prijal a vyhodnotil ho ako podané neoprávnenou osobou, a niet dôvodu pochybovať, že rovnako odvolanie vybaví aj vtedy, keď mu vec postúpi súd. Krajský súd svojím rozhodnutím neposkytol právnu ochranu postaveniu dotknutého orgánu, čím odoprel účinnú a efektívnu ochranu subjektívnych práv (práva

prevádzkovateľa tepelnej siete v meste Č., práva dotknutého orgánu, ktorý presadzuje verejný záujem), na ktorých bol žalobca dotknutý. Účelom jeho námietok nebolo zabrániť stavebníkovi, aby sa odpojil od verejnej tepelnej siete a vykuroval svoj objekt z vlastnej kotolne, ako si to nesprávne vyložil správny orgán. Cieľom žalobcu bolo, aby správny orgán dôsledne rešpektoval všetky zákonné podmienky, za ktorých sa stavebník môže odpojiť.

Žalobca k odvolaniu pripojil fotokópiu odvolania proti rozhodnutiu žalovaného z 13. marca 2008, uznesenie Krajského súdu v Ž. zo dňa 4. apríla 2008, odvolanie žalobcu proti uzneseniu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu v časti, ktorou bolo konanie zastavené, a v časti výroku o náhrade trov konania, je potrebné potvrdiť, aj keď z iných dôvodov, ako uviedol krajský súd; v časti, v ktorej bola vec po právoplatnosti uznesenia postúpená Krajskému stavebnému úradu v Ž., je potrebné uznesenie krajského súdu zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 a § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Krajská prokuratúra v Ž. ako stavebník a účastník konania podala dňa 22. novembra 2007 návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia na stavbu „Okresná prokuratúra Č., plynová kotolňa s plynovou prípojkou ul. S. d. a ul. P.“. V kolaudačnom konaní boli dotknutými orgánmi M. t. s., a.s., (žalobca), Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Č., Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Č., Inšpektorát práce Ž., Obvodný úrad životného prostredia v Č. a S., a.s.

Žalovaný vydal dňa 25. apríla 2008 kolaudačné rozhodnutie a povolil užívanie stavby „Okresná prokuratúra Č. – plynová kotolňa“ postavenej na pozemkoch v k.ú. Č. Pre užívanie stavby žalovaný podľa § 82 ods. 2 stavebného zákona určil tieto podmienky:

- pri užívaní stavby dodržiavať predpisy týkajúce sa bezpečnosti práce a technických zariadení, predpisy súvisiace s údržbou a opravou plynovodu,
- stavebník je povinný odstrániť nedostatky na stavbe uvedené vo vyjadrení Inšpektorátu práce Ž. a ich odstránenie písomne oznámiť v lehote do 1 mesiaca od vydania kolaudačného rozhodnutia Inšpektorátu práce Ž.

Dotknuté orgány (Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Č., Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Č., Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Č., Inšpektorát práce Ž.) vydali súhlasné stanovisko s kolaudáciou stavby. Žalobca ako dotknutý orgán nesúhlasil s vydaním kolaudačného rozhodnutia, pretože stavebník pri realizácii stavby nedodrжал najmenšiu dovolenú zvislú vzdialenosť pri križovaní podzemného tepelného vedenia a plynovodu, tak ako je ustanovená technickou normou STN 736005; stavebné práce boli teda vykonané v rozpore s § 43g ods. 2 stavebného zákona; stavebník realizoval stavbu v ochrannom pásme rozvodu tepla podľa § 36 ods. 5 zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike. Stavebný úrad – žalovaný – posúdil dôvody nesúhlasu žalobcu ako dotknutého orgánu a neakceptoval ich. Dôvodom neakceptovania námietok žalobcu bola skutočnosť, že kolaudovanou stavbou nedošlo ku križovaniu verejného rozvodu tepla v správe M.t.s., a.s., ale vnútorných rozvodov.

Proti uvedenému kolaudačnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Na odvolanie reagoval Krajský stavebný úrad v Ž. listom zo dňa 15. júla 2008, v ktorom uviedol, že žalobca nemá právo podať odvolanie proti kolaudačnému rozhodnutiu žalovaného, nakoľko mal v konaní postavenie dotknutého orgánu; preto odvolanie žalobcu považoval za neprípustné.

Postavenie dotknutých orgánov a právna povaha záväzných stanovísk boli kodifikované novelou č. 479/2005 Z.z. stavebného zákona (účinnou od 1.novembra 2005). Z dôvodovej správy k citovanej novele vyplýva, že novo navrhnuté ustanovenia formulované v § 140a a v § 140b boli jadrom novelizácie stavebného

zákona. Vymedzením súčinnosti dotknutých orgánov a ich špecifikovaním, ako aj vymedzením právnej povahy záväzných stanovísk dotknutých orgánov sa sledovalo výrazné spresnenie a zrýchlenie konaní podľa stavebného zákona. Základ tohto riešenia bol prevzatý z nového českého správneho poriadku (zákona č. 500/2004 Sb.), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2006. Špecifikovanie a zjednotenie postavenia zabezpečuje procesnú rovnosť dotknutých orgánov v konaniach podľa stavebného zákona. Deklarovalo sa, že prípadné rozpory medzi záväznými stanoviskami, uplatnenými priamo v konaní, budú riešené podľa platnej právnej úpravy ustanovenej v § 136 stavebného zákona. Doplnenie procesných pravidiel uplatňovania záväzných stanovísk dotknutých orgánov a nakladania s nimi v konaniach vedených stavebným úradom sleduje transparentnosť a urýchlenie správnych konaní smerujúcich k povoleniu stavieb. Záväznosť podmienok a požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách sa zachováva s tým, že námietky proti ich obsahu uplatnené v správnom konaní, ktoré vedie stavebný úrad, možno vyriešiť v tomto konaní, pričom nové ustanovenia presne určujú spôsob riešenia bez zásahu do vecných kompetencií dotknutých orgánov.

Ako bolo vyššie uvedené postavenie dotknutého orgánu v konaní podľa stavebného zákona (teda aj v kolaudačnom konaní) je vo všeobecnosti upravené v ustanoveniach § 140a a § 140b. Dotknutým orgánom v zmysle ustanovenia § 140a ods. 1 stavebného zákona je:

- orgán verejnej správy, ktorý je správnym orgánom chrániacim záujmy uvedené v § 126 ods. 1, ak konanie podľa osobitného predpisu upravujúceho jeho pôsobnosť je súčasťou konania podľa tohto zákona, má naň nadväzovať alebo s ním súvisí (ods. 1),
- obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a cesty pre motorové vozidlá (ods. 2),
- vlastník sietí a zariadení technického vybavenia územia a iná právnická osoba, ak to ustanovuje osobitný predpis (napríklad zákon č. 656/2004 Z.z. o energetike a o zmene niektorých zákonov, zákon č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike, zákon č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, zákon č. 364/2004 Z.z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov, zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov; (ods. 3).

Dotknuté orgány v konaní podávajú záväzné stanovisko, ktoré stavebný zákon definuje ako stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi. Nejde teda o samostatné rozhodnutie v zmysle stavebného zákona alebo Správneho poriadku, proti ktorému by bol prípustný riadny opravný prostriedok. Stavebný zákon v ustanovení § 140b ods. 6 však pripúšťa, že ak odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej (kolaudačnému rozhodnutiu) smeruje proti obsahu záväzného stanoviska (ktoré je podkladom pre vydanie kolaudačného rozhodnutia), odvolací správny orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k odvolaniu od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska.

V kolaudačnom konaní sa dotknuté orgány aktívne zúčastňujú na konaní. Stavebný úrad vykonávajúci kolaudačné konanie oznamuje začatie kolaudačného konania okrem účastníkov konania, obce aj dotknutým orgánom (§ 80 ods. 1 stavebného zákona); dotknuté orgány môžu podávať v kolaudačnom konaní záväzné stanoviská (§ 80 ods. 2) a ich stanoviská sa zaznamenávajú do protokolu o ústnom pojednávaní (§ 81a ods. 1 písm. e/).

V kolaudačnom konaní dotknutý orgán môže svoj názor vyjadriť vo forme stanoviska, ktoré musí uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, inak sa na stanovisko neprihliadne (koncentračná zásada). V praxi sa môže vyskytnúť situácia, že stanovisko jedného dotknutého orgánu je odlišné od stanovísk iných dotknutých orgánov, alebo že sa stanovisko dotknutého orgánu líši od názoru stavebného úradu vykonávajúceho kolaudačné konanie.

Ad 1) Stanovisko jedného dotknutého orgánu je odlišné od stanovísk iných dotknutých orgánov (rozpor medzi stanoviskami dotknutých orgánov).

V tomto prípade sa postupuje podľa ustanovenia § 136 stavebného zákona – riešenie rozporov. Samotné riešenie rozporov je významné z toho hľadiska, že stavebný úrad vykonávajúci kolaudačné konanie nemôže bez zosúladenia odlišného stanoviska s inými stanoviskami dotknutých orgánov vo veci rozhodnúť, nakoľko stanoviská dotknutých orgánov sú pre stavebný úrad záväzné. Z uvedeného vyplýva, že odstraňovanie rozporov medzi jednotlivými stanoviskami dotknutých orgánov sa musí uskutočniť ešte pred rozhodnutím stavebného úradu vo veci samej.

Pre riešenie rozporov stavebný zákon preferuje dohodu orgánov nadriadených dotknutým orgánom.

Ak sa vzniknutý rozpor nepodarí odstrániť dohodou, Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky po prerokovaní s príslušnými ústrednými orgánmi štátnej správy autoritatívne rozhodne o rozpore medzi stanoviskami dotknutých orgánov. Ak vznikol rozpor v dôsledku záväzného stanoviska vlastníka sietí a zariadení technického vybavenia územia, ktorý je dotknutým orgánom podľa § 140a ods. 1 písm. c/, je na účely riešenia rozporov nadriadeným orgánom ministerstvo, do pôsobnosti ktorého patrí vlastníci sietí a zariadení. Rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prípadne iného ministerstva, do pôsobnosti ktorého patrí vlastníci sietí a zariadení, o odstránení rozporov je potom pre stavebný úrad záväzné.

Ad 2) Stanovisko dotknutého orgánu je odlišné od názoru stavebného úradu vykonávajúceho kolaudačné konanie.

Stavebný zákon *expressis verbis* túto situáciu neupravuje. Analogicky je možné aplikovať postup pri odstránení rozporov medzi jednotlivými dotknutými orgánmi uvedený v bode Ad 1) a rozpor medzi dotknutým orgánom a správnym orgánom, ktorý vedie konanie, odstrániť dohodou, prípadne rozhodnutím ministerstva. V súvislosti s právom na spravodlivé súdne konanie (aj správne) sa vyžaduje, aby nesúhlasné stanovisko stavebného úradu bolo v rozhodnutí náležite a podrobne odôvodnené.

V predmetnej právnej veci išlo práve o túto situáciu, keď stavebný úrad vykonávajúci kolaudačné konanie nesúhlasil so stanoviskom dotknutého orgánu (žalobcu). Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný ako stavebný úrad sa snažil rozpor odstrániť na ústnom pojednávaní dňa 18. marca 2009, avšak bezúspešne. Dôvody neakceptovania stanoviska žalobcu odôvodnil v kolaudačnom rozhodnutí.

Stavebný zákon vymedzuje práva dotknutých orgánov v ustanovení § 140a ods. 3, § 80 ods. 2, tak že majú právo nazeráť do spisov, podávať záväzné stanoviská, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke, vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony a chrániť záujmy týkajúce sa ochrany zdravia ľudí, utvárania a ochrany zdravých životných podmienok, vodách, ochrany prírodných liečebných kúpeľov a prírodných liečivých zdrojov, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesov a lesného hospodárstva, opatrení na ochranu ovzdušia, ochrany a využitia nerastného bohatstva, kultúrnych pamiatok, štátnej ochrany prírody, požiarnej ochrany, zákazu biologických zbraní, zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, odpadov, veterinárnej starostlivosti, vplyvov na životné prostredie, jadrovej bezpečnosti jadrových zariadení, prevencie závažných priemyselných havárií, správy štátnych hraníc, pozemných komunikácií, dráh, civilného letectva, vnútrozemskej plavby, energetiky, tepelnej energetiky, elektronických komunikácií, verejných vodovodov a verejných kanalizácií, civilnej ochrany, inšpekcie práce a štátnej geologickej správy.

Na druhej strane účastník kolaudačného konania (stavebník, prípadne vlastníci stavby, vlastníci pozemku) je nositeľom práv zakotvených v hmotnoprávných a procesnoprávných predpisoch. Účastník konania môže podávať návrhy na začatie konania, zobrať späť návrh na začatie konania, navrhovať dôkazy, nahliadať do spisu, byť prítomný na pojednávaní, zvoliť si zástupcu pre konanie, má právo na doručovanie rozhodnutí vo veci, podávať riadne a mimoriadne opravné prostriedky, podávať žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy, v prípade uloženia povinnosti právoplatným rozhodnutím správneho orgánu je povinný povinnosť splniť, má právo podávať námietky proti záväzným stanoviskám dotknutých orgánov.

Z uvedených skutočností vyplýva, že dotknutý orgán nie je nositeľom subjektívnych práv a povinností, na ktorých by mohol byť rozhodnutím stavebného úradu dotknutý. Z hľadiska oblasti svojej pôsobnosti podáva záväzné stanoviská, z ktorých potom stavebný úrad vo svojom rozhodovaní vychádza. Ide asi o spolupracujúce orgány verejnej správy, ktoré sa špecializujú na oblasť, ktorá už je mimo rámca pôsobnosti stavebného úradu, napr. sa špecializujú na oblasť ochrany prírodných liečebných kúpeľov a prírodných liečivých zdrojov, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, požiarnej ochrany, tepelnej energetiky, elektronických komunikácií, verejných vodovodov a verejných kanalizácií, civilnej ochrany, využitia nerastného bohatstva, a pod. (bližšie pozri § 126 ods. 1 stavebného zákona).

Kolaudačné rozhodnutie vydané stavebným úradom v zmysle stavebného zákona môže napadnúť žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti len účastník správneho konania, ktorý bol týmto rozhodnutím priamo dotknutý na svojich subjektívnych právach spojených s užívaním stavby, ktoré boli predmetom kolaudačného konania. Preto jediným aktívne legitimovaným subjektom v predmetnej právnej veci bol účastník kolaudačného konania (Krajská prokuratúra Ž.), nie dotknutý orgán, v tomto prípade M. t. s., a.s. Spôsob, akým sa stavebný úrad vysporiadal so stanoviskom dotknutého orgánu – žalobcu, môže napadnúť len účastník konania (nie dotknutý orgán, ktorý nemá aktívnu procesnú legitímáciu), avšak aj na tento prípad sa vzťahuje obmedzenie – účastník konania nemôže napadnúť záväzné stanovisko dotknutého orgánu ako také, pretože nejde o rozhodnutie, ale môže ho napadnúť len ako súčasť kolaudačného rozhodnutia (§ 140b ods. 6 a ods. 7 stavebného zákona). Dotknutý orgán sa môže domáhať rešpektovania svojho záväzného stanoviska len v rozporovom konaní (§ 140b ods. 5, § 136 stavebného zákona), ktoré sa však nezhoduje s režimom opravných prostriedkov poskytnutých účastníkom stavebného konania v prípade ich nesúhlasného stanoviska s rozhodnutím stavebného úradu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto nestotožnil s tvrdením žalobcu, že bol dotknutý na svojich subjektívnych právach, pretože v kolaudačnom konaní vystupoval ako dotknutý orgán.

Krajský súd v Ž. pochybil, keď sa vôbec nezaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu. Nedostatok aktívnej legitímácie u žalobcu predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý vedie k zastaveniu súdneho konania v zmysle § 104 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, a preto ani nie je daná podmienka pre postúpenie veci príslušnému správne orgánu (nemalo predchádzať iné konanie). Krajský súd nesprávne poukázal na to, že žalobca mal v správnom konaní podať najskôr odvolanie proti kolaudačnému rozhodnutiu a až potom mohol podať žalobu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia na súd, a tento záver je v rozpore s ustanoveniami § 140a, § 140b, § 80 ods. 2 stavebného zákona ako aj § 244 ods. 3, § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Ž. zo dňa 13. októbra 2008 v časti, ktorou bolo konanie zastavené, a v časti výroku o náhrade trov konania, potvrdil aj keď z iného dôvodu ako uviedol krajský súd, pretože bolo vo výroku správne (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku); a v časti, ktorou bola vec po právoplatnosti uznesenia krajského súdu postúpená Krajskému stavebnému úradu v Ž. zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. i/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože dôvody na takéto rozhodnutie neexistovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol aj o náhrade trov prvostupňového súdneho konania v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, pretože konanie bolo zastavené (§ 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

88.
ROZHODNUTIE

Keďže zákon SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov upravuje špeciálne len náležitosti výroku rozhodnutia o priestupku (§ 77), na ďalšie obsahové náležitosti rozhodnutia, teda aj na obsah poučenia o opravnom prostriedku, je treba použiť všeobecný predpis o správnom konaní.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2010, sp. zn. 8 Sžo 527/2009)

Napadnutým uznesením Krajský súd v B. v zmysle ust. § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2007, z dôvodu oneskoreného podania žaloby.

V odôvodnení predmetného uznesenia krajský súd poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom súdneho prieskumu zo dňa 27. apríla 2007, bolo žalobcovi doručené dňa 22. mája 2007. Uviedol, že v súlade s ust. § 57 ods. 2 O.s.p., dvojmesačná lehota pre podanie žaloby uplynula 23. júla 2007. Žalobca podal žalobu, podľa prijímacej pečiatky súdu, osobne dňa 26. augusta 2009, teda po uplynutí zákonnej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote dňa 24. novembra 2009 odvolanie, v ktorom uviedol, že pri podaní žaloby si bol vedomý dvojmesačnej lehoty v zmysle §250b ods. 1 O.s.p., avšak práve preto žaloval chybný postup správneho orgánu, ktorý správoplatnil svoje rozhodnutie napriek tomu, že bol proti nemu včas podaný opravný prostriedok – návrh na jeho preskúmanie zo dňa 29. mája 2007. Uviedol, že trvá na tom, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom, keď svoje rozhodnutie správoplatnil a nezaoberal sa návrhom na jeho preskúmanie.

Ďalej žalobca poukázal, že v závere rozhodnutia o odvolaní zo dňa 27. apríla 2007 ho žalovaný poučil, že proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať, ale je možné podať návrh na preskúmanie rozhodnutia súdom, v súlade s ustanoveniami zákona o priestupkoch. Toto aj žalobca včas urobil a dňa 29. mája 2007 podal návrh na preskúmanie a opravu rozhodnutia, ktorý osobne doručil žalovanému. Žalobca si bol vedomý, že tento návrh mal podať na súd, domnieval sa však, že súdu sa návrh doručuje prostredníctvom správneho orgánu, proti rozhodnutiu ktorého návrh smeruje. O tomto postupe ho neskôr poučil právnik, žalovaný ho o tom nepoučil, čo uviedol aj v žalobe.

Žalobca ďalej uviedol, že po uplynutí 2 rokov od nekonania vo veci, podal žalovaný návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky – pokuty, pričom ako exekučný titul bolo použité práve napadnuté a žalované rozhodnutie, ktoré bolo, podľa názoru žalobcu nezákonne správoplatnené.

Napadnuté uznesenie krajského súdu považoval žalobca za nesprávne najmä v tom zmysle, že nevyhovelo návrhu na vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie (obnova konania), ani nezdôvodnilo, prečo konanie aj v tejto časti zastavuje. Žalovaný bol aj nesprávny postup správneho orgánu (celý bod 2 žaloby), avšak krajský súd sa tým vôbec nezaoberal. Žalobca mal za to, že žalovaný postupoval nesprávne po obdržaní návrhu na preskúmanie jeho rozhodnutia (podľa § 83 zákona o priestupkoch), na návrh nereagoval, ani sa ním nijakým spôsobom nezaoberal. Uviedol, že ak by súd zaujal názor, že návrh na preskúmanie rozhodnutia zo dňa 29. mája 2007 nemožno považovať za žalobu, k zmeškaniu lehoty na podanie žaloby došlo vinou žalovaného.

Záverom navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 4. decembra 2009. Uviedol, že tvrdenia žalobcu spočívajúce v tom, že rozhodnutie zo dňa 27. apríla 2007 bolo správoplatnené aj napriek tomu, že proti nemu podal opravný prostriedok – návrh na jeho preskúmanie je právne irelevantné, pretože proti rozhodnutiu správneho orgánu nie je možné v zmysle § 59 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. sa ďalej odvolať, o čom bol žalobca riadne poučený v predmetnom rozhodnutí.

Žalovaný ďalej poukázal, že mu boli doručené námietky voči rozhodnutiu o odvolaní, v ktorých žalobca žiadal opravu rozhodnutia zo dňa 27. apríla 2007 spolu s oznámením, že je pripravený akceptovať pokutu len do výšky 2000 Sk. V liste ďalej žalobca prehlásil, že v prípade akceptovania ním navrhutej výšky pokuty nebude trvať na náhrade škody, ktorá mu vznikla v dôsledku zadržaného vodičského preukazu v trvaní 11 dní. Tieto námietky, ktoré boli žalovanému doručené dňa 5. júna 2007 nie je možné považovať za návrh žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, tak ako to vyžaduje O.s.p. Žalobca bol poučený o možnosti preskúmania daného rozhodnutia súdom.

Žalovaný taktiež uviedol, že žalobcovu mylnú domnienku, že námietky na opravu rozhodnutia o odvolaní, adresované správnejmu orgánu, hoci aj v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia o odvolaní, sú úkonom, ktorý zakladá začatie súdneho konania, nemožno akceptovať. Poukázal na ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, podľa ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka, pričom domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Záverom navrhol žalovaný odvolanie žalobcu zamietnuť a napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu priloženého administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáha preskúmania rozhodnutia zo dňa 27. apríla 2007.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný poučil žalobcu, že „*proti tomuto rozhodnutiu sa podľa ust. § 59 ods. 4 zákona. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nemožno ďalej odvolať. Podľa ust. § 83 zákona SNR 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov je toto rozhodnutie preskúmateľné súdom*“.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Nakoľko zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch upravuje špeciálne len náležitosti výroku rozhodnutia o priestupkoch (§ 77), pre posúdenie ďalších obsahových náležitostí rozhodnutia, teda aj obsahu poučenia o opravnom prostriedku, je nutné použiť všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 4 Správneho poriadku poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. **Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.**

Podľa § 54 ods. 3 Správneho poriadku pokiaľ účastník konania v dôsledku nesprávneho poučenia alebo pre to, že nebol poučený vôbec, podal opravný prostriedok po lehote, predpokladá sa, že ho podal včas, ak tak urobil najneskôr do 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia.

Podľa ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Z uvedených ustanovení správneho poriadku vyplýva, že zákonodarca v § 54 ods. 3 Správneho poriadku špeciálne upravil osobitné právne dôsledky nesprávneho poučenia iba pre opravný prostriedok v administratívnom konaní. Nie pre žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Odvolací súd preto konštatuje, že žalovaný pri poučení žalobcu o možných formách preskúmania napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade so zákonom. Poučenie obsahuje údaj o tom, že proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať, a zároveň účastníka konania informuje o možnosti súdneho prieskumu tohto rozhodnutia. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť žalovaného, aby poučenie obsahovalo údaje o náležitostiach žaloby príp. lehote pre jej podanie.

Podľa § 20 Správneho poriadku ak správny orgán nie je príslušný na rozhodnutie, je povinný podanie bez meškania postúpiť **príslušnému správne mu orgánu** a upovedomiť o tom účastníka konania. Ak je nebezpečenstvo z omeškania, správny orgán urobí nevyhnutné úkony, najmä na odvrátenie hroziacej škody.

Tvrdenie žalobcu, že po doručení podania označeného ako „Námietky proti Rozhodnutiu o odvolaní – sankcia za priestupok, návrh na preskúmanie a opravu rozhodnutia“ zo dňa 29. mája 2007 postupoval žalovaný nesprávne, nie je dôvodné. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že Správny poriadok výslovne ukladá správne mu orgánu povinnosť postúpiť podanie účastníka príslušnému správne mu orgánu, nie povinnosť postúpiť takéto podanie súdu. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením žalobcu, že k zmeškaniu lehoty došlo zavinením správneho orgánu, keďže tento nemal povinnosť doručovať podanie žalobcu súdu.

Žalovaný v poučení uviedol, že predmetné rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa § 83 zákona o priestupkoch, pričom toto ustanovenie výslovne uvádza, že na súdny prieskum rozhodnutí sa vzťahuje osobitný predpis – O.s.p. Žalobca mal svoje podanie urobiť voči súdu, čo vyplýva aj zo všeobecných obsahových náležitostí žaloby proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu, podľa ktorých musí byť zjavné, ktorému súdu je toto podanie určené (§ 42 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že žalovaný napriek podanému opravnému prostriedku správoplatnil napadnuté rozhodnutie odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať, je právoplatné, teda právoplatnosť rozhodnutia nastáva v súvislosti s vyčerpaním riadnych opravných prostriedkov v správnom konaní. Konanie o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu nemožno považovať za konanie o opravnom prostriedku v správnom konaní. Ide o špecifické samostatné konanie upravené v O.s.p., ktoré nie je pokračovaním správneho konania. Súdnemu prieskumu rozhodnutí podľa 2. hlavy 5. časti O.s.p. podliehajú zásadne rozhodnutia, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa pre ne pripúšťajú, nadobudli právoplatnosť (§ 247 ods. 2 O.s.p.). Predmetom preskúmania musí byť **právoplatné rozhodnutie** ako výsledok určitého postupu správneho orgánu. Odvolací súd poukazuje na to, že sa nemožno domáhať preskúmania iba zákonnosti postupu správneho orgánu. Súd skúma zákonnosť postupu v súvislosti s preskúmaním zákonnosti konečného rozhodnutia.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že podanie žalobcu zo dňa 29. mája 2007 nemožno považovať za podanie žaloby na súd a v tomto smere mu nemožno ani priznať účinky spojené so zachovaním lehoty na podanie žaloby. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované len v prípade podania návrhu na vecne či miestne nepríslušnom súde, nestačí podanie adresovať správne mu orgánu. Žalovaný v tomto prípade postupoval súladne so zákonom, nakoľko poučenie o možnosti súdneho prieskumu poskytnuté žalobcovi splňalo všetky stanovené náležitosti.

Rozhodnutie o odvolaní bolo žalobcovi doručené dňa 22. mája 2007, dňom nasledujúcim po tomto dni (§ 57 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), t. j. 23. máj 2007 začala plynúť lehota pre podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Posledným dňom lehoty bol 23. júl 2007 (§ 57 ods. 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), v tento deň mohol ešte žalobca vykonať procesný úkon voči súdu – podať žalobu. Žaloba bola podaná na Krajský súd v B. až dňa 26. augusta 2009, teda takmer dva roky po uplynutí zákonnej lehoty.

Keďže v zmysle ust. § 250b ods. 1 O.s.p. nemožno zameškanie lehoty na podanie žaloby v správnom súdnictve odpustiť, odvolací súd rozhodol podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., keď rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

89.
ROZHODNUTIE

Správny súd uloží správne orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobcovi, ktorý tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júla 2010, sp. zn. 5 Sžp 100/2009)

Krajský súd v B. napadnutým uznesením postupom podľa § 250d ods. 3 zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia B. zo dňa 28.7.1995. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo zistil, že žalobca napádal prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 28.7.1995, v poučení ktorého bolo správne uvedené, že proti nemu možno podať odvolanie. Konštatoval, že žalobcovi toto rozhodnutie doručené nebolo, pretože nebol účastníkom správneho konania, no na žiadosť mu uvedené rozhodnutie doručil dňa 6.5.2009 Okresný súd B., a preto mal žalobca v zmysle poučenia podať proti nemu odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia. Žalobca miesto toho podal žalobu na krajský súd, čo však zákon neumožňuje (§ 250 ods. 4 OSP), a preto krajský súd konanie o žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil z dôvodu, že smerovala k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca včas odvolanie žiadajúc jeho zrušenie. Dôvodil tým, že v žalobe síce uviedol, že mu predmetné správne rozhodnutie bolo doručené Okresným súdom B., avšak takéto doručenie nemá oporu v zákone a nemožno s ním ani spájať žiadne právne účinky doručenia. Žiadal, aby bol krajský súd zaviazaný uložiť príslušnému správne orgánu povinnosť doručiť mu rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia B. zo dňa 28.7.1995 v zmysle ustanovenia § 250b ods. 2 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že uznesenie o zastavení konania o žalobe treba potvrdiť, hoci z iných dôvodov.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 250b OSP ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí (ods. 2).

Súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov (ods. 3).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z pripojeného spisu krajského súdu a administratívneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou podanou na krajskom súde dňa 20.5.2009 domáhal preskúmania rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia B. zo dňa 28.7.1995, ktorým bolo vydané stavebné povolenie na stavbu: „Rozšírenie TS 384 a NN výroby B. – P.“. V odvolaní proti zastavujúcemu uzneseniu krajského súdu sa domáhal uloženia povinnosti správne orgánu riadne a v súlade s § 250b ods. 2 OSP mu doručiť predmetné rozhodnutie.

Rozhodnutie, ktorého doručenia podľa § 250b ods. 2 OSP sa žalobca domáhal, bolo vydané dňa 28.7.1995. V zmysle § 250b ods. 3 OSP je takýto postup možný len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia. V predmetnej veci je zjavné, že táto prekluzívna lehota už uplynula (dňom 28.7.1998), a preto nemožno uložiť správne orgánu povinnosť doručiť uvedené

rozhodnutie žalobcovi. Uvedená trojročná lehota má za účel umožniť jednotlivcovi, pokiaľ získa informáciu o existencii rozhodnutia, resp. činnosti s ním spojených, aby mal možnosť zasiahnuť do príslušného správneho konania. Ako vlastníčkovi pozemku, ktorý mal byť dotknutý líniovou stavbou, mu nič nebránilo, aby v zákonnej 3 ročnej lehote vykonal potrebné úkony, a nie aby sa domáhal nápravy až po jej uplynutí.

Vzhľadom na skutočnosť, že ide o lehotu prekluzívnu, odvolací súd musel konštatovať, že pre postup, ktorého sa žalobca domáhal, neboli splnené zákonné podmienky, na ktorých splnenie súd musí v zmysle § 103 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP prihliadať.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vzhľadom na uvedené a s poukazom na citované zákonné ustanovenia podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil uznesenie krajského súdu o zastavení konania ako vo výroku vecne správne.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 246c ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

---

90. ROZHODNUTIE

Skutočnosť, že správny orgán v rozhodnutí o neudelení azylu nevyhodnotil žiadateľom vyslovené obavy z perzekúcie zo strany štátnych orgánov vzhľadom na jestvujúcu politickú situáciu v krajine pôvodu, je dôvodom na to, aby správny súd zrušil rozhodnutie a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júla 2010, sp. zn. 1 Sža 56/2010)

Krajský súd v B. napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 6. 4. 2009 o neudelení azylu na území Slovenskej republiky navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) a o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle na dobu jedného roka odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci a tento aj logicky vyhodnotil, pretože sa pridržiaval právneho názoru súdu vysloveného v rozsudku zo dňa 10.10.2008. Konštatoval, že správny orgán s poukazom na rôznosť navrhovateľom prednášaných dôvodov svojej žiadosti o azyl osobu navrhovateľa správne vyhodnotil ako nedôveryhodnú a pretože aj prípadné odsúdenie navrhovateľa za bránenie zatýkania jeho strýka, resp. uloženie povinnosti pravidelne sa hlásiť na určenom štátnom orgáne nie je možné posúdiť ako prenasledovanie v zmysle zákona o azyle, rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a vyjadril presvedčenie, že jeho vyjadrenia sú súvislé, hodnoverné, nie sú v rozpore s dostupnými informáciami a že spĺňa podmienky pre udelenie azylu na základe opodstatnenej obavy z prenasledovania z dôvodu určitých politických názorov. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že vypovedacia schopnosť (hodnovernosť) ním predložených dôkazov je nulová z dôvodu, že ide len o fotokópie, pretože o nutnosti predloženia dôkazov sa dozvedel až počas azylového konania, v čase úteku zo svojej krajiny túto vedomosť nemal, no ako náhle sa o tom dozvedel, vyvinul snahu, aby tieto dôkazy mohol predložiť. Dodal tiež, že žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje predloženie originálov listín.

Nesprávnosť právneho posúdenia krajským súdom i odporcom videl aj v tom, že bol označený za nehodnoverného s tým, že už toto konštatovanie je spôsobilé k potvrdeniu správnosti výroku rozhodnutia o neudelení azylu. Zdôraznil, že od počiatku uvádzal ten istý dôvod žiadosti o azyl, preto záver krajského súdu, že „postupne uvádzal nové závažnejšie skutočnosti“ považoval za neadekvátne prísny. Uviedol, že je logické, že čím dlhšie sa na Slovensku nachádzal, mal možnosť získať informácie o azylovom konaní, a to predovšetkým informáciu o potrebe detailne opísať svoje dôvody a predložiť dôkazy. Od začiatku tvrdil a stále tvrdí, že bol uväznený, sympatizoval so stranou Mojahedin-e-Khalq a nemožno použiť v jeho neprospech to, že niektoré udalosti detailnejšie opísal.

Krajskému súdu vytkol tiež to, že keďže podľa jeho záverov majú ním predložené dôkazy vypovedaciu hodnotu, nemali byť predsa podkladom pre jeho rozhodnutie (na str. 7), a teda v odôvodnení svojho rozsudku o nehodnovernosti navrhovateľa ich nemal použiť.

Navrhovateľ dôvodil, že jeho strach z prenasledovania je možné považovať za opodstatnený, nakoľko konanie, ku ktorému došlo vo väzení, spočívalo v závažnom konaní spôsobujúcom porušenie jeho ľudských práv. V súvislosti s tým poukázal na informácie vyplývajúce z Country Report on Human Rights Practices 2006 a zo správy US Department of State z marca 2007.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, pretože navrhovateľ neuviedol a ani nepreukázal také skutočnosti, ktoré by boli dôvodom pre udelenie azylu. Dodal, že objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti a zistil, že navrhovateľ uvádzal iné skutočnosti ako

---

tie, ktoré sú uvedené v § 8 a 10 zákona o azyle, a preto považuje preskúmané rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom o azyle a Ženevským dohovorom z roku 1951 o právnom postavení utečencov.

Odporca uviedol, že navrhovateľ o azyl požiadal preto, lebo v Iráne mal problémy, pretože brat jeho matky bol politicky aktívny v strane mudžahedínov, pohádal sa s príslušníkmi polície pri zatýkaní strýka v roku 2004, za čo bol odsúdený na jeden mesiac odňatia slobody. Ďalej uviedol, že dňa 15.1.2009 bol s navrhovateľom uskutočnený doplnujúci pohovor, počas ktorého predložil kópiu dvoch listov, ktoré majú dokladovať, že bol mesiac vo väzení a potom sa musel 2x v mesiaci hlásiť na súde; druhým listom bolo oznámenie, aby sa do 48 hodín dostavil na súd, pretože porušil ohlasovaciu povinnosť a zároveň je tam uvedené, že ak by sa v uvedenej lehote nedostavil, bude stíhaný podľa zákona. Konštatoval, že súd postupoval zákonným spôsobom, ktorý nevykazuje známky prenasledovania a navrhovateľ sám porušil povinnosť uloženú mu súdom, pričom ani samotné odsúdenie navrhovateľa na trest odňatia slobody na 1 mesiac nie je trestom, ktorý by vykazoval známky neprimeranosti.

Poukázal na to, že navrhovateľ nikdy neuviedol, že by bolo proti nemu použité fyzické alebo psychické násilie. Uložený trest nemožno považovať za neprimeraný a ani za odsúdenie pre uplatňovanie politických názorov navrhovateľa. Skutočnosti, že vo veci neboli preukázané žiadne prvky perzekúcie, svedčí aj samotné tvrdenie navrhovateľa, keď na otázku, či bola príčinou povinnosti hlásenia sa na súde aj politická činnosť alebo výlučne len konflikt s políciou pri zatýkaní strýka, doslovne odpovedal: „Bolo to len kvôli zatýkaniu strýka.“

K námietke navrhovateľa, že ak mu bola poskytnutá doplnková ochrana z dôvodu, že po posúdení všeobecnej situácie v Iráne, ako aj aktivít navrhovateľa, v prípade jeho nedobrovoľného návratu do krajiny pôvodu nemožno vylúčiť, že by sa mohol stať terčom neľudského zaobchádzania, je možné sa domnievať, že spĺňal aj podmienky pre udelenie azylu, odporca uviedol, že nemal na mysli aktivity navrhovateľa vo vzťahu k jeho údajnej činnosti pri propagovaní strany mudžahedínov, ale jeho odchod z krajiny pôvodu, a tým nesplnenie si súdom uloženej povinnosti hlásiť sa. Odporca zdôraznil, že v prípade návratu navrhovateľa do Iránu by práve pre nesplnenie si tejto povinnosti mohol byť podrobený neľudskému zaobchádzaniu, a preto mu bola poskytnutá doplnková ochrana, pokiaľ nedôjde ku konsolidácii politickej situácie v krajine pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu, zistil, že dňa 6.3.2007 požiadal navrhovateľ (spolu s manželkou Z. H.) o udelenie azylu. Ako dôvod svojej žiadosti označil obavy o život, pretože bol prenasledovaný iránskou vládou, lebo jeho strýko bol členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 27.3.2007 vyplýva, že v krajine pôvodu mal problém s políciou, pretože koncom roka 2004 polícia prišla zatknúť brata jeho matky a vziať ho do väzenia, keďže bol členom strany mudžahedínov. On sa ho zastal, preto ho polícia zbila a tiež ho vzala a uväznila v L. Bol odsúdený na 1 mesiac. Na otázku, či bol členom nejakej politickej strany, hnutia alebo inej organizácie, uviedol, že nebol. Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o azyl, uviedol, že v krajine pôvodu má problémy, lebo brat jeho matky bol politicky aktívny v strane mudžahedínov a on mal kvôli tomu problémy s políciou a súdmi, musí sa každých 15 dní hlásiť na políciu v L. Na otázku, prečo opustil krajinu pôvodu až po 2 rokoch od problémov s políciou uviedol, že musel vyriešiť peniaze na cestu. Do krajiny pôvodu sa vrátiť nechcel, pretože sa obáva o svoj život a bojí sa polície.

Odporca rozhodnutím zo dňa 11.5.2007 neudelil navrhovateľovi azyl, neposkytol mu doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia.

Krajský súd v B. na základe opravného prostriedku navrhovateľa rozsudkom zo dňa 10.10.2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP predmetné rozhodnutie odporcu, pretože dospel k záveru, že posúdenie skutkového stavu odporcom bolo nedostačujúce pre rozhodnutie v predmetnej veci a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odporcovi uložil prehodnotiť skutočnosť, či by v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozila navrhovateľovi perzekúcia a prenasledovanie z dôvodu jeho politického presvedčenia, nakoľko je sympatizantom strany mudžahedínov.

V priebehu nového konania odporca vykonal s navrhovateľom dňa 15.1.2009 doplňujúci pohovor, z ktorého vyplýva, že strýko navrhovateľa bol členom protivládnej strany, ktorá je prenasledovaná, lebo nesúhlasí s vládou politikou a jej cieľmi sú ľudské práva a sloboda. Problémy navrhovateľa vznikli pri zatýkaní strýka. Navrhovateľ ďalej uviedol, že spolu s ľuďmi rovnakého zmysľania roznášali propagačné materiály - letáky strany, ktoré sami vyrobili, a jeho priateľ A. bol pre túto činnosť zadržaný a popravený.

Na otázku kedy a od koho sa dozvedel, že je naňho vydaný zatýkací rozkaz, odpovedal, že mu to oznámila jeho rodina, ktorá mu doklady poslala faxom z Iránu. Tiež uviedol, že mal zákaz opustiť krajinu, hoci mu nič nebolo dané písomne, len mu to oznámili ústne.

Na otázku, čo mu hrozí v prípade návratu do Iránu, odpovedal, že mu hrozí poprava - spoločné aktivity vykonával s A., ktorého popravili a preto by popravili aj jeho.

Súčasťou administratívneho spisu sú aj tieto správy o krajine pôvodu: Správa o dodržiavaní ľudských práv v krajine - Irán vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu z 11.3.2008, Profil krajiny – Irán z mája 2008, Správa Amnesty International 2008 – Irán zo dňa 28.5.2008, správy z tlače (denníky SME a Nový Čas).

Na základe takto zisteného a doplneného skutkového stavu vydal odporca dňa 6.4.2009 rozhodnutie, ktorým vyslovil, že navrhovateľovi neudeľuje azyl, no poskytne mu doplnkovú ochranu na dobu 1 roka od právoplatnosti rozhodnutia. Konštatoval, že v prípade navrhovateľa absentuje pojem prenasledovania, pretože zaistenie políciou na 1 mesiac nemožno označiť ako prenasledovanie, nakoľko v prípade konfliktu s políciou pri zatýkaní strýka išlo o konanie protiprávne, čo potvrdzuje i samotná žaloba súdu, podľa ktorej navrhovateľ konal proti zákonom Islamskej republiky Irán, vyvolával spory s orgánmi obranných vojenských síl a bol v spojení s orgánmi pôsobiacimi proti zákonnosti a poriadku štátu. Preto nemožno považovať rozhodnutie súdu o odňatí slobody na 1 mesiac za perzekúciu, ale za následok protiprávneho konania a teda aj trest za porušenie zákonov. Odporca ďalej dôvodil, že za prenasledovanie nemožno považovať ani uloženú povinnosť hlásiť sa na súde, pretože iránske štátne orgány mali dôvodné podozrenie na styk so strýkom, členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq, a vzhľadom na jej militantnosť považovali za potrebné prijať opatrenia na obmedzenie aktivít jej členov a iných osôb spájaných s touto organizáciou. Podľa odporcu nejde o akt, ktorý by navrhovateľovi bránil naďalej žiť v krajine pôvodu, a navyše navrhovateľ žil v Iráne ešte ďalšie 2 roky bez toho, aby nejakým výrazným spôsobom bola ohrozená jeho bezpečnosť, pričom v krajine zotrval aj jeho strýko – údajný člen strany mudžahedínov, a to aj napriek obdobnej povinnosti hlásiť sa na súde. Odporca tak dospel k záveru, že kroky iránskych štátnych orgánov voči navrhovateľovi nejavili žiadne známky perzekúcie a nebol teda nútený krajinu pôvodu opustiť.

Krajský súd sa so záverom odporcu stotožnil a dal odporcovi za pravdu, ak tento uviedol, že ak by dôvody odchodu navrhovateľa skutočne existovali, celkom určite by ich navrhovateľ uviedol už pri vstupnom pohovore. Poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľa, ktorá je zrejماً aj z toho, že dôvody jeho odchodu, ktoré uviedol pri vstupnom pohovore, sa podstatne líšili od tých, ktoré uviedol v opravnom prostriedku, resp. v doplňujúcom pohovore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje uvedený záver odporcu, na rozdiel od krajského súdu, za nepodložený a nesprávny. Navrhovateľ od počiatku uvádzal tie isté dôvody, ktoré postupne len bližšie konkretizoval, a to sympatizovanie so stranou Mojahedin-e-Khalq a väznenie. Dôvody a tvrdenia navrhovateľa sú podľa názoru odvolacieho súdu od počiatku konzistentné a nemožno konštatovať, že osoba navrhovateľa je nedôveryhodná len na tom základe, že svoju výpoveď navrhovateľ počas konania dopĺňal a bližšie rozvádzal.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal dostatočne ani otázkou objektívneho elementu pocitu strachu navrhovateľa, keď v rozhodnutí neanalyzoval situáciu v krajine pôvodu z hľadiska postoja štátnych orgánov k členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq. V konaní nebola nijakým spôsobom vyvrátená pravdivosť tvrdenia navrhovateľa, že vykonával určitú činnosť v prospech tejto strany, tým že roznášal letáky, čím vlastne demonštroval svoje sympatie k tejto strane a rovnako nebolo vyvrátené ani tvrdenie, že navrhovateľov priateľ A., s ktorým takúto činnosť vyvíjali, bol za to aj popravený, a teda že by navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu mohla tiež reálne hroziť perzekúcia - a to najmä s ohľadom na situáciu v krajine pôvodu, keď z rôznych správ o krajine pôvodu vyplýva, že politickí väzni boli väznení aj niekoľko rokov, a to i len za sympatizovanie so stranou mudžahedínov, bol im odopieraný riadny proces a právne zastúpenie, za akúkoľvek politickú činnosť smerujúcu proti súčasnej vláde sú ukladané ťažké tresty, aktivisti sú zatýkaní i za distribúciu letákov, dokonca v niektorých prípadoch sú na mieste zastrelení. Podľa Národnej rady odporu Iránu - National Council resistance of Iran (NCRI) vláda voči takejto činnosti preukazuje nulovú toleranciu. Z obsahu informácií, ktoré sú založené v administratívnom spise odporcu, vyplýva ďalej to, že EÚ vyňala organizáciu Mojahedin-e-Khalq zo zoznamu teroristických organizácií, keďže táto skupina sa zriekla násilia.

Z administratívneho spisu tiež vyplynulo, že počet popráv v roku 2007 prudko vzrástol, pričom nie je možné určiť presný počet popravených. Je známe, že boli popravení aj politickí väzni, členovia strany Mojahedin-e-Khalq, a tí, ktorí sú väznení, sú mučení, zle sa s nimi zaobchádza, bývajú odsúdení na smrť vo svojej neprítomnosti. Hrozba postihu za sympatizovanie s touto stranou reálne existuje, čomu svedčí aj skutočnosť, že agenti zbili alebo zatkli rodinných príslušníkov chystajúcich sa len navštíviť iránskych opozičných exilantov sídliacich v Iraku.

S ohľadom na znalosť situácie a pomerov v Iráne nebolo možné podľa Najvyššieho súdu primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa podľa Najvyššieho súdu javí neudržateľným záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľa nemožno považovať za prenasledovanú osobu v zmysle zákona o azyle.

V danom prípade navrhovateľ tvrdí, že je sympatizantom strany Mojahedin-e-Khalq, roznášal letáky strany spolu s ďalšími osobami, za čo bol jeho priateľ popravený, a podľa názoru Najvyššieho súdu výpovede navrhovateľa ohľadne týchto okolností (pred odporcom ako aj pred krajským súdom) nie sú v rozpore s informáciami odporcu o tejto politickej strane a zaobchádzaní s jej členmi, či sympatizantmi v krajine pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako nesúhlasí s názorom krajského súdu o navrhovateľovej nedôveryhodnosti. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhovateľova výpoveď po celú dobu správneho konania bola konzistentná a vnútorne bez rozporov. Podľa Najvyššieho súdu nebolo potrebné klásť taký dôraz na jeho prvé vyhlásenie počas zadržania (v marci 2007) pre účely podania vysvetlenia, pretože vo všetkých nasledujúcich výpovediach nevybočil z rámca dôvodov, pre ktoré žiadal udeliť azyl. Jeho tvrdenia sú zrozumiteľné, zhodné a bez vnútorných rozporov. Takúto argumentáciu je možné použiť len podporne za situácie, kedy by i ďalšie okolnosti svedčili o tom, že navrhovateľom tvrdené skutkové okolnosti nie sú pravdivé.

Preto záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, podľa ktorého nebola preukázaná existencia opodstatnených obáv z prenasledovania pre zastávanie určitých politických názorov, a teda neboli splnené podmienky pre udelenie azylu v Slovenskej republike, posúdil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nepresvedčivý.

Ústavný rámec ochrany cudzincov v podobe práva na azyl je zakotvený v článku 53 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sa obmedzuje len na dôvody udelenia azylu (t. j. osoba musí byť prenasledovaná pre uplatňovanie politických práv a slobôd). Podmienky poskytnutia ochrany a ďalšie náležitosti azylového konania odkazujú na zákonnú úpravu, ktorú predstavuje zákon o azyle.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 zákona ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo

---

nechce vrátiť do tohto štátu. Podľa odseku 2 ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 (§ 9 zákona).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Preto nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné, aby sa odporca v ďalšom konaní zamerail na zistenie postavenia strany mudžahedínov v Iráne, postoj štátnych orgánov k jej členom **i sympatizantom. Čo sa týka možného prenasledovania navrhovateľa z dôvodu jeho sympatizovania** s Mojahedin-e-Khalq a vykonávania aktivít (roznášanie letákov) pre túto stranu, *považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za dôležité, aby odporca v ďalšom konaní posúdil ako kvalifikovať prípady, keď žiadateľa o azyl síce objektívne nie je možné považovať za príslušníka určitej politickej, náboženskej či inej vrstvy obyvateľstva v krajine pôvodu, je však nepochybné, že z určitých dôvodov je štátnymi orgánmi tejto krajiny s uvedenou vrstvou obyvateľstva spojovaný a je preto diskriminovaný alebo prenasledovaný.*

Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na navrhovateľom vyslovené obavy zo zatknutia pre svoje aktivity v prospech strany mudžahedínov s poukazom na represie štátnych orgánov proti sympatizantom tejto strany alebo rodinným príslušníkom jej členov bude potrebné vyhodnotiť tieto tvrdenia aj z pohľadu vyhodnotenia opodstatnenosti jeho strachu.

V ďalšom konaní preto odporca posúdi, či navrhovateľom uvádzané dôvody nie sú dôvodom pre udelenie azylu pre obavy z prenasledovania z dôvodu zastávania a sympatizovania s určitými politickými názormi.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

---

91. ROZHODNUTIE

Keďže rozhodnutie o reklamácií podanej proti postupu správcu dane pri platení daní použitím nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty na kompenzáciu nedoplatku na dani z príjmov zo závislej činnosti nemá povahu rozhodnutia procesného, týkajúceho sa vedenia konania, nemôže byť vylúčené zo súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2010, sp. zn. 8 Sžf 4/2009)

Odvolaním napadnutým uznesením Krajský súd v B. v zmysle ust. § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zastavil konanie vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. júna 2009 o nevyhovení reklamácií daňového subjektu, z dôvodu toho, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Súd účastníkom trovy konania nepriznal.

V odôvodnení predmetného uznesenia krajský súd uviedol, že z obsahu a charakteru napádaného rozhodnutia ako aj z povahy prípustného opravného prostriedku je zrejmé, že ide o rozhodnutie procesnej povahy, z podanej reklamácie je zrejmé, že žalobca nesúhlasil a napádal postup správcu dane. Reklamácia je osobitným opravným prostriedkom v štádiu platenia dane, ktorý daňovému subjektu umožňuje napadnúť také úkony správcu dane, na ktoré nie sú daňovému dlžníkovi vydané rozhodnutia. Svojím spôsobom po podaní reklamácie dôjde iba k takému procesnému rozhodnutiu, ktorým sa upravuje procesný postup v priebehu daňového konania pred správcou dane.

Krajský súd na základe týchto skutočností ako aj citovaných ust. O. s. p. zhodnotil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, nakoľko je zo súdneho prieskumu vylúčené na základe § 248 O. s. p. Súd pritom pri posudzovaní podmienok konania, za ktorých môže konať, musel vychádzať z tej skutočnosti, že predmetom preskúmania v danom prípade bolo rozhodnutie procesné, ktorého výsledky, a teda právne účinky, nijakým spôsobom nezasiahli do hmotných práv účastníka konania.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote dňa 11. novembra 2009 odvolanie, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci.

Uviedol, že krajský súd pochybil, keďže novelou O. s. p. – zák. č. 424/2002 Z. z. - došlo k tej zmene, že zo súdneho preskúmanacieho konania zákon už nevyklučuje všetky procesné rozhodnutia, ale len tie, ktoré sa týkajú výlučne vedenia konania. Zákon nešpecifikuje, o ktoré z rozhodnutí pri takomto vymedzení ide, preto to, či v danej veci ide o procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania, musí súd starostlivo zvažovať v každom konkrétnom prípade. Pomôckou pritom môže byť skutočnosť, že procesným rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania nie je správny orgán viazaný a môže ho zmeniť resp. nahradiť svojím rozhodnutím bez podania opravného prostriedku účastníkom. Takéto rozhodnutie teda nemôže mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, a teda ani nemôže spôsobiť ujmu na právach účastníkov konania. V danom prípade však o takéto rozhodnutie nejde.

Žalobca taktiež uviedol, že krajský súd absolútne ignoroval, že napadnuté rozhodnutie žalovaného svojím obsahom nie je (a ani nemôže byť) rozhodnutím predbežnej povahy ani procesným rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania, keďže žalovaný je napadnutým rozhodnutím o riadnom opravnom prostriedku (reklamácií) plne viazaný a nemôže toto právoplatné rozhodnutie zo svojho podnetu zmeniť, zrušiť alebo nahradiť svojím novým rozhodnutím. V danej veci je rozhodnutie žalovaného síce procesnej povahy, avšak netýka sa vedenia konania. Predmetné rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím o riadnom opravnom prostriedku (reklamácií), podanom daňovým subjektom, pričom reklamácia ako riadny opravný prostriedok, je spôsobilým prostriedkom nápravy proti nezákonnej aplikácii zákona správcou dane, týkajúcej sa spôsobu platenia dane a započítania daňových pohľadávok voči daňovému subjektu.

S poukazom na ustanovenia zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov žalobca ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie sa priamo dotýka jeho práv a postavenia, nakoľko meritórne rozhodlo o nevyhovení

podanej reklamácií (riadnemu opravnému prostriedku) a vykonaní zápočtu (kompenzácie) daňových pohľadávok a záväzkov. Napadnuté rozhodnutie tak určuje povinnosti týkajúce sa spôsobu platenia daní. Je zrejmé, že žalovaný ako správca dane v zmysle ust. § 63 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov žalobcovi v oznámení o kompenzácií nadmerného odpočtu zo dňa 12. júna 2009, doručenom dňa 18. júna 2009, oznámil kompenzáciu časti nadmerného odpočtu vo výške 20 320,02 €, uplatneného za zdaňovacie obdobie marec 2009, ktorý bude použitý na kompenzáciu nedoplatku na dani z príjmov zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti. Daňový úrad kompenzáciu podľa citovaného oznámenia vykonal ku dňu 24. júna 2009.

Žalobca ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie sa tak netýka vedenia konania, ale autoritatívne spoločnosti žalobcu – daňového subjektu v rámci rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku, kde sa rozhodlo o právach a povinnostiach žalobcu týkajúcich sa platenia daní, spôsobu zániku práv a povinností daňového subjektu. Deň započítania pohľadávok určený daňovým úradom je navyše rozhodným pre určenie výšky sankčného úroku, ktorý môže daňový úrad následne daňovému subjektu vyrubiť. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako také podlieha súdnemu preskúmvaciemu konaniu podľa zákonnej úpravy účinnej od 1. januára 2004, lebo nie je predbežnej povahy a netýka sa vedenia konania, ale platenia daní formou zápočtu daňových pohľadávok. Krajský súd však aj napriek uvedeným skutočnostiam tvrdil, že napadnuté rozhodnutie iba formálne upravuje procesný postup pri platení dane a argumentoval znením § 50 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov.

Taktiež žalobca poukázal, že započítanie daňových pohľadávok je jeden zo zákonom určených spôsobov platenia dane, krajský súd však tvrdil, že napadnuté rozhodnutie sa nijako nedotkne a ani nemôže dotknúť práv žalobcu. Uvedené tvrdenie je iluzórne a vo svojej podstate zmätočné. Platenie daní a spôsob vykonania zápočtu daňových pohľadávok a záväzkov daňového úradu sa vždy bezprostredne dotýka postavenia daňového subjektu.

Žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu Ž. zo dňa 3. marca 2009, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 45B/2009 dňa 6. marca 2009, ktorým bolo začaté reštrukturalizačné konanie žalobcu a následným uznesením Okresného súdu Ž. zo dňa 2. apríla 2009, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 67B/2009 dňa 7. apríla 2009, bola reštrukturalizácia povolená. Uviedol, že krajský súd, ako aj žalovaný, opomenuli, že pohľadávky dlžníka majú z dôvodu reštrukturalizácie samostatné právne režimy a všetky tzv. staré pohľadávky je žalovaný ako správca dane povinný uplatniť v reštrukturalizačnom konaní prihláškou. Žalovaný však nezákonne započítal pohľadávku žalobcu (daňový záväzok) z titulu nadmerného odpočtu DPH s pohľadávkou z titulu nezaplatenej dane z príjmov zo závislej činnosti za rok 2008 a zákaz vykonávania kompenzácií voči dlžníkovi nachádzajúcemu sa v reštrukturalizácii vôbec nerešpektoval.

Ďalej žalobca poukázal na niektoré ustanovenia právnych predpisov v súvislosti s prihlasovaním a započítavaním pohľadávok v reštrukturalizácii a uviedol, že súd prvého stupňa neposúdil charakter napadnutého rozhodnutia správne, keď vyslovil, že ide o procesné rozhodnutie, ktoré je svojou povahou vylúčené z preskúmvania v rámci správneho súdnictva. Následkom uvedeného nesprávneho posúdenia bolo vydanie nesprávneho zastavujúceho uznesenia. Zastavenie konania krajským súdom tak spôsobuje nezákonný stav, ktorý sa zreteľne negatívnym spôsobom dotýka postavenia žalobcu. Žalovaný tak podľa úvahy krajského súdu môže zjavne svojvoľne a nezákonne započítavať daňové pohľadávky vo výške niekoľko desaťtisíc eur bez možnosti preskúmania zákonnosti rozhodnutia daňového úradu súdom v rámci správneho súdnictva.

Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnuté uznesenie krajského súdu je potrebné zrušiť.

Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 18. júna 2009 bolo žalobcovi doručené Oznámenie o kompenzácii nadmerného odpočtu, ktorým mu žalovaný oznámil, že v zmysle § 63 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, časť nadmerného odpočtu vo výške 20 320,02 €, ktorý si žalobca uplatnil dokumentom Opravné daňové priznanie vzor 2009 dňa 27. apríla 2009 vo výške 21 789,01 €, bude dňa 24. júna 2009 použitá na kompenzáciu daňového nedoplatku na dani z príjmov zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti.

Proti tomuto postupu podal žalobca dňa 18. 6. 2009 reklamáciu, v ktorej uviedol, že z dôvodu procesu reštrukturalizácie nie je možné pohľadávky započítať a žiadal, aby mu bol nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vrátený.

Rozhodnutím zo dňa 30. júna 2009 žalovaný rozhodol o podanej reklamácií tak, že jej nevyhovel. S poukazom na jednotlivé ustanovenia zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov uviedol, že pri kompenzácii nadmerného odpočtu za marec 2009 s daňovým nedoplatkom na dani z príjmov zo závislej činnosti zo rok 2008 evidovaným od 1. apríla 2009 postupoval v súlade so zákonom.

Podľa § 63 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie podľa osobitných predpisov, sa použije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní toho istého daňového subjektu. Ak sa nadmerný odpočet alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie, nevyužije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty alebo spotrebných daní toho istého daňového subjektu alebo sa použije čiastočne, použije sa pred jeho vrátením na kompenzáciu jeho daňových nedoplatkov na iných daniach alebo na úhradu jeho preddavku na daň nezaplateného v lehote splatnosti. O vykonaní kompenzácie je správca dane povinný písomne upovedomiť daňový subjekt. Nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty sa takto použije v posledný deň lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Spotrebnú daň, ktorá má byť vrátená na základe uplatnenia jej vrátenia, správca dane použije na kompenzáciu v posledný deň lehoty na vrátenie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 50 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov proti postupu správcu dane pri platení a evidencii dane môže daňový subjekt podať reklamáciu. Na podmienky a spôsob vybavenia sa primerane vzťahujú odseky 2 a 3.

Podľa § 50 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov námietku musí podať daňový subjekt písomne alebo ústne do zápisnice do ôsmich dní odo dňa, keď sa o namietaných skutočnostiach dozvedel. Podaná námietka nemá odkladný účinok, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 50 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov správca dane posúdi námietky, rozhodne o nich a toto rozhodnutie musí obsahovať odôvodnenie. Ak námietka smeruje proti postupu vedúceho zamestnanca správcu dane, ktorý nemá nadriadeného vedúceho zamestnanca, rozhodne o námietke orgán najbližšie nadriadený správcovi dane. Proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 248 O. s. p. sudy nepreskúmajú:

a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a **procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania**,

- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Krajský súd pri rozhodovaní o podanej žalobe vychádzal z aplikácie § 248 písm. a) v spojení s § 250d ods. 3 O. s. p., pričom dospel k záveru, že predmetom preskúmania je rozhodnutie procesnej povahy, ktorého výsledky a teda právne účinky nezasiahli do hmotných práv účastníka konania a preto konanie zastavil.

Odvolačný súd sa s uvedeným záverom nemohol stotožniť z nasledujúcich dôvodov:

Pri posudzovaní, či rozhodnutie o reklamácií podlieha súdnemu prieskumu, je nutné sa zaoberať povahou úkonu správcu dane, proti ktorému bola reklamácia podaná, skúmajúc či rozhodnutím o reklamácií v konečnom dôsledku došlo k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností daňového subjektu, alebo či môžu byť jeho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté.

V zmysle § 63 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (vychádzajúc taktiež zo systematického zaradenia uvedeného ustanovenia do 6. časti cit. zákona „Platenie daní“), je kompenzácia spôsobom platenia daní.

Rozhodnutie o reklamácií, podanej proti postupu správcu dane pri platení daní použitím nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty na kompenzáciu nedoplatku na dani z príjmov zo závislej činnosti, nemožno považovať za vylúčené zo súdneho prieskumu v zmysle § 248 O. s. p.

Toto rozhodnutie nemá povahu rozhodnutia procesného, ktoré sa týka vedenia konania. Nebolo rozhodované iba o procesných právach a povinnostiach daňového subjektu, ale ide o rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku (reklamácií) podanom pri platení daní.

Podstatným znakom pre určenie možnosti súdneho prieskumu nie je hmotná alebo procesná povaha rozhodnutia, ale jeho konkrétny prejav v právnej sfére daňového subjektu. Pri kompenzácií vykonanej správcom dane sú nepochybne dotknuté práva daňového subjektu, keďže dochádza k zmene výšky daňového nedoplatku vyplývajúceho z predpisov hmotného práva.

Odvolačný súd považuje za potrebné, s poukazom na § 79 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty uviesť, že nárok na vrátenie daňového odpočtu vyplýva priamo zo zákona, po splnení tam uvedených podmienok, nie je podmienený existenciou rozhodnutia správcu dane (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. mája 2009). Daňový subjekt musí mať, pri prípadnom nezákonnom rozhodnutí o reklamácií podanej proti vykonaniu kompenzácie, ktorej faktickým výsledkom by mohlo byť nevrátenie nadmerného odpočtu, na ktorý vznikol nárok, možnosť domáhať sa preskúmania takéhoto rozhodnutia na súde v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

V zmysle judikatúry Súdu čl.6 ods. 1 Dohovoru zakotvuje „právo na súd“, ktorého jedným z aspektov je právo začať konanie pred súdom v občianskoprávných záležitostiach (viď rozsudok vo veci Golder v. Spojené kráľovstvo z 21.februára 1975, séria A, č. 18, str. 18, § 36). Toto právo na súd sa vzťahuje iba na „spory (námietyky)“ o „občianskych právach a záväzkoch“, ktoré sú priznané vnútroštátnym právom. Obsah pojmov „spory (námietyky)“ a „občianske práva a záväzky“ Súd ustálil tak, že čl. 6 ods. 1 sa vzťahuje na **všetky konania**, ktorého výsledok je **rozhodujúci** pre súkromné práva a **povinnosti**, a to aj v prípade, že konanie sa týka sporu medzi jednotlivcom a orgánom verejnej správy pri výkone jeho zvrchovanej právomoci; charakter právnej úpravy, ktorá sa na vec vzťahuje a orgán, ktorý je na konanie príslušný, sú v danej veci sú nepodstatné (rozsudok vo veci Ringeisen v. Rakúsko zo 16.júla 1971, séria A-13, s. 13, § 94).

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd uznesenie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude posúdiť podanú žalobu s ohľadom na skutkové námietky tam uvedené a vo veci meritórne rozhodnúť.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu uvedené v odvolaní, týkajúce sa skutkového stavu pri vykonaní kompenzácie, tieto budú predmetom posúdenia v konaní pred súdom prvého stupňa, preto sa nimi odvolací súd nezaoberal.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 3 O. s. p.).

92.
ROZHODNUTIE

Ak námietka obvineného z priestupku, že k nárazu došlo aj v odbočovacom pruhu, nebola ním uplatnená v správnom konaní ani v odvolacom konaní pred druhostupňovým správnym orgánom, nie je možné správnym orgánom vyčítať, že sa ňou vo svojich rozhodnutiach nezaoberali.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2009, sp. zn. 8 Sžo 76/2009)

Krajský súd v K. napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.5.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ v K., Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 17.3.2008 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 3500 Sk a zákaze činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnomu právnym záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že z priloženej fotodokumentácie vyplýva, že žalobca ako vodič Avie nestihol prejsť cez križovatku pretože prichádzajúce vozidlo Škoda Fabia malo pri policajnom zásahu svoju rýchlosť (síce nepovolenú), ktorú však vodič Avie neodhadol, a preto sa na takúto rýchlosť spoliehať nemohol. Bezprostrednou príčinou nehody bol však pomalý výjazd vodiča Avie na druhú stranu vozovky cez Južnú triedu, teda cez križovatku, vo vzťahu ku ktorej platí ustanovenie § 19 ods.1 a 3 zákona č. 315/1996 Z.z., ktoré zo strany vodiča Avie dodržané nebolo. Za nepovolenú rýchlosť bol tiež disciplinárne postihnutý aj vodič Škody Fabie.

Krajský súd sa stotožnil so závermi znalca, podľa ktorého vo vzťahu k vzniku dopravnej nehody bezprostrednou /technickou/ príčinou dopravnej nehody bola vina žalobcu, ktorý síce zastavil na príkaz dopravnej značky C2, ale prednosť v jazde vozidlu Fabia idúcemu na hlavnej ceste nedal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom uviedol, že naďalej trvá na tom, že spôsob vedenia motorového vozidla žalobcom nebolo príčinou dopravnej nehody a skutočnosť, že vodič motorového vozidla Mgr. F. S. nedodrжал povolenú rýchlosť a v momente zrážky nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu motorového vozidla, bola príčinou vzniku dopravnej nehody. Vyjadril presvedčenie, že riadne a v súlade s dopravným značením dal prednosť v jazde vozidlu prichádzajúcemu po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta. To, že vodič S. napriek vedeniu vozidla po hlavnej ceste v jazdnom pruhu pre smer jazdy vľavo pokračoval v jazde priamym smerom, je jasným znakom toho, že nevenoval primeranú pozornosť vedeniu motorového vozidla, ktorým sa navyše pohyboval rýchlosťou presahujúcou povolenú rýchlosť.

Žalobca uviedol, že k nárazu došlo v odbočovacom jazdnom pruhu, pričom vodič S. neodbočoval a viedol vozidlo v smere jazdy do centra mesta, to znamená, že nepoužil dva jazdné pruhy pre priamy smer jazdy, ale odbočovací jazdný pruh. Pri odbočovaní z objektu na Južnej triede žalobca motorové vozidlo, ktoré viedol vodič S. zaregistroval približne vo vzdialenosti 300m od miesta odkiaľ vychádzal. Vzhľadom na vzdialenosť a dovolenú rýchlosť 60km/h a na to, že oba priebežné jazdné pruhy boli voľné, žalobca nepredpokladal, že pri zachovaní priameho smeru jazdy by motorové vozidlo vodiča S. pokračovalo v odbočovacom jazdnom pruhu, resp. že by sa mu nestihol vyhnúť odbočením do priameho jazdného pruhu.

Žalobca poukázal na to, že prekročenie rýchlosti 60 km/h konštatoval vo svojom odbornom vyjadrení aj znalec z odboru cestnej dopravy Ing. B. Nemožno však bez pochybností súhlasiť so záverom odborného vyjadrenia Ing. B., ktorý tvrdí, že priamou príčinou dopravnej nehody bolo nedanie prednosti vozidlu Škoda Fabia vodičom motorového vozidla AVIA, pretože Ing. B. najskôr bez najmenších pochybností uvádza, že v prípade, že by Mgr. S. viedol motorové vozidlo povolenou rýchlosťou 60km/hod, stihol by zabrániť zrážke resp. by k zrážke vôbec ani nedošlo a na druhej strane označil za priamu príčinu dopravnej nehody skutočnosť, že žalobca nedal prednosť v jazde vozidlu Fabia.

Na základe uvedeného žalobca vyjadril presvedčenie, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, preto navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. K odvolacej námietke žalobcu, ktorou spochybňoval zistenie skutočného stavu veci, keď namietal rozpornosť záverov odborného vyjadrenia uviedol, že odborné vyjadrenie znalca je len jedným z dôkazov. Pritom žalovaný nemal dôvod pochybovať o objektívnosti a odbornosti znalca z odboru doprava cestná.

Žalovaný poukázal na to, že aj keď druhý účastník dopravnej nehody Mgr. S. sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tým, že prekročil dovolenú rýchlosť jazdy, za čo mu bolo príslušným orgánom uložené disciplinárne opatrenie, bezprostrednou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo, že obvinený (žalobca) vjazdom z vedľajšej cesty nedal prednosť v jazde vozidlu Škoda Fabia premávajúcemu po hlavnej ceste. K tvrdeniu žalobcu, že k nárazu došlo aj v odbočovacom jazdnom pruhu žalovaný uviedol, že túto námietku žalobca neuplatnil v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ale žalovaný na ňu reagoval vo vyjadrení k žalobe, kde uviedol, že „z fotodokumentácie, z plánu z miesta spáchania dopravnej nehody ako aj z brzdnej dráhy Mgr. S. je zrejmé, že menovaný použil jazdný pruh pre priamy smer jazdy (ľavý jazdný pruh pre priamy smer jazdy) a nie odbočovací jazdný pruh.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z o d ô v o d n e n i a :

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 16.5.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v K., Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 17.3.2008, a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 3500 Sk a zákaze činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 12.12.2007, úradným záznamom zo dňa

---

12.12.2007 o podaní vysvetlenia Mgr. F. S., záznamom dopravnej nehody zo dňa 12.12.2007, zápisnicou o ohliadke miesta dopravnej nehody zo dňa 14.1.2008, plánikom z miesta dopravnej nehody zo dňa 12.12.2007, fotodokumentáciou z miesta dopravnej nehody zo dňa 12.12.2007, odborným vyjadrením č. 9/2008 znalca z odboru Doprava cestná Ing. Z. B. zo dňa 22.1.2008, evidenčnou kartou žalobcu, výstupom z tlačiarne ARYB-0149 s výsledkom dychovej skúšky na alkohol elektronickým meračom Alkotest 7410 žalobcu, vodiča Mgr. S., zápisnicou z ústneho prejednaní zo dňa 17.3.2008.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo zistené, že žalobca dňa 12.12.2007 v čase o 10.40 hod. viedol v K. na ulici J. t. nákladné motorové vozidlo zn. Avia A 31, kde pri vychádzaní z objektu popisného čísla 74 zastavil s vozidlom z dôvodu rešpektovania zvislého dopravného značenia C2 „Stoj, daj prednosť v jazde“ a následne nedal prednosť v jazde vozidlu prichádzajúcemu po hlavnej ceste, zn. Škoda Fabia, ktoré viedol vodič S. po ulici J. t. (hlavná cesta) v ľavom jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy, v smere jazdy od Barce do centra mesta, pričom vozidlo Škoda Fabia narazilo prednou časťou vozidla do ľavej zadnej bočnej časti vozidla žalobcu. Žalobca spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej nedošlo k zraneniu osôb, požitie alkoholických nápojov nebolo zistené.

Žalobca namietal proti záverom žalovaného, ktorý vychádzal so záverov znalca, že dopravnú nehodu zapríčinil žalobca, stotožnil sa však so záverom znalca, že keby vodič Škody Fabie mal primeranú povolenú rýchlosť (60 km/hod), ku zrážke by nedošlo.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, že konanie žalobcu bolo potrebné považovať za ohrozujúci priestupok, bez ohľadu na druhého vodiča, ktorý šiel nepovolenou rýchlosťou a správne nepovažoval žalobné námietky žalobcu za relevantné.

Podľa odvolacieho súdu predmetným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 19 ods.1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Na zistenia prvostupňového správneho orgánu (ktoré si osvojil tak žalovaný ako aj krajský súd) ohľadne priebehu dopravnej nehody a jeho záveroch ohľadne zavinenia nehody nemohlo mať podľa odvolacieho súdu vplyv ani tvrdenie žalobcu, (ktoré čiastočne vychádza so záverov odborného vyjadrenia Ing. B. - z analýzy možnosti odvrátenia dopravnej nehody, keď znalec konštatuje, že vodič vozidla Fabia sa pred nehodou pohyboval rýchlosťou 73,9 až 78,5 km/hod.), že dopravnú nehodu zapríčinil vodič Škody Fabie, ktorý šiel nepovolenou rýchlosťou, a nie žalobca, **pretože z ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. vyplýva, že vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta.**

Pokiaľ teda správny orgán vychádzal zo skutkových zistení, (ktoré mal spoľahlivo zistené z vykonaných dôkazov), a to, že žalobca zastavil na príkaz dopravnej značky C2 „Stoj, daj prednosť v jazde“, ale prednosť v jazde vozidlu Škoda Fabia nedal, táto okolnosť bola správnymi orgánmi správne vyhodnotená za príčinu dopravnej nehody, pričom nemohlo ostať bez povšimnutia, že žalobca neodhadol rýchlosť Škody Fabie, ktorá sa približovala, čo bolo nepriamou príčinou dopravnej nehody.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne záveru, že žalobca nebol ukrátený na svojich právach rozhodnutím a postupom správnych orgánov, pretože tieto konali v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami. Správny je aj záver krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe je v súlade so zákonom, a preto dôvodne žalobu žalobcu zamietol.

Odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že námietka žalobcu, podľa ktorej k nárazu došlo aj v odbočovacom jazdnom pruhu, nebola žalobcom uplatnená v správnom konaní (žalobca ju neuplatnil v odvolacom konaní pred druhostupňovým správnym orgánom), preto nebolo možné žalovanému vyčítať, že sa ňou v rozhodnutí nezoberal. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi žalovaného, ktoré prezentoval vo vyjadrení k žalobe, že „z fotodokumentácie, z plánu z miesta spáchania dopravnej nehody, ako aj z brzdnej dráhy Mgr. S., je zrejmé, že menovaný použil jazdný pruh pre priamy smer jazdy (ľavý jazdný pruh pre priamy smer jazdy) a nie odbočovací jazdný pruh“, pričom v podrobnostiach na tento správny záver, ktorý nachádza oporu vo výsledkoch dokazovania správneho orgánu, odkazuje. Preto túto námietku vzhľadom na záver vyjadrenia žalovaného, s obsahom ktorého sa odvolací súd stotožnil, považoval za nedôvodnú.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

93. ROZHODNUTIE

Pre účely reštitúcií podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom sa za pozemky tvoriace poľnohospodársky pôdny fond, resp. patriace do neho, v zmysle § 1 písm. a) daného zákona považujú aj pozemky, ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, avšak sú pre ňu nepostrádateľné ako napr. poľné cesty, pozemky so zariadením dôležitým pre poľné závlahy, vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, hrádze slúžiace na ochranu pred zamokrením alebo záplavami, ochranné terasy proti erózii a podobne.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 95/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v T. podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil rozhodnutie z 30. júla 2008, ktorým odporca rozhodol, že navrhovateľovi sa nenavracia vlastníctvo a nepriznáva sa mu právo na náhradu k nehnuteľnostiam v kat. úz. V. nad D. - dom, dvor vo výmere 349 m², dom, dvor vo výmere 142 m² a záhrada vo výmere 241 m² – z dôvodu, že nespĺňa podmienky § 1 písm. a/ a b/ zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z.z.“), nakoľko žiadal o reštitúciu domu s dvorom.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1, 2 a 3 OSP v spojení s § 250l ods. 1 a 2 OSP, a § 2 ods. 1, 2, 3 a § 1 písm. a/ a b/ zákona č. 503/2003 Z.z., keď dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a odporca rozhodol vecne správne. Krajský súd zhodne s odporcom nemal preukázané vlastnícke právo právnej predchodkyne navrhovateľa A. V., čo je splnenie podmienky podľa § 2 zákona č. 503/2003 Z.z., a pokiaľ ide o parcelu, ktorá bola vyvlastnená, krajský súd mal zhodne s odporcom za to, že nie je splnená podmienka § 1 písm. a/ a b/, veta druhá zákona č. 503/2003 Z.z.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc o jeho dôkladné prešetrenie. Poukázal na to, že už pri uplatnení reštitúcie k potrebnej žiadosti doložil výpis z pozemkovoknížnej vložky, v ktorej je celá legenda vlastníctva pozemku č. 337 jeho rodičov a prarodičov. Pozemok pozostával z obytného domu, dvora a záhrady v k. ú. V. nad D. o ploche 79 ôl (siah) [t.j. 284,13535 m² – pozn. súdu], čo je uvedené v maďarskom jazyku na doklade, ktorý priložil k odvolaniu. Obytný dom bol vyvlastnený, vyplatený a následne zbúraný. Keďže pozemok podľa vyvlastňovacieho rozhodnutia nebol predmetom vyvlastnenia, naďalej si uplatňuje reštitučný nárok a žiada vysvetlenie, akým spôsobom a kedy pozemok prešiel do vlastníctva štátu. Poukázal na to, že rodičovský dom bol nezmyselne zbúraný a dodnes nebol zrealizovaný zámer, pre ktorý bol vyvlastnený.

Odporca vo svojom vyjadrení na odvolanie zotrval na svojom právnom názore uvedenom v dôvodoch jeho rozhodnutia. Poukázal na to, že v rozhodovaní vychádzal z identifikácie parciel zo dňa 21.2.2007, kde je parcela (pkn. vl. k.ú. V. nad D.) vedená ako dom, dvor, tzn. nie je to poľnohospodárska alebo lesná pôda – podmienka ustanovená v § 1 písm. a/, b/ zákona č. 503/2003 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) prejednal toto odvolanie na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) v neprítomnosti odporcu (§ 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 3 a § 205g ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Z odôvodnenia:

Zákon č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom vyjadreným v jeho preambule je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi (napr. zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov, zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, či zákon č. 229/1991 Zb. o úprave

---

vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov) zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období (t.j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990), vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb (oprávnené osoby) a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

Predmetný zákon, tak ako ostatné reštitučné zákony, zmierňuje následky iba niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho pôdneho fondu a lesného pôdneho fondu. Zákon ustanovuje taxatívne, ktorý majetok možno vrátiť pôvodnému vlastníkovi. Správny orgán ani súd nemôže odstrániť prípadnú tvrdosť zákona.

Odvolačí súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že zákon č. 503/2003 Z.z., rovnako ako zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o pôde“), bol prijatý v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Účelom tohto zákona je snaha zmierniť následky niektorých majetkových krívd, nie všetkých, pričom zákon určil podmienky, pri splnení ktorých možno vydať pozemky oprávneným osobám. To znamená, že nie všetky pozemky, ktoré v rokoch 1948-1989 prešli na štát alebo právnickú osobu, podliehajú režimu zákona č. 503/2003 Z.z.

Účelom zákona č. 503/2003 Z.z. v platnom znení je navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov a § 37 až 39 zákona SNR č. 330/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria:

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 53/1966 Zb.“) platného a účinného v čase vydania vyvlastňovacieho rozhodnutia poľnohospodárskym pôdnym fondom je poľnohospodárska pôda obhospodarovaná (orná pôda, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady, lúky, pastviny) a pôda, ktorá bola a má byť naďalej poľnohospodársky obhospodarovaná, ale dočasne obrábaná nie je.

Do poľnohospodárskeho pôdneho fondu patria aj pozemky, ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, avšak sú pre ňu nepostrádateľné, ako poľné cesty, pozemky so zariadením dôležitým pre poľné závlahy, vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, hrádze slúžiace na ochranu pred zamokrením alebo záplavou, ochranné terasy proti erózii a pod. (§ 1 ods. 3 cit. zákona).

V čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 503/2003 Z.z. poľnohospodársky pôdny fond vymedzoval zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu účinný od 25. júna 1992 do 30. apríla 2004.

Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona poľnohospodársky pôdny fond tvoria poľnohospodárske pozemky, ktoré sú ako poľnohospodárska pôda využívané na poľnohospodársku výrobu a ktoré sú v katastri nehnuteľností členené na ornú pôdu, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady a trvalé trávne porasty; tvoria ho aj iné pozemky, ktoré sú poľnohospodársky využívané. Do poľnohospodárskeho pôdneho fondu patria aj pozemky, ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, ale sú pre ňu nepostrádateľné; ustanovenia osobitných predpisov zostávajú nedotknuté.

Poľnohospodárskym pôdnym fondom alebo pozemkami, ktoré do neho patria, v zmysle ustanovení zákona č. 503/2003 Z.z. sa teda rozumie orná pôda, vinice, chmeľnice, záhrady, ovocné sady a pastviny, ktoré sú využívané na poľnohospodársku výrobu; môže ísť aj o pôdu, ktorá nie je dočasne obhospodarovaná, ale je nepostrádateľná pre prevádzkovanie poľnohospodárskej výroby (napr. vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, poľné cesty apod.). Súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu môže byť aj pôda

---

určená na záhradkárske účely v záhradkových osadách (pozri napr. aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. PL. ÚS 17/2000, z 30. mája 2001).

V preskúmvanej veci z predložených a zadovážených listinných dôkazov (výpisov z pozemkovej knihy identifikácie parciel a vyvlastňovacieho rozhodnutia) nebolo sporným, že predmetné pozemkovoknižné parcely uvedené v uplatnenom nároku navrhovateľa ako parcela - dom, dvor vo výmere 349 m², parcela - dom, dvor vo výmere 142 m² a parcela – záhrada vo výmere 241 m² v kat. úz. V. nad D., netvorili ani netvorila poľnohospodársky pôdny fond.

Z uvedeného je zrejmé, že nehnuteľnosti označené ako dom s dvorom, pozemok pod dvorom ani záhrada pri dome poľnohospodársky pôdny fond netvorila, ani do neho nepatria, ani netvorila lesný pôdny fond, a preto nemôžu byť predmetom reštitúcie podľa zákona č. 503/2003 Z.z.; navyše, ako uviedol aj súd prvého stupňa, u parciel - dom, dvor a parciel – záhrada, ktoré neboli ani predmetom vyvlastnenia, nebolo vlastníctvo právnej predchodkyne navrhovateľa preukázané.

K predmetným nehnuteľnostiam (za predpokladu preukázania vlastníctva aj k parcelám) si navrhovateľ mohol uplatniť reštitučný nárok podľa zákona č. 87/1991 Zb., pričom pri nevyhovení výzve povinnou osobou mohol uplatniť svoje nároky na súde v lehote jedného roka odo dňa účinnosti tohto zákona, t. j. do 1.4.1992.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach navrhovateľom podaného opravného prostriedku bolo v súlade so zákonom, a teda krajský súd rozhodol správne, ak toto rozhodnutie potvrdil.

Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku nepovažoval odvolací súd, súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) za také, ktoré mohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 250l ods. 2 a § 250s OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a odporcovi preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania navrhovateľa žiadne trovy nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil.

---

94. ROZHODNUTIE

Postup podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, konkrétne podľa ustanovenia § 104 Občianskeho súdneho poriadku, sa použije primerane len na riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 7/2009)

Napadnutým uznesením Krajský súd v K. zrušil svoje uznesenie zo dňa 6. februára 2008, konanie zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení tohto uznesenia poukázal na to, že v predmetnej veci bolo už súdnym úradníkom dňa 6. februára 2008 vydané uznesenie, ktorým bol podľa § 250p Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietnutý ako oneskorený opravný prostriedok navrhovateľky zo dňa 20. decembra 2007, podaný proti rozhodnutiu odporcu zo dňa 12. júla 2006. Uviedol, že vychádzajúc z obsahu podania navrhovateľky zo dňa 20. decembra 2007, ktoré súdny úradník považoval za opravný prostriedok proti vyššie špecifikovanému rozhodnutiu odporcu, zistil, že týmto podaním sa navrhovateľka nedomáhala preskúmania zákonnosti vyššie špecifikovaného rozhodnutia odporcu, ktorým jej bol priznaný reštitučný nárok vo forme poskytnutia náhradných pozemkov resp. finančnej náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti, ale v ňom vyjadrila svoj nesúhlas s výškou finančnej náhrady, ktorá jej má byť poskytnutá podľa znaleckého posudku zo dňa 21. októbra 2007 vypracovaného na základe požiadavky Slovenského pozemkového fondu v rámci realizácie vyššie špecifikovaného rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd mal za to, že uznesenie o odmietnutí opravného prostriedku, vydané súdnym úradníkom v zmysle § 6 písm. r/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, bolo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou, pretože návrh nesmeruje k preskúmaniu rozhodnutia odporcu, a preto ho na odvolanie navrhovateľky zrušil. Konštatoval, že ocenenie nehnuteľností znalcom nie je rozhodnutím, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenie a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorým by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Krajský súd dospel k záveru, že v prejednávacom prípade neexistencia rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 244 ods. 3 OSP je neodstrániteľnou prekážkou konania podľa piatej časti OSP, a preto konanie zastavil. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 246 ods. 1 písm. c/ OSP s použitím § 250l ods. 2 OSP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka odvolanie, ktoré doplnila na výzvu krajského súdu podaním zo dňa 19. decembra 2008, v ktorom namietala, že jedinou chybou bolo len nesprávne označenie jej podania, a to, že neuviedla, že ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 12. júla 2007, avšak podľa jej názoru z obsahu tohto podania vyplynulo, že sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu domáhala.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Z odôvodnenia:

V správnom súdnictve, upravenom v piatej časti OSP, preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti

---

fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 1 až 3 OSP).

Podľa § 246c ods. 1 vety prvej OSP na riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 42 ods. 3 OSP pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 OSP sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú mu určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

V zmysle § 104 ods. 1 vety prvej OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 250p ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený, alebo ak sa napadá rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Výklad a používanie vyššie citovaného ustanovenia § 104 ods. 1 OSP, podľa ktorého krajský súd v prejednávacom prípade postupoval a zastavil konanie, musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd musí vykladať a používať citované ustanovenia OSP v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP).

Občiansky súdny poriadok umožňuje zastaviť konanie podľa § 104 ods. 1 vety prvej OSP len vtedy, ak ide o taký nedostatok konania, ktorý nemožno odstrániť. Ak však nie je z podania účastníka zjavné, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, resp. ktoré rozhodnutie a v akom rozsahu sa napadá a čoho sa domáha, nemožno zastaviť konanie podľa vyššie uvedeného ustanovenia bez toho, aby súd umožnil účastníkovi na základe výzvy doplnenie jeho podania o všeobecné a aj ďalšie podstatné náležitosti. K zastaveniu konania súd môže prikróčiť len vtedy, ak by išlo o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania t. j. taký nedostatok, ktorý neumožňuje súdu v konaní pokračovať.

Z obsahu predloženého súdneho spisu vyplynulo, že navrhovateľka dňa 27. decembra 2007 podala na Krajský súd v K. návrh vo veci označenej ako „Finančná náhrada za vyvlastnenú nehnuteľnosť, nesúhlas“. Z tohto podania nie je zjavné, ktorej veci sa týka, čo ním navrhovateľka sleduje, čoho sa domáha, t. j. chýba petit návrhu (§ 42 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP), a aj ďalšie náležitosti v zmysle § 249 ods. 2 OSP. Možno konštatovať, že podanie navrhovateľky nespĺňa predpísané náležitosti. Ide však o také nedostatky jej podania, ktoré jednoznačne možno odstrániť.

Bolo preto potrebné najprv umožniť navrhovateľke odstránenie týchto nedostatkov a postupom podľa § 43 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP ju vyzvať, aby svoje podanie doplnila. Bez doplnenia

---

predpísaných náležitostí nie je možné ani z jeho obsahu zistiť, čoho sa navrhovateľka domáha. Až po doplnení všetkých náležitostí podania bude možné posúdiť aj včasnosť podania návrhu, prípadne či rozhodnutie, ktorého zákonnosť navrhovateľka napadá, preskúmaniu podlieha.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti krajskému súdu, že postup podľa tretej časti OSP, konkrétne podľa ustanovenia § 104 OSP, sa použije primerane len na riešenie tých otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti OSP. Procesný postup súdu v prípade, že sa napadá rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, je však priamo upravený v ustanoveniach piatej hlavy OSP (v § 250p, ak ide o opravný prostriedok, prípadne v § 250d ods. 3, ak ide o žalobu).

Nakoľko zastavením konania sa navrhovateľke odňala možnosť konať pred súdom, odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

V novom rozhodnutí o veci rozhodne krajský súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

95. ROZHODNUTIE

Pri rozhodnutí o návrhu na vklad do katastra nehnuteľností v rámci skúmania platnosti zmluvy musí správa katastra tiež zisťovať, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 49/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 3. októbra 2007, ktorým podľa § 31 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností z dôvodu, že kúpnu zmluvu za predávajúceho nepodpísala oprávnená osoba. Krajský súd o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni ich náhradu nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania účastníkovi vkladového konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 7742 Sk a zároveň povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 1000 Sk.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia odporkyne dospel k záveru, že je vecne správne, pričom aj iný procesný dôvod bránil povoleniu vkladu vlastníckeho práva. Uviedol, že pokiaľ odporkyňa skúmala platnosť zmluvy a aj skutkové či právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na vklad vlastníckeho práva, konala tak plne legitímne a v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona. Krajský súd mal za to, že pri uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností a jej podpise nebol dodržaný spôsob konania v mene družstva, keď podľa výpisu z obchodného registra Obchodného družstva P., oddiel Dr, v., mal kúpnu zmluvu, ktorá je nesporne právnym úkonom, pri ktorom je obligatórne predpísaná písomná forma, podpísať predseda predstavenstva s podpredsedom príp. ďalším členom predstavenstva. Pokiaľ zmluvu podpísal podpredseda predstavenstva A. F. a členka predstavenstva D. F., nebol podľa názoru krajského súdu dodržaný spôsob konania v mene družstva ani v súlade s § 12 ods. 5 stanov Obchodného družstva P. Na základe toho mal krajský súd za to, že predmetnú kúpnu zmluvu nemožno považovať za urobenú v predpísanej forme, nakoľko chýba prejav vôle osôb oprávnených konať za družstvo, a preto je potrebné považovať ju za absolútne neplatnú. Vychádzajúc tiež z okolností, za ktorých bola zmluva uzavretá, nevedomosti niektorých členov predstavenstva o podstatnej obchodnej záležitosti a zohľadniac i tú skutočnosť, že kúpnu zmluvu podpísal podpredseda družstva A. F., ktorý je aj konateľom kupujúceho, spoločnosti D. S. s. r. o., krajský súd považoval predmetnú kúpnu zmluvu za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd ďalej uviedol, že skúmajúc tiež skutočnosť majúcu vplyv na dispozíciu predávajúceho s nehnuteľnosťou, a to záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne a. s. na zabezpečenie úveru, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 21.11.2005, zistil, že záložný veriteľ Slovenská sporiteľňa a. s. súhlas k prevodu nehnuteľností neudelil tak, ako to vyplýva z článku VI. Zmluvy o úvere uzavretej dňa 11.11.2005 medzi veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a. s. a Obchodným družstvom P. ako dlžníkom. Krajský súd konštatoval, že obdobne ako je to napríklad u správcu dane, aj neudelenie súhlasu záložného veriteľa nemožno kvalifikovať ako rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, a potom ani nemožno považovať z tohto titulu kúpnu zmluvu za neplatný právny úkon, ale neudelenie súhlasu je tou významnou procesnou okolnosťou, na ktorú musí správa katastra v rámci vkladového konania v zmysle § 31 ods. 2 katastrálneho zákona prihliadať, teda ide o okolnosť, ktorá bráni povoleniu vkladu vlastníckeho práva. Krajský súd preto dospel k záveru, že pokiaľ odporkyňa návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe predmetnej kúpnej zmluvy zamietla, aj podľa jeho názoru je jej rozhodnutie z vyššie uvedených dôvodov vecne správne, na základe čoho toto rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnila a ani jej preukázateľne žiadne trovy nevznikli, a o náhrade trov účastníka konania, Obchodného družstva P., rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP s ohľadom na neúspech navrhovateľa, ktorého zaviazal na náhradu trov konania účastníkovi konania Obchodného družstva P. v celkovej sume 7742 Sk predstavujúcej odmenu za poskytovanie právnych služieb. O poplatkovej povinnosti krajský súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 vety druhej zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení v spojení s položkou 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby ho na základe § 220 OSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie. Ku krajským súdom konštatovanému nedodržaniu spôsobu konania v mene družstva uviedol, že má za to, že Obchodný zákonník v ustanoveniach § 243 ods. 3 v spojení s ustanoveniami § 13 ods. 3 a 4 jednoznačne hovorí o konaní v prípade písomných právnych úkonov, a to tak, že v mene predstavenstva konajú dvaja členovia predstavenstva, pričom nie je účinné voči tretím osobám takto vymedzené konanie zužovať. Podľa názoru navrhovateľa bola dodržaná forma podpisovania v mene obchodného družstva nielen tak, ako je určená v zákone, ale aj spôsobom určeným stanovami obchodného družstva (Za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma. Podpisovanie sa uskutočňuje tak, že k vytlačnému alebo napísanému obchodnému menu družstva pripojí svoj podpis predseda predstavenstva a podpredseda alebo predseda a ďalší člen predstavenstva alebo podpredseda a ďalší člen predstavenstva.). Podľa názoru navrhovateľa formulácia prvej a druhej vety upravujúcej spôsob konania v stanovách obchodného družstva na seba veľmi úzko nadväzuje a druhá veta je zjavným logickým spresnením prvej vety upravujúcej spôsob konania v mene družstva. Pokiaľ ide o krajským súdom vytýkaný rozpor s dobrými mravmi z dôvodu nevedomosti o transakcii ostatných členov predstavenstva, navrhovateľ namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že predaj nehnuteľnosti sa realizoval vzhľadom na insolventnosť Obchodného družstva P. a realizoval sa na základe viacerých stretnutí všetkých členov predstavenstva a bol v záujme Obchodného družstva P. aj jeho jednotlivých členov, keďže hrozilo, že do budúcnosti budú ohrozené akékoľvek ďalšie podnikateľské zámery nielen Obchodného družstva P., ale aj jeho jednotlivých členov. Poukázal na to, že podpredseda predstavenstva sa v prejednávacom prípade zachoval v súlade s ustanovením § 243a Obchodného zákonníka a snažil sa konať s odbornou starostlivosťou a ochrániť tak Obchodné družstvo P. a jednotlivých členov pred následkami, ktoré by nastali po neuhradení čiastky 25.000.000 Sk na základe úverovej zmluvy, pričom takéto konanie nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ išlo o rozpor s dobrými mravmi, vzhľadom na ustanovenie § 249 Obchodného zákonníka navrhovateľ uviedol, že konanie A. F. smerovalo k záchrane existencie nielen Obchodného družstva P. a zbavenie ho dlhov, ale aj k ochrane povesti štatutárov tohto obchodného družstva. Namietal, že pri porovnaní hlavných oblastí činnosti Obchodného družstva P. a navrhovateľa nemožno hovoriť o rovnakom alebo podobnom predmete činnosti. Mal preto za to, že sa nejedná o rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 249 Obchodného zákonníka, keďže sa nejedná o konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré je zmyslom a účelom zákazu konkurencie podľa Obchodného zákonníka. Pokiaľ krajský súd v odôvodnení konštatoval, že neudelenie súhlasu záložného veriteľa nemožno kvalifikovať ako rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a v ďalšom odkázal na skutočnosť, že správa katastra mala v rámci vkladového konania v zmysle § 31 ods. 2 katastrálneho zákona prihliadať i na túto okolnosť ako na takú, ktorá bráni povoleniu vkladu vlastníckeho práva, navrhovateľ konštatoval, že jednak súd vyžaduje od správneho orgánu, aby konal nad rámec svojich práv a povinností určených zákonom, a teda, aby prihliadal na neposkytnutý súhlas záložného veriteľa s prevodom nehnuteľností a súčasne tento súhlas s prevodom a zaťažením nehnuteľnosti obsiahnutý v záložnej zmluve je vzhľadom na zásah do absolútnych vlastníckych práv v tejto časti neplatný. Navrhovateľ dal do pozornosti súdu i ďalšie skutočnosti ohľadne následného predaja predmetnej nehnuteľnosti členmi predstavenstva Obchodného družstva P., Ing. Š. B. a Ing. E. K. bez vedomia ostatných členov družstva, ktoré by mali byť odvolacím súdom pri hodnotení dobrých mravov zohľadnené. Na základe uvedeného bol navrhovateľ toho názoru, že rozhodnutie, ktorým sa zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva, je nezákonné. Mal preto za to, že sú dané odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP a konanie je postihnuté aj ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, na základe čoho žiadal, aby odvolací súd odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel.

Odporkyňa sa k odvolaniu písomne nevyjadřila.

Účastník konania Obchodné družstvo P. v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil a aby navrhovateľovi uložil, zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku, účastníkovi konania – Obchodnému družstvu P. k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Považoval poukaz navrhovateľa na ustanovenie § 13 ods. 3 Obchodného zákonníka za zmätočný, pretože mal za to, že účelom tohto ustanovenia je upraviť prípady, keď konaním osôb vykonávajúcich pôsobnosť štatutárneho orgánu právnickej osoby, dôjde k prekročeniu rozsahu predmetu podnikania právnickej osoby, a toto ustanovenie nerieši prípady, keď nedôjde k vykonaniu právneho úkonu v mene právnickej osoby spôsobom, ktorý je predpísaný. Namietal, že navrhovateľ neberie na zreteľ skutočnosť, že predstavenstvo družstva je kolektívny orgán a že medzi kolektívnym štatutárnym orgánom a osobami, ktoré ho tvoria, je potrebné odlišovať. Konštatoval, že úprava konania v mene Obchodného družstva P. tak, ako je zapísaná v obchodnom registri, neodporuje právnej norme uvedenej v ustanovení § 243 ods. 3 veta tretia Obchodného zákonníka. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo ustanoviť v prípade právnych úkonov, pre ktoré sa vyžaduje obligatórne písomná forma, minimálny počet členov kolektívneho štatutárneho orgánu družstva, ktorí ho majú uskutočniť, a pokiaľ úprava obsiahnutá v stanovách družstva konkretizuje túto právnu úpravu na podmienky družstva, a to tak, že bližšie špecifikuje, ktorí dvaja členovia predstavenstva majú a môžu takéto právne úkony podpisovať, je jednoznačné, že sa tým nijako nedostáva do rozporu so zákonom. Zdôraznil, že úprava spôsobu konania členov predstavenstva v mene predstavenstva ako štatutárneho orgánu družstva ako taká kogentná nie je (t. j. neustanovuje aký má byť presne spôsob úpravy konania v mene družstva), ale je iba kogentným obmedzením minimálneho počtu členov predstavenstva potrebných na vykonanie právnych úkonov s obligatórnou písomnou formou. Účastník konania poukázal na to, že pri použití gramatického výkladu zapísaného spôsobu konania v mene Obchodného družstva P., pokiaľ ide o prvú vetu § 12 ods. 5 stanov Obchodného družstva P., v žiadnom prípade nemožno prísť k inému záveru, než že právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, musia v mene Obchodného družstva P. uskutočniť a) predseda predstavenstva a podpredseda predstavenstva alebo b) predseda predstavenstva a ďalší člen predstavenstva; v každom prípade sa však na takéto právne úkony vyžaduje podpis predsedu predstavenstva, pričom výpočet spôsobov konania v mene družstva v prípade právnych úkonov s obligatórne písomnou formou je taxatívny a nemožno ho rozširovať. Mal za to, že pokiaľ by sa pripustil výklad, že v mene Obchodného družstva P. môžu právne úkony obligatórne písomnou formou platne uskutočňovať aj len podpredseda predstavenstva a iný člen predstavenstva, bolo by to jednoznačne v rozpore s doslovným znením úpravy konania v mene družstva. Účastník konania k vzťahu medzi prvou a druhou vetou úpravy konania v mene Obchodného družstva P. uviedol, že pokiaľ nemienime pripustiť, že tieto dve vety si navzájom odporujú a preto sú nezlučiteľné, je možný len jeden výklad a síce ten, že zatiaľ čo prvá veta („Za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma.“) sa vzťahuje na právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, druhá veta („Podpisovanie sa uskutoční tak, že k vytlačenému alebo napísanému obchodnému menu družstva pripojí svoj podpis predseda predstavenstva a podpredseda alebo predseda a ďalší člen predstavenstva alebo podpredseda a ďalší člen predstavenstva.“) sa vzťahuje na právne úkony, pri ktorých je písomná forma len fakultatívna. Účastník konania bol preto toho názoru, že predmetná kúpna zmluva nebola podpísaná oprávnenými osobami v súlade so stanovami Obchodného družstva P. a v súlade so zápisom v obchodnom registri, pretože išlo o právny úkon, pre uskutočnenie ktorého zákon obligatórne predpisuje písomnú formu, a preto jedným z členov predstavenstva Obchodného družstva P. podpisujúcim túto zmluvu obligatórne musel byť v zmysle úpravy spôsobu konania predstavenstva Obchodného družstva P. v mene tohto družstva predseda predstavenstva. Aj podľa jeho názoru je preto je predmetná kúpna zmluva podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Podľa názoru účastníka konania skutočnosť, že druhá veta ustanovenia § 12 ods. 5 stanov Obchodného družstva P. sa vzťahuje výlučne na právne úkony, ktoré sa v písomnej forme uskutočňujú fakultatívne, z tohto ustanovenia jasne vyplýva, i keď to nie je explicitne uvedené, ale jednoznačne to vyplýva z prvej vety. Účastník konania mal za to, že úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri vydaní napadnutého rozhodnutia, sú v jeho odôvodnení dostatočne vysvetlené, a preto nemožno o vadách odôvodnenia a prípadnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia hovoriť. Účastník konania bol preto toho názoru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne ako aj napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. sa zakladajú na správnom právnom posúdení veci a sú preto vecne správne a zákonné. Rovnako za správny považoval záver, podľa ktorého kúpna zmluva je právnym úkonom v rozpore s dobrými mravmi a je neplatná už z tohto dôvodu. Poukázal na to, že predaj nehnuteľností, s ktorou sa spájal najdôležitejší podnikateľský zámer družstva, je rozhodne dôležitou otázkou nielen obchodného vedenia družstva, ale aj koncepcie jeho ďalšieho fungovania, o ktorej nemôžu rozhodovať jednotliví členovia predstavenstva, ale rozhodnúť musí predstavenstvo ako kolektívny orgán. To sa však nestalo, keďže nie všetci členovia predstavenstva mali vedomosť o pripravovanom predaji. Táto okolnosť v žiadnom prípade podľa účastníka konania nie je výkonom pôsobnosti člena predstavenstva v súlade s dobrými mravmi, ani so zásadou vynakladania odbornej starostlivosti, ako sa to snaží predostrieť navrhovateľ. V rozpore s dobrými mravmi považoval účastník konania aj skutočnosť, že k pokusu o prevod vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam prostredníctvom kúpnej zmluvy došlo za neprímerane nízku cenu, pričom

kupujúcim mala byť spoločnosť, ktorej spoločníkom a konateľom je A. F., ktorý takto hrubo porušil zákaz konkurencie a za neprimerane nízku cenu sa pokúsil obohatiť na úkor družstva, v ktorom bol nielen členom, ale aj členom predstavenstva. Skutočnosť podľa účastníka konania nezodpovedá ani tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého nemožno hovoriť o rovnakom alebo obdobnom predmete činnosti porovnávajúc hlavné oblasti činnosti Obchodného družstva P. a navrhovateľa. Uvedol, že zo šiestich činností, ktoré sú predmetom podnikania navrhovateľa, štyri sú zhodné s predmetom podnikania účastníka konania Obchodného družstva P. a jedna je obdobná predmetu podnikania Obchodného družstva P. Ďalšie tvrdenia a argumentáciu navrhovateľa v odvolaní považoval účastník konania za nepodstatnú bez akejkoľvek relevancie k prejednávanej veci, preto sa k nej nevyjadril a odvolací súd by sa touto pseudoargumentáciou podľa účastníka konania nemal ani zaoberať. Rovnako za irelevantné pre právne posúdenie tejto veci považoval účastník konania aj tvrdenia navrhovateľa ohľadom súčasných podnikateľských aktivít Obchodného družstva P. uvádzané v odvolaní, preto nepovažoval za potrebné sa k nim vyjadrovať. Pokiaľ ide o ďalšie okolnosti relevantné pre posúdenie veci, účastník konania sa odvolával na všetky svoje predchádzajúce písomné podania v tejto právnej veci. Na základe uvedeného dospel účastník konania k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu sa nezakladá na nesprávnom právnom posúdení veci, súd v konaní použil správne právne normy, správne ich vyložil a aplikoval, zistenia skutkového stavu sú dostatočné (odvolateľ ani neuvádza, v čom by mala byť nedostatočnosť zistenia skutkového stavu), súd v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, na základe vykonaných dôkazov došiel k správnym skutkovým zisteniam a v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, nedošlo k žiadnym takým vadám, ktoré by mohli mať za následok nezákonné alebo nesprávne rozhodnutie vo veci samej, nie je teda daný žiaden z odvolateľom uvádzaných odvolacích dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246 ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo rozhodnutie odporkyne zo dňa 3. októbra 2007, ktorým podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností z dôvodu, že kúpnu zmluvu za predávajúceho nepodpísala oprávnená osoba.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona správa katastra preskúma platnosť zmluvy, a to najmä oprávnenie prevodcov nakladať s nehnuteľnosťou, či je úkon urobený v predpísanej forme, či sú prejavy vôle hodnoverné, či sú dostatočne určité a zrozumiteľné a či zmluvná voľnosť, prípadne právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené.

Pri rozhodovaní o povolení vkladu prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu (§ 31 ods. 2 katastrálneho zákona).

Ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne (§ 31 ods. 3 veta prvá katastrálneho zákona).

Podľa § 36b ods. 2 písm. c/ Vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 79/1996 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v platnom znení pri skúmaní platnosti zmluvy sa zisťuje, či právny úkon svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu alebo či ho neobchádza, alebo sa neprieči dobrým mravom, a to najmä, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca.

Z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že správa katastra musí o návrhu na vklad rozhodnúť podľa skutkového a právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia o návrhu na vklad, ako to bolo aj v prejednanom prípade. Pri rozhodovaní o návrhu v rámci skúmania platnosti zmluvy musí správa katastra tiež zisťovať, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca. V prejednanom prípade nebola ani podľa názoru odvolacieho súdu táto zákonná podmienka splnená, nakoľko za Obchodné družstvo P. nepodpísali kúpnu zmluvu oprávnené osoby, ktorá skutočnosť sama osebe mala za následok jej neplatnosť.

Z ustanovenia prvej vety § 12 ods. 5 stanov Obchodného družstva P. platných v čase podpisovania predmetnej kúpnej zmluvy, rovnako aj podľa zápisu spôsobu konania v mene tohto družstva, nesporne vyplynulo, že právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva. Preto pokiaľ kúpnu zmluvu podpísal podpredseda družstva s ďalším členom predstavenstva, odporkyňa a aj krajský súd správne konštatovali neplatnosť zmluvy z dôvodu, že za družstvo nekonal oprávnený zástupca. Na tomto závere nič nemení ani znenie druhej vety § 12 ods. 5 stanov Obchodného družstva P. upravujúcej iba spôsob, akým sa uskutočňuje akékoľvek podpisovanie v mene družstva. Za dôvodnú nepovažuje odvolací súd námietku navrhovateľa na neúčinnosť obmedzenia spôsobu konania v zmysle § 12 ods. 5 stanov s poukazom na § 243 ods. 3 v spojení s ustanoveniami § 13 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o rozpor so zásadami poctivého obchodného styku porušením zákazu konkurencie (§ 249 Obchodného zákonníka) zo strany navrhovateľa, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a námietky odvolateľa nepovažuje za relevantné, najmä pokiaľ ide o následný predaj nehnuteľnosti, nakoľko tento nemá vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje, pričom náležitým spôsobom svoj právny záver aj odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmanej veci. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, a preto ho podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odporkyňa, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, náhradu trov neuplatnila. Účastník konania Obchodné družstvo P. výšku trov konania nevyčísľil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku (§ 151 ods. 1, 2 OSP).

96.
ROZHODNUTIE

Pre posúdenie dôvodnosti priznania oslobodenia od súdnych poplatkov z hľadiska pomerov účastníka sú rozhodujúce najmä jeho majetkové a sociálne pomery, ale aj výška súdneho poplatku a povaha nároku.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 190/2009)

Napadnutým uznesením Krajský súd v T. nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov. S poukazom na ustanovenie § 30 vetu prvú Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), § 138 ods. 1 vetu prvú OSP a § 4 ods. 1, 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v spojení s Položkou 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov skúmal, či u žalobcu sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov, pri splnení ktorých mu možno ustanoviť zástupcu z radov advokátov v zmysle § 30 OSP. Uviedol, že ustanovenie zástupcu z radov advokátov je podmienené tým, že u účastníka sú dané predpoklady oslobodenia od súdnych poplatkov, pričom súd musí vychádzať z objektívnych podkladov a zvažovať pomery účastníka. Krajský súd poukázal na to, že z predloženého potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch vyplynulo, že žalobca bol zamestnaný, jeho príjem bol vyšší ako je výška minimálnej mzdy; za mesiac november 2008 mal zárobok v sume 9384 Kč, a za mesiac december 2008 v sume 19 663 Kč, bol teda schopný zabezpečiť si finančné prostriedky vlastnou prácou. Pokiaľ išlo o dlhy voči daňovému úradu, na tieto krajský súd neprihliadol, pretože išlo o dlhy vzniknuté nedodržaním daňovej disciplíny zo strany žalobcu a neprihliadol ani na jeho dlhy voči súkromným osobám, pretože žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, od koho si peniaze požičal a najmä na aký účel.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby súd opätovne zvážil svoje rozhodnutie a umožnil vykonanie práva žalobcovi a dal mu šancu preukázať pravdivosť jeho tvrdení. Považoval rozhodnutie krajského súdu za správne až na nepresný údaj o príjme za mesiac december 2008. Rovnako za správne považoval zhodnotenie dlhu voči daňovému úradu a súkromným osobám. Uviedol však, že žiadal práve z dôvodu neznalosti právneho preukazovania svojich požiadaviek o ustanovenie advokáta, ako aj o oslobodenie od súdnych poplatkov, lebo práve pre neznalosť práva tieto nie je schopný predkladať v požadovanej forme súdu na objektívne posúdenie oprávnenosti nárokov žalobcu. Poukázal tiež na to, že dlh voči daňovému úradu je skutočne dôsledkom nedodržania platobnej disciplíny zo strany žalobcu, avšak tento vznikol ako sankcia za zle vedené účtovníctvo, ktoré vykonávala bývalá manželka žalobcu, ktorá vykonala aj iné úkony proti žalobcovi, ktorých následky sa prejavujú posledných šesť rokov a ešte stále nie sú uzavreté. Uviedol, že dlhy voči iným súkromným osobám mohol žalobca mať už dávno vyrovnané, keby nebolo voči jeho osobe vedené konanie v rozpore so zákonom. Nakoľko krajský súd nemal tieto údaje k dispozícii, jeho rozhodnutie založené na jemu známych údajoch bolo podľa názoru žalobcu vecne nesprávne. Mal za to, že práve na odstránenie týchto nedostatkov je potrebné odborné zastúpenie v osobe advokáta.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil tieto skutočnosti: Žalobca podal na súd dňa 15. januára 2009 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Vedúceho oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody zo dňa 9. novembra 2007. Na základe výzvy krajského súdu na doloženie plnomocenstva udeleného advokátovi na zastupovanie v konaní žalobca požiadaval podaním zo dňa 31. decembra 2008 krajský súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov a zároveň o oslobodenie od súdnych poplatkov. Na výzvu súdu predložil Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch zo dňa 21. januára 2009, z ktorého vyplynulo, že žalobca mal príjem z pracovného pomeru v mesiaci november 2008 vo výške 9384 Kč a v mesiaci december 2008 vo výške 10 279 Kč a dlhy voči daňovému úradu vo výške 25 000 Sk a voči súkromným osobám vo výške 150 000 Sk.

Podľa § 30 OSP účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Podľa § 138 ods. 1 veta prvá OSP na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Pre posúdenie dôvodnosti priznania oslobodenia od súdnych poplatkov z hľadiska pomerov účastníka sú rozhodujúce najmä jeho majetkové a sociálne pomery, ale aj výška súdneho poplatku a povaha nároku. Aj keď to odôvodňujú pomery účastníka, nie je možné mu priznať oslobodenie od súdnych poplatkov, ak svojvoľne alebo zrejme bezúspešne uplatňuje alebo bráni právo. O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené.

Ani podľa názoru odvolacieho súdu neboli u žalobcu splnené predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, a preto krajský súd správne rozhodol, keď mu nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a zástupcu z radov advokátov mu neustanovil. Rozhodujúcimi pri posudzovaní splnenia zákonných predpokladov na oslobodenie žalobcu od poplatkov súdom boli jeho majetkové pomery, ktoré krajský súd správne posúdil a vyhodnotil. V dôsledku toho, že pomery žalobcu neodôvodňovali oslobodenie od poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 veta prvá OSP, v dôsledku nesplnenia tejto podmienky nemohli byť u žalobcu dané predpoklady potrebné na to, aby mu bol súdom ustanovený na jeho žiadosť zástupca z radov advokátov podľa § 30 OSP. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd námietky žalobcu v odvolaní za irelevantné.

Za týchto právnych okolností bolo potrebné napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za vecne správne, a preto ho odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému trovy nevznikli.

97.
ROZHODNUTIE

Organizačná zmena vykonaná príslušným orgánom je individuálnym aktom riadenia, nie je individuálnym správnym aktom, preto nepodlieha súdnemu preskúmvaniu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 130/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. 1/ zrušil podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. apríla 2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; 2/ podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP zrušil aj rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. apríla 2007, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 21. marca 2007 a vec takisto vrátil žalovanému na ďalšie konanie; 3/ konanie o rozhodnutí žalovaného zo dňa 20. júna 2007 zastavil.

Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 4000 Sk, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň vrátil žalobkyni súdny poplatok v sume 2000 Sk prostredníctvom Daňového úradu B. II.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 31 ods. 1, 2, § 40 ods. 2 písm. b/, § 138 a § 139 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnej službe“ alebo „zákon č. 312/2001 Z.z.“) a hoci v prevažnej miere neuznal námietky žalobkyne vznesené v žalobe ohľadom preskúmateľnosti zmeny organizačnej štruktúry žalovaného, predovšetkým dospel k záveru, že u žalovaného došlo k vážnemu pochybeniu jeho nesprávnym postupom, nakoľko v administratívnom spise sa nenachádza žiadna listina o zriadení poradnej odvolacej komisie v konaní o odvolaní voči vyššie uvedenému rozhodnutiu žalovaného o zmene pomeru žalobkyne vydané vedúcim služobného úradu žalovaného ako osoby príslušnej rozhodovať vo veci v druhom stupni. Zo spisu nevyplýva, že by žalovaná bola oboznámená so zložením komisie a či sa umožnilo realizovať jej procesné právo reagovať oznámením o pochybnostiach o nezaujatosti členov zriadenej komisie. Napriek tomu, ako zo spisu vyplýva, poradná odvolacia komisia rokovala aj o predmetnom odvolaní žalobkyne a vedúcemu služobného úradu návrh na rozhodnutie predložila.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. apríla 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie a potvrdené prvostupňové rozhodnutie zo dňa 15. marca 2007 bolo podľa názoru prvostupňového súdu potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko je nepreskúmateľné pre zrejmu neúplnosť spisov správneho orgánu, tak ako to ustanovuje § 250j ods. 3 OSP.

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, súd konštatoval závažné pochybenie žalovaného, ktoré mohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak ako to má na mysli § 250j ods. 2 písm. e/ OSP. Vada spočíva v nelogicky neskorom rozhodnutí žalovaného o pochybnostiach odvolávajúcej o nezaujatosti dvoch členov poradnej odvolacej komisie v odvolacom konaní k rozhodnutiu zo dňa 21. marca 2007. Vedúci úradu rozhodol až dňa 3. mája 2007, napriek tomu, že o odvolaní žalobkyne rozhodol v 2. stupni už takmer pred mesiacom, dňa 24. apríla 2007, na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, ktorej zloženie bolo napadnuté spochybnením jej nezaujatosti a nebolo isté, ako o tom vedúci služobného úradu rozhodne, či a v akom zložení bude komisia konať. Ten istý postup sa týka aj rozhodovania o odvolaní voči takému neskorému prvostupňovému rozhodnutiu, keď o odvolaní vedúci služobného úradu rozhodol až dňa 29. mája 2007. Tak vydané rozhodnutie je len rozhodovaním samým pre seba bez zohľadnenia potrieb logického a časového prepojenia celého systému rozhodovania o zmenách štátnozamestnaneckých pomerov. Správny orgán má povinnosť svoju rozhodovaciu činnosť organizovať tak, aby aj nadväzujúcimi a postupovými rozhodnutiami naplnil logický postup konania, a tak zabezpečil aj záujem účastníka chránený zákonom, v danom prípade, aby správny orgán rozhodoval správne, z hľadiska veci komplexne a nevzbudzoval pochybnosti o svojej objektivite. Preto súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. apríla 2007. V ďalšom správny orgán má v rámci odvolacieho konania rozhodnúť predovšetkým rýchlo vo veciach zaujatosti a potom môže pristupovať k rozhodnutiu v samotnej veci. V logickej nadväznosti na zrušenie rozhodnutia o odvolaní vo veci zmeny štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne zo dňa 24. 4. 2007, bolo potrebné zrušiť aj prvostupňové

---

rozhodnutie žalovaného vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, obsahujúce vadu výroku odstránenú zrušením rozhodnutím o odvolaní.

Pokiaľ ide o samostatné napadnuté rozhodnutie o odvolaní žalobkyne voči rozhodnutiu zo dňa 20. júna 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. 5. 2007, ohľadne námietok voči zloženiu poradnej odvolacej komisie, ide o čiastkové rozhodnutie v rámci rozhodovania o odvolaní účastníka vo veci samej. Nie je rozhodnutím, ktoré by samostatne zakladalo, menilo alebo rušilo oprávnenia alebo povinnosti, alebo by nimi mohli byť dotknuté práva, právom chránené záujmy či povinnosti fyzickej či právnickej osoby v zmysle § 244 ods. 3 OSP. V tejto časti súd konanie zastavil v súlade s ustanovením § 250d ods. 3 OSP, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, ktoré tvorí celok s preskúmaním rozhodnutí vo veci samej a samostatne nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že procesne úspešnej žalobkyne priznal nárok na ich náhradu, ktoré predstavujú zaplatený súdny poplatok v sume 4000 Sk za žalobné návrhy v 1/ a v 2/ bode. Súdny poplatok bol uhradený vo výške 2000 Sk.

Pokiaľ ide o súdny poplatok zaplatený žalobkyňou v sume 2000 Sk za žalobu vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného pod bodom 3/, keďže tvorí jeden celok a nie je samostatne preskúmateľný, súd zaplatený poplatok žalobkyňi vracia, keďže ho zaplatila bez právnej povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Poplatok sa žalobkyňi vráti po právoplatnosti rozhodnutia prostredníctvom príslušného daňového úradu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, v ktorej boli rozhodnutia správnych orgánov zrušené, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie namietajúc písacie chyby v písomnom vyhotovení rozsudku ako aj vady, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že zrušeným rozhodnutím žalovaného zo dňa 24. apríla 2007 bola zmenená výroková časť prvostupňového rozhodnutia žalovaného zo dňa 21. marca 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne a odvolanie žalobkyne voči uvedenému rozhodnutiu bolo zamietnuté. Rozhodnutím zo dňa 21. marca 2007 bol skončený so žalobkyňou štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov. Voči uvedenému rozhodnutiu sa žalobkyňa odvolala a žalovaný následne vydal dňa 24. apríla 2007 rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a zároveň týmto rozhodnutím opravil výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia, nakoľko výrok v prvostupňovom rozhodnutí nebol v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že pri rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo k závažnému pochybeniu žalovaného, ktoré mohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a uvádza, že vada spočíva v nelogicky neskorom rozhodnutí žalovaného o pochybnostiach odvolávajúcej o nezaujatosti dvoch členov poradnej odvolacej komisie v odvolacom konaní k rozhodnutiu zo dňa 21. marca 2007, takto navrhla rozhodnúť odvolacia komisia v novom zložení menovaná vedúcim služobného úradu po námietkach o zaujatosti členov odvolacej komisie, ktorá navrhla potvrdiť napadnuté rozhodnutie a odvolanie zamietnuť. Je ale nepochybné, že týmto rozhodnutím odvolací orgán čiastočne vyhovel odvolaniu.

Napriek tomu, že rozhodnutie zo dňa 21. marca 2007 malo chybnú výrokovú časť, je z tohto rozhodnutia zrejme a jasné, že ide o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou ku dňa 31. marca 2007, ktoré vydal vedúci služobného úradu Ministerstva pôdohospodárstva SR, nakoľko bolo označené ako „Rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru“.

Namietal preto, že ak odvolací súd potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ako aj rozhodnutie o odvolaní bude zrušené, vedúci služobného úradu žalovaného aj po novom konaní môže vydať iba rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že je viazaný organizačnou zmenou, ku ktorej došlo Dodatkom č. 5 zo dňa 7.3.2007 k rozhodnutiu o zmene vnútornej organizačnej štruktúry MP SR č. 5160/2006-250 zo dňa 22.8.2006 v znení dodatkov. Hoci žalobkyňa namietala zákonnosť vykonanej organizačnej zmeny, súd v odôvodnení rozsudku sám uviedol, že minister uskutočnil vydaním Dodatku č. 5 zo dňa 7.3.2007 len svoju zákonnú kompetenciu a obsah takéhoto aktu je v daných súvislostiach jasný, zrozumiteľný a jednoznačný.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení namietla záver prvostupňového súdu o tom, že Dodatkom č. 5 zo dňa 7.3.2007 k rozhodnutiu o zmene vnútornej organizačnej štruktúry MP SR zo dňa 22.8.2006, ktoré rozhodnutie ministra pôdohospodárstva ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, nie je preskúmateľné súdom z dôvodu, že priamo nezakladá, nemení ani neruší oprávnenie, či právom chránené záujmy fyzických a právnických osôb. Naďalej zotrvávala na svojich tvrdeniach, že v zmysle § 244 a nasl. OSP predmetom preskúmania súdom môže byť aj rozhodnutie ministra o vykonanej organizačnej zmene. Vytýkala krajskému súdu, že si neujasnil význam pohovoru vykonaného dňa 19.3.2007 v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou a nesprávne a v rozpore s účelom zákona vyhodnotil túto časť právnej vety zákonného ustanovenia § 40 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe, ktoré poskytuje štátnemu zamestnancovi na jeho ochranu štátnozamestnaneckého pomeru, že je možné tento štátnozamestnanecký pomer skončiť iba v dôsledku, ak sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak. Treba rešpektovať zásadu, že obidve tieto podmienky pri preukazovaní ich zákonnosti majú rovnocennú hodnotu. Podľa názoru žalobkyne bolo preto nutné za účelom rešpektovania zákonnosti správneho postupu, keďže nenastal stav, ktorý možno kvalifikovať ako dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, s ňou vykonať dohodové konanie, i keď takéto slovné a gramatické pomenovania zákon neuvádza. Žalobkyňa v každom štádiu konania trvala ústne i písomne na zachovaní nielen funkcie predstavenej, ale i zotrvanie v štátnozamestnaneckom pomere a nemala žiadny prehľad o neobsadených miestach štátnozamestnaneckého pomeru, ktoré zodpovedajú jej kvalifikácii i dosiahnutej odbornosti. Preto trvala na tom, že bolo povinnosťou žalovaného primárne vykonať ponuku žalobkyňi v písomnej forme o neobsadených štátnozamestnaneckých miestach v rámci rezortu ministerstva pôdohospodárstva a poskytnúť jej krátku lehotu na oboznámenie sa s ponukou, na ktorú by písomne určite reagovala, resp. jej oznámiť, že dohodové konanie nie je možné vykonať z dôvodu, že žiadne z týchto štátnozamestnaneckých miest nie sú neobsadené, čo tiež nie je pravdou, keď na tzv. novom odbore zakladateľských funkcií a majetkových vzťahov dňom 1.4.2007 bola prijatá nová zamestnankyňa s právnickým vzdelaním.

Pokiaľ ide o konštatovanie nesprávneho postupu žalovaného, s týmto názorom krajského súdu sa žalobkyňa stotožnila. Poukázala tiež na to, že medzi administratívnym postupom správneho orgánu a rozhodovaním správneho orgánu vo veci samej existuje príčinná súvislosť. Podľa názoru žalobkyne takýto právny vzťah treba hodnotiť a posudzovať vo vzájomnej súvislosti, ale aj s príslušnými ustanoveniami zákona. Opätovne poukazovala na § 39 ods. 1 písm. a/ a § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, ktoré pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru jednoznačne a nespochybniteľne vyžadujú aplikáciu zákonného pomenovania tohto vzťahu a to odvolanie zo štátnozamestnaneckého pomeru, funkcie hlavný štátny radca. Odvolanie zo štátnozamestnaneckého pomeru a jeho funkcie je výrokom správneho rozhodnutia o veci, ktorý tvorí podstatnú náležitosť tohto rozhodnutia. Z rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru v poradí prvého je zrejmé, že v rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne so žalovaným chýba údaj o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru, čo treba kvalifikovať ako hmotnoprávnu podmienku zákonnosti rozhodnutia, keďže toto chýba, je nutné toto správne rozhodnutie žalovaného kvalifikovať ako rozhodnutie nezákonné a nie je ani možné a zákonné taký nedostatok odstrániť zmenou, opravou, resp. iným doplnením, ako si to mylne vykladá žalovaný.

Žalobkyňa poukázala na stručnosť odvolania žalovaného, ktoré nie je ničím iným len opisom skutkových zistení administratívnych postupov smerujúcich k vydaniu predmetných správnych rozhodnutí, pričom súčasťou tohto odvolania je i návrh žalovaného na vykonanie opravy rozsudku krajského súdu podľa § 164 OSP.

Opravným uznesením krajský súd opravil výrok svojho rozsudku pokiaľ ide o označenie mena a priezviska žalobkyne ako „JUDr. A. M.“, a v záhlaví a vo výroku pod č. 3, ako aj v texte odôvodnenia na strane 11, zdola 5. riadok, opravil dátum vydania rozhodnutia žalovaného, ktorý správne znie: „20.6.2007“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 214 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

Z o d ō v o d n e n i a :

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 OSP, podľa ktorého ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1 OSP) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 OSP môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

Podľa § 27 písm. e/ zákona č. 312/2001 Z.z. zmena štátnozamestnaneckého pomeru je odvolanie predstaveného.

Podľa § 31 ods. 1 písm. a/ vedúci úradu odvolá predstaveného, ak sa zmenou organizačnej štruktúry služobného úradu zruší útvar, ktorý riadi.

Podľa § 40 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: písm. b/ - nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 125 ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z.z. konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 138 ods. 1, 4 zákona č. 312/2001 Z.z. odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Rozhodnutiu o odvolaní musí predchádzať prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a obsahu administratívneho aj súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že nie je možné uznať námietku žalobkyne uvedenú v žalobe ako aj k vyjadreniu na odvolanie ohľadom nezákonnosti vykonanej organizačnej zmeny. Organizačná zmena vykonaná príslušným orgánom je individuálnym aktom riadenia, nie je však individuálnym správnym aktom, nakoľko sa ním

---

nevykonáva štátna správa, ale funkcia riadiaceho pracovníka (riadiaceho orgánu). Preto súd ani v správnom súdnictve nie je oprávnený preskúmať rozhodnutie o tzv. organizačnej zmene. V tomto smere sa treba stotožniť s názorom prvostupňového súdu uvedenom v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Hoci možno vytknúť prvostupňovému súdu, že okrem formálnych väd, pre ktoré zrušil rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. apríla 2007 zo dňa 24. apríla 2007, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 21. marca 2007, sa dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal so všetkými námietkami, ktoré uplatnila žalobkyňa v podanej žalobe, najmä nevyhodnotil obsah „záznamu o vykonaní pohovoru zo dňa 19.3.2007“, pre nedostatok odvolania v tomto smere nebol dôvod na zrušenie alebo zmenu jeho rozsudku.

Ak je rozhodnutie správneho orgánu nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu (§ 250j ods. 3 OSP) a ak v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP), tento nedostatok nemôže odstrániť ani krajský súd a ani najvyšší súd svojím rozsudkom, ale takéto rozhodnutie správneho orgánu musí byť zrušené a vrátené správnejmu orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

Za „spisy žalovaného správneho orgánu“ súdna prax považuje iba úplný zažurnalizovaný a originálny spisový materiál orgánu verejnej správy v danej veci, spisy musia obsahovať aj originály dokladov o doručení rozhodnutí. Ak žalovaný správny orgán bez meškania resp. v súdom stanovenej lehote spisy správnych orgánov oboch stupňov nepredloží alebo ich predloží v neúplnom stave má to za následok zrušenie jeho rozhodnutia. Predloženie „osvedčenej kópie“, ako tomu bolo v danom prípade, je preto nepostačujúce.

Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom stanovené náležitosti (§ 125 zákona o štátnej službe a § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/ v znení neskorších predpisov), aj odôvodnenie, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo jasné, z akých skutkových konkrétnych podkladov sa vychádzalo pri vydaní rozhodnutia, či s nimi žalobca bol riadne a včas oboznámený.

Vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok krajského súdu v napadnutej časti v spojení s opravným uznesením podľa § 219 OSP s poukazom na 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

V ďalšom konaní správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 a § 250ja ods. 4 OSP) prejedná vec v naznačenom smere znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada s námietkami žalobkyne a opätovne vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby zodpovedalo zákonu. Správny orgán bude musieť najmä vyhodnotiť námietku žalobkyne v zmysle § 40 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe, že nemá pre žalobkyňu štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3 zákona o štátnej službe) a osobitne, že sa so žalobkyňou nedohodol inak.

V časti zastavenia konania proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 20. júna 2007 rozsudok krajského súdu odvolaním napadnutý nebol, a preto v tejto časti zostáva nedotknutý.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, keďže žalobkyňa trovy odvolacieho konania nevznikla a ani ich náhradu nežiadala (§ 151 ods. 1 veta prvá OSP).

---

98. ROZHODNUTIE

1. Inštitút obnovy správneho konania je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní.

2. Ak došlo k zmene právneho posúdenia veci, táto skutočnosť nie je dôvod na zmenu správneho rozhodnutia.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010, sp. zn. 5 Sžf/70/2009)

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie žalovaného z 24.6.2008, ktorým nariadil obnovu konania ukončeného 14.5.2007 nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR z 25.4.2007 o zrušení exekučnej výzvy a zastavení konania na zaplatenie nedoplatku v celkovej výške 28.947 345,15 Sk.

Krajský súd dôvodil tým, že novou skutočnosťou alebo dôkazom podľa ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov treba rozumieť také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré nemohli byť v pôvodnom konaní uplatnené, a to preto, lebo účastník konania ich v tom čase nepoznal, alebo ich nemohol uplatniť bez vlastnej viny. V preskúmvanej veci žalovaný správny orgán považoval za novú skutočnosť, ktorá bola dôvodom obnovy konania, list Spolkového ministra financií Rakúskej republiky zo dňa 27.11.2007, doručený žalovanému dňa 3.12.2007, ktorým sa mal žalovaný dozvedieť o dĺžke premlčacej lehoty v prípade vymáhania pohľadávky rakúskych colných orgánov. Uvedený list bol žalovanému doručený po tom, ako žalovaný oznámil rakúskym colným orgánom listom zo dňa 9.10.2007, že rozhodnutím Colného riaditeľstva SR zo dňa 25.4.2007 bolo zastavené exekučné konanie a zrušená colná výzva Colného úradu v B. B. zo dňa 23.5.2006 na vymáhanie pohľadávky Rakúskej spolkovéj republiky v celkovej výške spolu 28.947 345,15 Sk z dôvodu premlčania pohľadávky.

Podľa názoru súdu list rakúskych orgánov zo dňa 27.11.2007 nie je novou skutočnosťou alebo dôkazom, ktorým by mohol mať vplyv na pôvodné rozhodnutie o zastavení exekučného konania zo dňa 25.4.2007. Premlčacie lehoty, ako aj ich plynutie, boli totiž v rakúskom právnom poriadku (Spolkový poplatkový poriadok § 238 ods. 1) upravené aj v čase vydania rozhodnutia o zastavení exekučného konania zo dňa 25.4.2007, ale aj v čase vydania colnej exekučnej výzvy Colným úradom v B. B. dňa 23.5.2006. Pokiaľ slovenské colné orgány pristúpili k vymáhaniu pohľadávky rakúskych colných orgánov v zmysle § 6 až 8 vyhlášky č. 446/2002 Z. z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok, boli povinné v súvislosti s vymáhaním zistiť aj dĺžku premlčacích lehôt, ako aj to, aké úkony majú vplyv na predĺženie týchto lehôt. Pokiaľ by im tieto právne skutočnosti neboli známe, mali príslušný orgán zmluvného štátu vyzvať ešte pred vydávaním rozhodnutia, aby doplnil svoju žiadosť o vymáhanie pohľadávky v zmysle § 6 ods. 6 citovaného zákona. V danom prípade však z obsahu spisu, najmä zo žiadosti Rakúskeho ministerstva financií o vymáhanie pohľadávky zo dňa 24.11.2005, bol zrejmý termín premlčania pohľadávky, a to 31.12.2006. Rozhodnutie Colného úradu B. B. (colná exekučná výzva) bolo vydané dňa 23.5.2006, teda ešte v lehote uvedenej rakúskymi orgánmi, avšak žalovaný napriek tomu po podanom odvolaní zrušil rozhodnutie Colného úradu v B. B. zo dňa 23.5.2006 z dôvodu premlčania spornej pohľadávky. Predmetom preskúmania však nebolo rozhodnutie o zastavení konania, ale iba rozhodnutie o povolení obnovy konania, preto sa súd dôvodmi rozhodnutia o zastavení bližšie nezaoberal.

Vzhľadom k tomu, že nedošlo k naplneniu jednej zo základných podmienok dôvodov obnovy (existencia nových skutočností a dôkazov), považoval súd napadnuté rozhodnutie o nariadení obnovy za rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom (§ 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb.). Súd sa nestotožnil s ďalšou námietkou žalobcu v žalobe, že dôvodom obnovy nemôže byť nová skutočnosť alebo dôkaz, ktoré sú v neprospech účastníka konania, pretože zo zákonného znenia § 51 takýto dôvod priamo nevyplýva a ani ho nemožno vyvodiť. Druhou podmienkou v zmysle citovaného ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ je iba to, že účastník konania novú skutočnosť nemohol bez vlastnej viny uplatniť v pôvodnom rozhodnutí.

Z uvedených dôvodov súd pre nesprávne právne posúdenie žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, a to aj napriek tomu, že išlo o procesné rozhodnutie (bez rozhodnutia vo veci), pretože rozhodnutím boli dotknuté subjektívne práva žalobcu, s možnými následkami pre ďalšie konanie vo veci

---

vymáhania pohľadávky. Aj procesné rozhodnutie má právne opodstatnenie iba vtedy, keď je vecne správne a je vydané v súlade s právnymi predpismi.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie a žiadal prvostupňový rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania sa nestotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a uviedol, že skutočnosti, ktoré spôsobili, že predmetná pohľadávka nebola v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, exekučnej výzvy zo dňa 23.5.2006, premlčaná, existovali, ako správne uvádza Krajský súd v B. B., už v čase vydania rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.4.2007, avšak išlo o skutočnosť, ktorá nebola žalovanému známa, a ktorej existenciu nemohol, s ohľadom na jasný a dožadujúcou stranou presne uvedený skutkový i právny stav vecí, predpokladať. O úplnosti a správnosti zisteného skutkového stavu a podkladov pre vydanie rozhodnutia neboli v čase, kedy žalovaný v danej veci rozhodoval, žiadne pochybnosti. Taktiež z aktuálnej právnej úpravy, so všeobecne záväzných právnych predpisov, na základe a v rámci ktorých žalovaný konal, nevyplývala povinnosť skúmať v každom okamihu konania zahraničnú právnu úpravu a jej vplyv na plynutie prekluzívnych alebo iných lehôt. Povinnosť poskytnúť informácie o skutočnostiach vyplávajúcich zo zahraničnej právnej úpravy mala v zmysle smernice Rady č. 76/308/EHS z 15. marca 1976 v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „smernica č. 76/308/EHS“) i v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, zákonom č. 446/2002 Z. z., dožadujúca strana, v danom prípade rakúska finančná správa. Žalovaný nemal dôvod o správnosti a úplnosti nimi poskytnutých informácií pochybovať a sponchybňovať ich. Prípadné zmeny majúce vplyv na vymáhanie pohľadávky je povinná v zmysle článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS oznámiť žiadajúca strana (v danom prípade rakúske finančné orgány) dožadovanej strane (v danom prípade slovenským colným orgánom). Podľa článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS, keď sa akékoľvek dôležité informácie týkajúce sa záležitostí, pre ktoré vznikla žiadosť o vymáhanie, stanú známymi žiadajúcemu orgánu, postúpi ich požadovanému orgánu. Uvedený článok smernice č. 76/308/EHS priamo ukladá povinnosť aktívnej súčinnosti dožadujúcej strane.

Z uvedeného dôvodu možno považovať informáciu rakúskych finančných orgánov (uvedenú v liste zo dňa 27.11.2007) o tom, že dôvody, pre ktoré nie je právo vymáhať predmetnú pohľadávku premlčané, za novú skutočnosť, ktorá mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ktorá je v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. dôvodom na obnovu konania. Uvedená skutočnosť existovala už v čase vydania pôvodného rozhodnutia, čo je jedna zo základných podmienok na aplikáciu § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb., avšak žalovaný v súlade s existujúcou právnou úpravou sa o nej mohol dozvedieť až na základe informácie poskytnutej dožadujúcou stranou (rakúskymi finančnými orgánmi). Colné riaditeľstvo SR ako žalovaný oprávnené a v súlade so zákonom akceptovalo ucelené a úplné údaje poskytnuté v danej právnej veci rakúskou stranou a nebolo na základe žiadneho ustanovenia aplikovaných všeobecne záväzných právnych predpisov (národných alebo komunitárnych) oprávnené tieto údaje sponchybňovať alebo skúmať ich pravosť a aktuálnosť. Naopak, dožadujúca strana (rakúske finančné orgány) bola povinná v zmysle článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS bezodkladne oznámiť všetky nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na vymáhanie predmetnej pohľadávky.

Pretože žalovanému boli v čase vydávania rozhodnutia právne relevantným spôsobom dožadujúcou stranou oznámené všetky skutočnosti potrebné pre konanie, nemal žalovaný o ich správnosti a úplnosti žiadne pochybnosti (a s ohľadom na vyššie uvedené právne predpisy ani nebol oprávnený ich sponchybňovať), a preto ani nevyzval rakúske finančné orgány o doplnenie ich žiadosti o vymáhanie pohľadávky. Zvlášť s ohľadom na ustanovenie článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS, podľa ktorého je dožadujúca strana povinná bezodkladne oznámiť všetky nové skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na vymáhanie predmetnej pohľadávky.

Žalobca žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. V písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že podľa § 7 zákona č. 446/2002 Z. z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok v platnom znení v rozhodnom období lehoty na vymáhanie pohľadávok sa spravujú právnym poriadkom štátu, ktorý o vymáhanie pohľadávky požiada; úkony, ktoré majú vplyv na premlčacie lehoty sa považujú za vykonané aj vtedy, ak ich vykoná vymáhajúci úrad. Ak teda zo žiadosti Rakúskeho ministerstva financií o vymáhanie pohľadávky zo dňa 24.11.2005 vyplýval termín premlčania pohľadávky 31.12.2006 a colná exekučná výzva Colného úradu B. B. bola vydaná dňa 23.5.2006 a pred uvádzaným termínom premlčania pohľadávky bola aj preukázateľne dlžníkovi doručená, žalobca konštatoval, že ak sa aj odhliadne od toho, že slovenské colné orgány pri začatí vymáhania predmetnej pohľadávky boli jednoznačne povinné poznať tak lehoty na vymáhanie pohľadávok, ako aj úkony, ktoré majú vplyv na vymáhanie pohľadávky podľa rakúskych

právnych predpisov, slovenským colným orgánom mala byť známa skutočnosť, že pohľadávka nebola už len v dôsledku vykonania úkonu colnej exekučnej výzvy zo dňa 23.5.2006, premlčaná, a to z vlastnej činnosti colných orgánov, keďže podľa § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov právo vybrať daňový nedoplatok je premlčané po šiestich rokoch po skončení roka, v ktorom vznikol, a podľa odseku 2 tohto paragrafu ak správca dane vykoná úkon na vybratie daňového nedoplatku, premlčacia lehota začína plynúť znovu po skončení kalendárneho roku, v ktorom bol daňový dlžník o tomto úkone upovedomený, a to v rámci objektívnej 20 – ročnej premlčacej lehoty.

Neobstojí podľa žalobcu ani argument, že sa žalovaný spoliehal na informácie a podklady zo strany rakúskych orgánov, pretože ak sa štátny orgán Slovenskej republiky (žalovaný), ktorý metodicky riadi správcov daní (colné úrady), a u ktorého je opodstatnený predpoklad dobrej znalosti daňových procesných noriem, a ktorý má zákonnú kompetenciu vymáhať na území Slovenskej republiky pohľadávky iných členských štátov Európskej únie, domnieva, že právo vymáhať colný dlh určený rozhodnutím s vykonateľnosťou v roku 2001, je v susednej členskej krajine Európskej únie objektívne premlčané už v roku 2006, napriek tomu, že slovenský colný úrad v danej veci vydal colnú exekučnú výzvu, ktorú doručil ešte v rámci tejto lehoty, a iba na základe tejto neopodstatnenej domnienky vydá rozhodnutie o zastavení colného exekučného konania, tak toto možno považovať za prejav nekompetentnosti a nie za dôvod na obnovu konania. Navyše, ak inštitút obnovy konania má slúžiť na nápravu skutkových omylov, údajnú mylnú vedomosť žalovaného o premlčacej lehote a okolnostiach dôležitých pre jej plynutie ani nemožno kvalifikovať ako skutkový omyl, ale skôr ako omyl právny, ktorý sa inštitútom obnovy konania naprávať nemá.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a považuje ich za svoje vlastné. Nad rámec dôvodov rozsudku krajského súdu odvolací súd poukazuje na to, že:

1) Inštitút obnovy konania je mimoriadnym opravným prostriedkom proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré sa obnoví na žiadosť účastníka konania (čo nie je daný prípad) alebo z úradnej moci (v danom prípade). Žalovaný vydal rozhodnutie o obnove konania, ktoré bolo zastavené v odvolacom konaní o daňovej exekučnej výzve. Obnovu konania žalovaný povolil podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Z. z. podľa ktorého sa konanie obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. V danom prípade, aj keby sa súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že v konaní vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy (vo vedomosti o plynutí premlčacej lehoty), tieto sa v konaní neuplatnili bez ohľadu na konanie (zavinenia) žalobcu, ako účastníka konania. Nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré vyšli najavo majú vzťah k rozhodovacej činnosti samotného žalovaného, ktorý nie je účastníkom colného konania, ale subjektom, ktorý v konaní rozhodoval o právach a povinnostiach žalobcu.

2) Inštitút obnovy je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní. V danom prípade však zhodne s krajským súdom dospel aj odvolací súd k záveru, že došlo k zmene právneho posúdenia veci, ktorá nezakladá dôvod na obnovu konania.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a považuje ich za svoje vlastné. Z týchto dôvodov prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 250k OSP žalobcovi odvolací súd uložil povinnosť náhrady trov odvolacieho konania 60,44 € (53,49 za 1 úkon právnej pomoci a 6,95 paušál).

99.
ROZHODNUTIE

Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2010, sp. zn. 6 Sžo 150/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3.10.2006, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil napadnuté rozhodnutie Krajského stavebného úradu v P., odboru štátnej stavebnej správy zo dňa 23.2.2006 o vyvlastnení častí nehnuteľností v spoluvlastníctve žalobcov, odčlenených podľa geometrického plánu, k. ú. L.. zo dňa 27.7.2004 v prospech Slovenskej republiky - Slovenskej správy ciest (SSC), organizácie Investičná výstavba a správa ciest K., zastúpenej spoločnosťou R., spol. s r. o. P., (ďalej len „investor“), pre účely stavby „I/68 - preložka cesty“ v k. ú. L., za finančnú náhradu určenú podľa znaleckého posudku zo dňa 30.3.2005 a jeho Dodatku č. 1 zo dňa 19.08.2005, vypracovaných Ing. E. K., znalkyňou z odboru Stavebníctvo, odvetvie Pozemné stavby a oceňovanie nehnuteľností, v cene 353,925 Sk/m² (11,75 €/m²). O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobcom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Rozhodol tak po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia z 2. júna 2007, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 29. októbra 2008 podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a vrátení veci na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho nového rozhodnutia krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že správne orgány postupovali v konaní v súlade s aplikovanými ustanoveniami stavebného zákona, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú. Tvrdenie žalobcov, že projekt odklonenia tranzitnej dopravy mimo centra mesta L. bol medzičasom zmenený, nie je ničím podložený a argument žalobcov, že kruhovým objazdom sa doprava do mesta L. naopak privádza, nestačí na spochybnenie zákonnosti vyvlastňovacieho procesu, ani existencie verejného záujmu na vyvlastnení pozemkov pre účely realizácie verejnej líniovej stavby, ktorá je umiestnená na základe doposiaľ nezmeneného a naďalej záväzného územného rozhodnutia, vydaného v súlade s územným plánom mesta i vyššieho územného celku. Čo sa týka námietok žalobcov ohľadne nedodržania procesného postupu podľa § 112 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), výšky náhrady za vyvlastňované pozemky a okruhu účastníkov vyvlastňovacieho konania, krajský súd poukázal na odôvodnenie svojho skoršieho rozsudku z 2. júna.2007.

K uvedeným námietkam krajský súd v oboch rozsudkoch zhodne uviedol, že má za to, že podmienka preukázania bezvýslednosti dohody v zmysle § 112 ods. 4 stavebného zákona bola splnená, pretože z obsahu listu investora zo dňa 16.9.2005 adresovaného žalobcom je zrejmé, aké budú následky nesúhlasu alebo pasivity vlastníka v súvislosti s návrhom dohody. Je toho názoru, že účel cit. zákonného ustanovenia bol naplnený. K námietke nedostatočného preskúmania skutočnej trhovej ceny vyvlastňovaných nehnuteľností krajský súd uviedol, že je toho názoru, že správne orgány v súlade so zákonom vychádzali zo znaleckého posudku podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku metódou polohovej diferenciácie, ktorá najpresnejšie zohľadňuje všetky špecifiká týkajúce sa posudzovanej nehnuteľnosti, ovplyvňujúce jej výslednú hodnotu. Ak aj existuje všeobecne záväzná nariadenie mesta L. o určení ceny pozemkov v meste (v sume 409 Sk/m² (13,58 €/m²)), čo však nebolo v konaní preukázané, nebolo by ho možné zohľadniť na účely vyvlastnenia, pretože každé takéto nariadenie je nevyhnutne zovšeobecňujúce a paušálne a nie je spôsobilé rozlíšiť činitele pôsobiace na hodnotu nehnuteľnosti tak, ako to umožňuje znalecký posudok. Správny orgán vyzval žalobkyňu v 2. rade (i keď až po vydaní napadnutého rozhodnutia) listom zo dňa 12.12.2006 na predloženie znaleckého posudku k cene vyvlastňovaných nehnuteľností vypracovaným iným znalcom. Podľa krajského súdu nemožno správnym orgánom oboch stupňov v súvislosti s určením výšky náhrady za vyvlastnenie vytknúť akúkoľvek nezákonnosť v ich postupe. Predložený znalecký posudok spolu s dodatkom nevzbudzujú žiadne pochybnosti

o ich obsahu. K ďalšej námietke žalobcov týkajúcej sa nedostatočne vymedzeného okruhu účastníkov správneho konania a výšky vyvlastňovaných podielov krajský súd uviedol, že *nakolko spoluvlastníčka A. P. podľa textu žaloby uzavrela zmluvu o prevode svojho spoluvlastníckeho podielu na predmetných pozemkoch, nebol žiadny zákonný dôvod, aby sa stala účastníčkou vyvlastňovacieho konania, pretože toto konanie sa jej netýkalo*. Na tejto skutočnosti nemení nič ani fakt, že ku vkladu vlastníckeho práva na základe dobrovoľne uzavretej zmluvy došlo až po smrti menovanej, pretože zmluva o prevode spoluvlastníckeho podielu bola okamihom jej podpisu platná, ale účinky zmluvy, ktoré zaväzujú aj právnych nástupcov - dedičov prevodkyne, nastali až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Preto žalovaný podľa krajského súdu posúdil vec správne a jeho postup bol v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o námietku žalobcov ohľadne nedostatku verejného záujmu na vyvlastnení nehnuteľností, s ktorou sa krajský súd v predchádzajúcom rozsudku 2. júna 2007, podľa názoru najvyššieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení z 29. októbra 2008 nevyvlastňoval dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom, čím „bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom a realizovať tie procesné práva, ktoré im Občiansky súdny poriadok dáva, pričom jedným z týchto procesných práv je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia“, preto ho najvyšší súd zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, Krajský súd po opätovnom preskúmaní veci znova skonštatoval, že „vyvlastnenie sa v danom prípade uskutočnilo na účely realizácie líniovej stavby I/68 L, preložka cesty, a týkalo sa len tých pozemkov, bez ktorých by podľa geometrického plánu nebolo možné právoplatne umiestnenú stavbu realizovať.“ Podľa informácií krajského súdu doposiaľ nebolo rozhodnutie o umiestnení predmetnej líniovej stavby zrušené, ani zmenené, preto naďalej platí a je záväzné pre každého, koho sa týka. Cieľom tohto projektu, ktorý realizuje a financuje štát a subjekty verejného práva a počíta s ním schválený územný plán mesta L. i Prešovského vyššieho územného celku, je podľa stanoviska žalovaného premiestnenie dopravy z väčšej časti mimo zástavbu mesta L., čím sa sleduje zlepšenie dopravných pomerov z hľadiska bezpečnosti cestnej premávky, ako aj z hľadiska vplyvov na životné prostredie. Podľa krajského súdu verejný záujem implicitne vyplýva z charakteru cestnej stavby a verejnoprospešného zámeru jej investora.

Proti napadnutému rozsudku sa odvolali žalobcovia v 1. a 2. rade v zákonnej lehote a žiadali zmeniť prvostupňový rozsudok a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. V odvolaní žalobcovia uviedli tie isté dôvody, ako v žalobe zo dňa 22.12.2006. Namietali nedodržanie postupu investora podľa § 112 ods. 4 stavebného zákona, ktorý vo výzve zo dňa 16.9.2005 neuviedol presné znenie zákonného ustanovenia § 112 ods. 4 stavebného zákona: „...ak na výzvu vlastníka pozemku alebo stavby neodpovie do 15 dní odo dňa doručenia, bude sa predpokladať, že dohodu odmieta“, ale uviedol, že: „v prípade, že s ponúkanou cenou nesúhlasíte alebo sa v stanovenej lehote nevyjadrite, budeme nútení postupovať podľa §§ 108 -116 zákona č. 50/1976 Zb. v znení jeho neskorších predpisov a zákona č. 237/2000 Z. z. v tom zmysle, že vo verejnom záujme podáme žiadosť o vyvlastnenie u Krajského stavebného úradu P.“ Podľa žalobcov, záver prvostupňového súdu, že „...aj keď investor v liste zo dňa 16.9.2005 neuviedol doslovné znenie zákona..., je z obsahu uvedeného listu zrejme, aké budú následky nesúhlasu alebo pasivity vlastníka v súvislosti s návrhom dohody“, nemá oporu v stavebnom zákone. Predmetný list nie je podaním v zmysle OSP, ani v zmysle stavebného poriadku, či iného procesného predpisu, ktoré by bolo možné posudzovať podľa jeho obsahu, ale ide o písomnú výzvu, ktorá zo zákona musí obsahovať jasne a presne definované upozornenie o fikcii odmietnutia dohody v prípade nereagovania na výzvu, k čomu v danom prípade podľa žalobcov nedošlo.

Ďalej žalobcovia rovnako ako v žalobe namietali výšku náhrady za vyvlastňované pozemky (v cene 353,925 Sk/m² (11,75 €/m²) za prechod vlastníckeho práva, resp. 7 Sk/m² (0,23 €/m²) ročne v prípade obmedzenia vlastníckeho práva) z dôvodu nesplnenia zákonnej náležitosti podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona, pretože podľa cit. zákonného ustanovenia sa za trhovú cenu nehnuteľností považuje cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite. Skutočnosť, že vyššie uvedená cena bola stanovená znaleckým posudkom, ešte sama o sebe neznamená, že je cenou trhovou. Podľa žalobcov možno za minimálnu trhovú cenu považovať cenu 409 Sk/m² (13,58 €/m²), stanovenú bližšie neoznačeným všeobecne záväzným nariadením Mesta L., pričom za trhovú cenu považujú žalobcovia cenu 700 Sk/m² (23,24 €/m²). Nedostatočné preskúmanie námietky podľa žalobcov potvrdzuje skutočnosť, že prvostupňový správny orgán prerušil vyvlastňovacie konanie z dôvodu zistenia skutočnej trhovej ceny podľa vyššie citovaného ustanovenia stavebného zákona.

Ďalšou námietkou žalobcovia namietajú nesprávne vymedzený okruh účastníkov vyvlastňovacieho konania, pričom tvrdia, že nimi mali byť dedičia po poručiťke A. P., zomrelej dňa 31.10.2005, teda pred

ústnym pojednávaním (dňa 16.1.2006) a vydaním prvostupňového rozhodnutia o vyvlastnení (dňa 23.2.2006). Žalobcovia tvrdia, že menovaná síce uzavrela zmluvu o prevode svojho spoluvlastníckeho podielu na vyvlastňovaných nehnuteľnostiach, avšak moment prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nenastal pred vydaním rozhodnutia o vyvlastnení, pretože pred povolením vkladu do katastra nehnuteľností nastala iná právna skutočnosť, ktorá spôsobila prechod vlastníckeho práva k vyvlastňovaným nehnuteľnostiam na dedičov menovanej ku dňu smrti, čím sa dedičské podiely jednotlivých dedičov na predmetných parcelách zmenili, pričom nie všetci dedičia A. P. boli účastníkmi vyvlastňovacieho konania. Keďže sa týmto nezaoberalo ani prvostupňové správne rozhodnutie ani rozhodnutie napadnuté žalobou, žalobcovia majú za to, že obe správne rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Poslednou námietkou žalobcovia opätovne namietajú nedostatok verejného záujmu na vyvlastnení pozemkov. Záver prvostupňového súdu o tom, že realizácia preložky cesty bude mať pozitívny vplyv na dopravné pomery v meste L. i na životné prostredie považujú žalobcovia za nesprávny, pretože nezodpovedá rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 330/02-4.3m zo dňa 11.3.2002 a predovšetkým odporuje skutočnému stavu, pretože realizácia stavby naopak zhorší stav životného prostredia a nebude mať pozitívny vplyv ani na dopravné pomery v meste.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zotrváva na svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 30.7.2007, nakoľko žalobcovia uviedli tie isté odvolacie dôvody a žiada odvolanie zamietnuť a potvrdiť prvostupňový rozsudok Krajského súdu v B.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nemožno priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v P. o vyvlastnení časti pozemkov žalobcov v prospech investora, na účel stavby „I/68 - preložka cesty“ v k. ú. L., za finančnú náhradu určenú podľa znaleckého posudku zo dňa 30.3.2005 a jeho Dodatku č. 1 zo dňa 19.8.2005, vypracovaných Ing. E. K., znalkyňou z odboru Stavebníctvo, odvetvie Pozemné stavby a oceňovanie nehnuteľností, v cene 353,925 Sk/m² (11,75 Eur /m²). Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného bol vymedzený žalobnými dôvodmi, ktoré sú totožné s námietkami žalobcov v 1. a 2. rade, uvedenými v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

V zmysle čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Okrem citovaného článku ústavy je vyvlastnenie upravené v čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu. Zákonnými podmienkami vyvlastnenia alebo obmedzenia vlastníckeho práva je splnenie štyroch podmienok. Vyvlastnenie musí byť vo verejnom záujme, na základe zákona, za náhradu a účel vyvlastnenia sa nemohol dosiahnuť inak (napr. dohodou o kúpe, o zriadení vecného bremena a pod.). Najširšiu úpravu vyvlastnenia upravuje stavebný zákon (§§ 108 -116), ktorý okrem toho, že v § 118 ods. 2 vymedzuje účely, na ktoré možno vyvlastniť alebo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam obmedziť, upravuje aj základné predpoklady na vyvlastnenie a určuje špeciálny procesný postup, podľa ktorého sa postupuje v každom vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, uvedených v ods. 2, možno vyvlastniť alebo vlastnicke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť rozhodnutím stavebného úradu („ďalej len vyvlastniť“).

Podľa § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona možno vyvlastniť len vo verejnom záujme pre výstavbu a správu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov.

Podľa § 108 ods. 3 veta prvá stavebného zákona sa verejný záujem na vyvlastnení na účely uvedené v odseku 2 musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 109 ods. 1 stavebného zákona, cieľom vyvlastnenia je dosiahnuť prechod, prípadne obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám alebo zariadeniam, zrušenie, prípadne obmedzenie práva vecného bremena k pozemkom a stavbám.

Podľa § 110 ods. 1 až 3 stavebného zákona, vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom. Vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo vyvlastňovacom konaní. Vyvlastnenie sa môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastník alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

Podľa § 111 ods. 1 a 2 stavebného zákona, vyvlastnenie sa uskutočňuje za náhradu. Ak sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytuje v peniazoch, určuje sa jej primeranosť podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom. Na účely tohto zákona sa za trhovú cenu nehnuteľnosti považuje cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite.

Podľa § 112 ods. 1 a 2 veta prvá stavebného zákona, vyvlastňovacie konanie vykonáva stavebný úrad. Vyvlastňovacie konanie sa začína na návrh orgánu štátnej správy, právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje.

Podľa § 112 ods. 4 stavebného zákona sa bezvýslednosť dohody preukazuje doručenkou zaslanej písomnej výzvy na uzavretie dohody obsahujúcou požiadavku žiadateľa, dôvody požadovaného prevodu práva alebo vzniku vecného bremena, návrh odplaty najmenej vo výške určenej podľa § 111 ods. 2 a upozornenie, že ak na výzvu vlastník pozemku alebo stavby neodpovie do 15 dní odo dňa doručenia, bude sa predpokladať, že dohodu odmieta.

Podľa § 113 ods. 1 a 3 stavebného zákona na prerokovanie návrhu na vyvlastnenie nariadi stavebný úrad ústne pojednávanie. Námietky proti vyvlastneniu musia účastníci konania uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní. Na námietky uplatnené neskoršie a na námietky, ktoré boli v územnom konaní zamietnuté alebo ktoré mohol účastník uplatniť v územnom konaní podľa tohto zákona, sa neprihliada. Na túto skutočnosť sa musia účastníci konania výslovne upozorniť.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne uvedené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Odvolaací súd dospel rovnako ako súd prvého stupňa k názoru, že námietka týkajúca sa nedodržania postupu investora podľa § 112 ods. 4 stavebného zákona je neopodstatnená a vo vzťahu k predmetnej právnej veci irelevantná. Krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu postupoval správne, keď uvedenú výzvu

---

posudzoval podľa jej obsahu, z ktorého je zrejмый účel výzvy, ako aj následky neuzavretia dohody (iniciovanie vyvlastňovacieho konania), pričom tieto vyplývajú zo samotného ustanovenia § 110 ods. 1 stavebného zákona, a preto aj v zmysle všeobecnej zásady „Ignorantia legis neminem excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) nie je potrebné posudzovať doslovnú formuláciu citovaného ustanovenia stavebného zákona. Formulácia, ktorú investor použil vo výzve podľa § 112 ods. 4 stavebného zákona, nemá vplyv na ďalší postup investora v záujme dosiahnutia prechodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý je upravený priamo zákonom.

Rovnako odvolací súd považuje za právne irelevantnú druhú námietku žalobcov, ktorou namietali nesúlad výšky náhrady za vyvlastňované nehnuteľnosti s ustanovením § 111 ods. 2 stavebného zákona, ako aj tvrdenie, že prvostupňový správny orgán v minulosti nepreskúmal dostatočne túto námietku, o čom podľa žalobcov svedčí rozhodnutie, ktorým prvostupňový správny orgán prerušil vyvlastňovacie konanie práve z dôvodu zistenia skutočnej trhovej ceny. K tomu odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Krajský stavebný úrad v P. vychádzal pri určení výšky náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti zo znaleckého posudku č. 23/2005 zo dňa 30.3.2005 a jeho Dodatku č. 1 zo dňa 19.8.2005, vypracovaných Ing. E. K., znalkyňou z odboru Stavebníctvo, odvetvie Pozemné stavby a oceňovanie nehnuteľností.

Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť ako nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.

Znalecký posudok predložený navrhovateľom vo vyvlastňovacom konaní bol vypracovaný znalkyňou zapísanou v zozname znalcov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, preto správny orgán nemal dôvod pochybovať o jeho hodnovernosti.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že výzvami vyzval Krajský stavebný úrad v P. účastníkov vyvlastňovacieho konania, aby v lehote 30 dní od doručenia predložili znalecký posudok vypracovaný iným znalcom ako bol posudok predložený navrhovateľom, na podporu svojej požiadavky, týkajúcej sa výšky náhrady za vyvlastnenie. Z tohto dôvodu Krajský stavebný úrad v P. prerušil rozhodnutím zo dňa 15.12.2006 vyvlastňovacie konanie. Žalobcovia však v uvedenej lehote znalecký posudok nepredložili, v dôsledku čoho správny orgán nebral do úvahy tvrdenie žalobcov ohľadne výšky náhrady za vyvlastňované nehnuteľnosti, pretože nepodložili svoje tvrdenia dôkazmi v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku.

Hoci z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 15.11.2007 predložili žalobcovia v 1. a 2. rade najvyššiemu súdu znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. J. B., súd neprihliadal na obsah tohto posudku, nakoľko v § 113 ods. 3 stavebného zákona je premietnutá „koncentračná zásada“ vyvlastňovacieho konania, v zmysle ktorej správny orgán na neskôr uplatnené námietky a pripomienky už neprihliada. Podľa tohto ustanovenia musia účastníci konania uplatniť námietky proti vyvlastneniu najneskoršie pri ústnom pojednávaní. Z obsahu zápisnice o ústnom pojednávaní konanom dňa 16.1.2006 je zrejмый, že žiadny z účastníkov túto námietku neuplatnil. Navyše správny orgán vyzýval vyššie uvedenými listami účastníkov, aby predložili v 30-dňovej lehote svoj znalecký posudok, čo však neurobili. Odvolací súd teda môže len konštatovať, že prvostupňový správny orgán postupoval v zmysle zákona, keď vyzval účastníkov na predloženie dôkazu na podporu svojich tvrdení. Takisto tvrdenie žalobcov, že „trhovou cenou nehnuteľností v meste L. je v zmysle všeobecne záväzného nariadenia mesta L. cena 409 Sk za 1 m², ktorú možno považovať za minimálnu trhovú cenu...“, neobstojí, pretože jednak nie je zrejмый, aké všeobecne záväzné nariadenie mali žalobcovia na mysli a jednak takéto nariadenie nie je pre posúdenie danej veci ani záväzné.

Pokiaľ ide o námietku žalobcov ohľadne nedostatočne vymedzeného okruhu účastníkov vyvlastňovacieho konania, odvolací súd vyhodnotil túto námietku takisto ako neopodstatnenú. Žalobcovia v odvolaní namietali, že účastníkmi vyvlastňovacieho konania mali byť dedičia po poručiteľke A. P., rod. T., zomrelej dňa 31.12.2005, naposledy bytom P.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že vo vyvlastňovacom konaní boli účastníkmi dedičia menovanej poručiteľky, konkrétne Ing. V. P., M. P., rod. P. a Ing. F. P. Ďalšie dedičky, O. D., rod. P. a K. K.,

rod. P., účastníkmi vyvlastňovacieho konania neboli, pričom požiadavku žalobcu v 1. rade, aby aj tieto boli účastníkmi vyvlastňovacieho konania prvostupňový správny orgán zamietol, keď spoluvlastníkmi vyvlastňovaných nehnuteľností, resp. ich časti odčlenených podľa geometrického plánu k. ú. L. zo dňa 27.7.2004 boli žalobcovia. Žalovaný k tejto námietke uviedol, že predmetom vyvlastnenia sú len spoluvlastnícke podiely, patriace odvolateľom (t. j. žalobcom) (každý po 1/6 úč.), preto účastníkmi konania sú len odvolatelia a pre neúčast' iných osôb v konaní (aj keď sú to spoluvlastníci vyvlastňovaných pozemkov) k porušeniu ustanovenia § 113a ods. 1 stavebného zákona v konaní nedošlo.

Podľa § 113a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona ak vyvlastňovaná stavba alebo vyvlastňovaný pozemok nemá v katastri nehnuteľností zapísaného vlastníka alebo vlastníctvo je predmetom konania o dedičstvo alebo súdneho konania, účastníkom vyvlastňovacieho konania sú účastníci konania o dedičstvo a Slovenský pozemkový fond, ak ide o stavbu alebo pozemok, ktorého vlastníctvo je predmetom dedičského konania, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve.

I keď vyvlastňovacie konanie začalo ešte pred smrťou A. P., rod. T., z obsahu administratívneho spisu tiež vyplynulo, že A. P., O. D. a K. K. dňa 27.9.2005 podpísali kúpnu zmluvu na prevod svojich spoluvlastníckych podielov, návrh na vklad ktorej bol podaný do katastra nehnuteľností a že O. D. a K. K. dňa 7.9.2006, resp. 9.9.2006 podpísali aj nájomné zmluvy k dočasnému obmedzeniu vlastníckeho práva na svoje spoluvlastnícke podiely každá v 1/6 a na podiel po nebohej A. P., rod. T. podľa právoplatného osvedčenia o dedičstve každá v 1/30.

Z uvedeného je zrejmé, že O. D., rod. P. a K. K., rod. P. nemali v úmysle stať sa účastníkmi vyvlastňovacieho konania a ani súdneho konania, nakoľko žalobu (zo dňa 22.12.2006), podali už len dvaja z troch účastníkov vyvlastňovacieho konania, a to Ing. F. P. a M. P., rod. P.

Ustanovenie § 250 ods. 2 OSP vymedzuje, že žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo. Žalobu teda môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania pominul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením.

Podľa § 247 ods. 1 OSP aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby, v prospech inej osoby.

V ustanovení § 250b ods. 2 OSP je zakotvený inštitút tzv. **opomenutého účastníka**. Podľa tohto ustanovenia ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal konať, súd musí zistiť, či mal byť žalobca účastníkom správneho konania (v zmysle správneho poriadku, resp. osobitného zákona), ako aj charakter rozhodnutia, ktoré žalobca žalobou napáda. Opomenutý účastník sa môže svojho práva podľa § 250b ods. 2 účinne domáhať len v lehote troch rokov od vydania rozhodnutia, ktoré mu nebolo doručené (§ 250b ods. 3 OSP). V danom prípade ide o lehotu objektívnu.

Ak teda žalobcovia tvrdia, že sa v správnom konaní malo konať aj s ďalšími osobami, tieto ďalšie osoby (podľa žalobcov ostatní dedičia poručiteľky A. P., t. j. O. D., rod. P. a K. K., rod. P.), pokiaľ by sa cítili byť opomenuté ako účastníci v správnom konaní, mali možnosť podať žalobu v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 veta druhá OSP. Toto právo však neprináleží nikomu inému, než len opomenutým osobám. Žalobcovia nie sú oprávnení domáhať sa žalobou preskúmania správneho rozhodnutia v záujme iných osôb.

V zmysle uvedeného potom mohli opomenuté dedičky využiť postup podľa vyššie citovaného ustanovenia § 250b ods. 2 OSP a podať na príslušný súd žalobu, či už samostatne alebo spolu so žalobcami, čo sa však nestalo, pričom žalobcovia nemôžu v danom prípade tento ich nedostatok vôle nahradiť svojimi námietkami.

Poslednou námietkou žalobcovia v 1. a 2. rade namietali nedostatočné skúmanie verejného záujmu na vyvlastnení. K tejto námietke treba dodať, že pojem „verejný záujem“ je pojem neurčitý. Napriek tomu, že je uvedený tak v stavebnom zákone, ako aj v Občianskom zákonníku, Ústave Slovenskej republiky a Listine základných práv a slobôd, žiadny z uvedených právnych predpisov neuvádza jeho legálnu definíciu. V takomto prípade správny poriadok s odkazom na § 140 stavebného zákona, umožňuje správne orgánu použiť inštitút „voľnej úvahy“ („správneho uváženia“). Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správne orgánu v rámci určitého tolerančného pásma, formulovať svoje závery autonómne. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom) a pre zrušenie rozhodnutia nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov. Správny orgán teda v týchto prípadoch spravidla vychádza len zo všeobecného vymedzenia zákonných podmienok, ktoré zároveň predstavujú hranicu voľnej úvahy. V zmysle § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Žalobcovia v odvolaní argumentovali tým, že projekt odklonenia tranzitnej dopravy mimo centra mesta Lipany bol medzičasom zmenený a namiesto odklonenia dopravy sa vzhľadom na podstatnú zmenu, kruhový objazd, naopak privádza doprava do mesta L. Realizácia stavby preložky cesty a jej následné používanie naopak skutočnému stavu odporuje, pretože zhorší stav životného prostredia a neovplyvní pozitívne ani dopravné pomery v meste.

Cieľ vyvlastnenia je priamo uvedený v ustanovení § 109 stavebného zákona. Je ním dosiahnutie prechodu, prípadne obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám alebo zriadenie, zrušenie, prípadne obmedzenie práva vecného bremena k pozemkom a stavbám. Preto kritériom verejného záujmu pri vyvlastnení je predovšetkým možnosť zákonnou cestou získať vlastnícke právo k pozemkom a stavbám potrebným na uskutočnenie stavieb alebo opatrení.

Odvolací súd preto môže len konštatovať, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona, ktorý určuje, na ktoré účely možno vyvlastniť vo verejnom záujme, ako aj § 108 ods. 3 citovaného zákona, podľa ktorého sa verejný záujem musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní a § 110 ods. 2 veta prvá cit. zákona, v súlade s ktorým vychádzal pri svojom rozhodnutí z platného územného rozhodnutia vydaného v súlade s územným plánom mesta L.

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že námietky žalobcov v 1. a 2. rade uvedené v odvolaní ako neopodstatnené a účelové neobstoja a stotožnil sa aj posúdením veci súdom prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto súc tiež viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 a v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta posledná OSP, ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže žalobcovia v odvolacom konaní neboli úspešní a žalovaný si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

100.
ROZHODNUTIE

Ak postupom povinnej osoby došlo k porušeniu blokačného ustanovenia zakotveného v ustanovení § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov, prevody nehnuteľností, ktoré vykonala povinná osoba, sú zo zákona neplatné.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2010, sp. zn. 2 Sžo 526/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v P. potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 10. septembra 2007, ktorým odporca rozhodol v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) tak, že R.F., E.K., rod. F. a K.F., ako vnuci pôvodných vlastníkov a dedičia oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o pôde spĺňajú podmienky § 6 ods. 2 zákona o pôde na vyňatie nehnuteľností z konfiškácie a vydávajú sa im nehnuteľnosti v kat. úz. V. (uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa 10.9.2007). Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že reštitučný nárok oprávnených osôb je dôvodný, predmetné nehnuteľnosti boli starým rodičom oprávnených osôb skonfiškované podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR v znení neskorších predpisov z dôvodu nemeckej národnosti, a to rozhodnutím konfiškačnej komisie v K. zo dňa 10.7.1947. Krajský súd poukázal na to, že E. K., rod. F. a J. M., rod. F. si riadne uplatnili reštitučný nárok dňa 28.12.1992 na Pozemkovom úrade v P. a taktiež vyzvali aj povinnú osobu obec V. na vydanie nehnuteľností, avšak obec V. ako povinná osoba postupovala v rozpore s ustanovením § 5 ods. 3 zákona o pôde, pretože povinná osoba obec V. potom, čo bol reštitučný nárok riadne uplatnený, previedla napriek tomu na základe kúpnych zmlúv navrhovateľom ako kupujúcim časti predmetných nehnuteľností a preto sú takéto prevody zo zákona neplatné v zmysle ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka v 1. rade M. H. a poukázala na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v rozpore so spravodlivosťou a aj v rozpore s dobrými mravmi. Uviedla, že navrhovatelia uzatvorili riadne kúpno-predajné zmluvy v dobrej viere s tým, že zo strany predávajúceho, obce V., nie sú zmlčané žiadne skutočnosti a že prevádzané nehnuteľnosti nie sú zaťažené právami tretích osôb.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky 1) písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky 1) nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie odporcu o reštitučnom nároku oprávnených osôb podľa zákona o pôde.

Z jednotlivých listinných dôkazov, nachádzajúcich sa v administratívnom spise správneho orgánu, zistil odvolací súd, že E.K., rod. F. a J. M., rod. F. si riadne uplatnili na Pozemkovom úrade v P. dňa 28.12.1992 v prekluzívnej lehote reštitučný nárok podľa zákona o pôde. Taktiež z administratívneho spisu nesporne vyplýva, že prechod predmetných nehnuteľností bol v minulosti realizovaný a predmetné nehnuteľnosti prešli na základe

---

nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov na Čsl. štát.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež pozitívne hodnotí skutočnosť, že správny orgán v priebehu správneho konania, za účelom vydania čo najobjektívnejšieho rozhodnutia, vykonal ako dôkaz i ohliadku na mieste samom, kde sa preukázalo, že predmetné pozemkové nehnuteľnosti neboli pred účinnosťou zákona zastavané. Taktiež z administratívneho spisu správneho orgánu nesporne vyplýva, že po uplatnení si reštitučného nároku na Pozemkovom úrade v P. bola riadne vyzvaná i povinná osoba na vydanie predmetných nehnuteľností, avšak napriek uplatnenému reštitučnému nároku obec V. disponovala predmetnými nehnuteľnosťami v rozpore so starostlivosťou riadneho hospodára, tak ako to má na mysli zákon o pôde, a časť predmetných nehnuteľností previedla kúpno-predajnými zmluvami na navrhovateľov.

Podľa § 5 ods. 3 zákona o pôde povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné.

Odvolačný súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že postupom povinnej osoby obce V. došlo k porušeniu blokačného ustanovenia, teda ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde, a preto príslušné prevody, ktoré vykonala povinná osoba vo vzťahu k navrhovateľom, sú zo zákona neplatné. Predmetná neplatnosť právnych úkonov v danom prípade nastáva automaticky zo zákona bez toho, aby bolo potrebné neplatnosť príslušných právnych úkonov nejakým spôsobom osobitne definovať v inom súdnom konaní. V danom prípade zákonodarca pamätal teda i na takéto právne úkony a svoju vôľu prejavil v ustanovení § 5 ods. 3 vete poslednej zákona o pôde tak, že takéto právne úkony sú teda zo zákona neplatné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd SR k záveru, že v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde bol riadne zistený skutočný stav veci a boli z neho vyvedené aj správne právne závery a preto i prvostupňový súd postupoval súladne so zákonom, keď napadnuté rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku ako zákonné potvrdil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok Krajského súdu v P. podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Navrhovatelia v odvolacom konaní úspech nemali, odporcovi ako i oprávneným osobám v odvolacom konaní trovy nevznikli a preto účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

101.
ROZHODNUTIE

Vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí byť delikt vymedzený tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2010, sp. zn. 2 Sžo 238/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. zo dňa 2. júla 2007, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 50 000 Sk podľa § 91 ods. 1 písm. b) zákona č. 473/2005 Z.z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti, a to za porušenie povinnosti ustanovenej v § 9 ods. 1 zákona o súkromnej bezpečnosti, ktorá spočíva v tom, že bezpečnostná služba bola vykonávaná bez udelennej licencie. Žalovaný správny orgán sa v odvolacom konaní stotožnil s právnym názorom správneho orgánu prvého stupňa a považoval jeho rozhodnutie za súladné so zákonom o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti. Krajský súd v B. v rozhodovacom procese dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sú nezákonné pre nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď mal za to, že žalobca neprevádzkuje bezpečnostnú službu, a preto nepotrebuje ani vydanie licencie podľa § 9 ods. 1 zákona o súkromnej bezpečnosti a nemohol preto spáchať správny delikt podľa § 91 ods. 1 písm. b) zákona o súkromnej bezpečnosti, ktorého skutková podstata spočívala v danom prípade v tom, že právnická osoba alebo fyzická osoba podnikateľ bez licencie vykonáva činnosť, ktorá je bezpečnostnou službou ako vlastnú ochranu. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade kontrolu u žalobcu vykonalo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T. prostredníctvom svojich zamestnancov dňa 22.3.2007, a preto ide o kontrolu podľa § 84 ods. 2 zákona o súkromnej bezpečnosti a posúdenie, či sa kontrola vykonáva podľa § 84 ods. 2 alebo ods. 3 zákona o súkromnej bezpečnosti je nutné vykladať na základe toho, ktorý subjekt túto kontrolu vykonáva. Pokiaľ kontrolu vykonáva krajské riaditeľstvo, je oprávnené vykonávať kontrolu podľa § 84 ods. 2 zákona o súkromnej bezpečnosti, a keďže kontrolu nevykonal v danom prípade policajt podľa § 84 ods. 3 zákona o súkromnej bezpečnosti, tak potom pri tejto kontrole mali byť dodržané povinnosti kontrolóra v zmysle § 86 zákona o súkromnej bezpečnosti, ako aj zachované práva kontrolovaného subjektu podľa § 87 zákona o súkromnej bezpečnosti. Ďalej z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v zázname o kontrole výkonu činnosti je uvedené, že bola vykonaná v zmysle § 84 ods. 3 a pokiaľ správny orgán v odôvodnení svojho prvostupňového rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 86 zákona o súkromnej bezpečnosti sa nevzťahuje na kontrolu výkonu činnosti podľa § 84 ods. 3, ktorú na stráženom objekte vykonalo krajské riaditeľstvo v zmysle zákona o súkromnej bezpečnosti, tak podľa názoru krajského súdu takáto interpretácia § 84 zákona o súkromnej bezpečnosti nie je správna a jej dôsledkom je výrazné obmedzenie účastníka konania na mnohých jeho právach, ktoré mu zákon o súkromnej bezpečnosti poskytuje. Taktiež z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 22.3.2007 je zaznamenané odlišné znenie vyjadrenia p. J. S. (vrátnik) než uvádza správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a prvostupňový súd poukázal na to, že pracovnou náplňou pracovnej pozície vrátnik nie je stráženie objektu a pracovnou náplňou J. S. nie je a nebolo vykonávanie ochrany objektu, vykonávanie stráženia objektu, vykonávanie obchádzky objektu ani žiadne iné podobné činnosti, okrem povinností, ktoré má podľa pokynov zamestnávateľa v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, podľa pracovnej zmluvy a interných predpisov zamestnávateľa, a to vykonávať najmä evidenciu o pohybe osôb, vozidiel a materiálu, čo aj fyzicky vykonáva. Krajský súd, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, mal za preukázané, že žalovaný a ani správny orgán prvého stupňa nedisponujú žiadnym dôkazom, z ktorého by vyplývalo, že by niektorý zo zamestnancov bol poverený výkonom fyzickej ochrany v zmysle zákona o súkromnej bezpečnosti a správny orgán prvého stupňa vypočul len jedinú osobu, nevyžiadal si predloženie žiadnej dokumentácie týkajúcej sa zamestnanca, nevykonal žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by spoľahlivo preukazovali spáchanie správneho deliktu.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobný návrh žalobcu zamietne. Podľa žalovaného sa krajský súd zaoberal iba niektorými skutočnosťami ustanovenia § 84 ods. 3 zákona o súkromnej bezpečnosti a poukázal na to, že kontrola činnosti v zmysle tohto ustanovenia bola vykonaná vo večerných hodinách, kedy je

u žalobcu v prevádzke len vrátnica, na ktorej vykonával činnosti p. J. S., s ktorým policajti Krajského riaditeľstva Policajného zboru komunikovali, pričom im do záznamu uviedol, že jeho činnosť spočíva v strážení objektu, evidencie o vstupe osôb a dopravných prostriedkov do stráženého objektu alebo zo stráženého objektu a taktiež vykonáva obchôdzky po stráženom objekte. V čase kontroly sa v objekte okrem J. S. nenachádzala žiadna iná osoba, teda nezapisoval žiadne údaje o vstupe osoby, prípadne motorového vozidla alebo výstupe žiadnej osoby alebo motorového vozidla, ale strážil objekt pred neoprávneným vstupom osôb do objektu, nakoľko sa v objekte v danom čase nevykonávali žiadne činnosti. Podľa žalovaného krajský súd nesprávne posúdil túto skutočnosť, keď tvrdí, že táto činnosť nemôže byť považovaná za výkon strážnej služby alebo vlastnej ochrany. Prítomnosť zamestnanca žalobcu J. S. v areáli prevádzky žalobcu aj s ohľadom na náplň práce popísanou J. S. nemohla smerovať k ničomu inému ako k zabezpečeniu ochrany majetku žalobcu. Činnosť, ktorú zamestnanec žalobcu J. S. vykonával, má všetky znaky vlastnej fyzickej ochrany v zmysle zákona o súkromnej bezpečnosti. Žalovaný taktiež poukázal na to, že vedenie evidencie o vstupe osôb alebo výstupe je v podstate zhromažďovaním údajov, teda spracovanie, a poukázal na ustanovenia § 3 a § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, a pokiaľ potom nenakladá sa s týmito údajmi podľa zákona o ochrane osobných údajov, dopúšťa sa žalobca porušenia ustanovení aj podľa tohto zákona. Z týchto dôvodov teda výkon činností, ktoré žalobca prostredníctvom J. S. vykonáva, podlieha zákonu o súkromnej bezpečnosti, a to bez ohľadu na to, ako zmluvné strany označili druh práce v samotnej pracovnej zmluve uzavretej v zmysle zákona č. 311/2001 Z.z. Podľa žalovaného taktiež krajský súd nie celkom správne posúdil na daný prípad ustanovenie § 81 písm. e) Zákonníka práce, ktoré sa jednoznačne nevzťahuje na ochranu majetku ako takú, ale na ochranu majetku pred poškodením, zničením, stratou prideleného alebo zvereného zamestnancovi, napr. nákladné auto, traktor, sústruh a pod., ktorý je majetkom zamestnávateľa, ale činnosti s ním vykonáva zamestnanec. Nejde tu o priamy výkon strážnej služby podľa lex specialis, ale vyjadruje myšlienku, že má dbať o ochranu majetku, s ktorým pracuje.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, poukázal na správnosť rozsudku krajského súdu, stotožnil sa s jeho právnym názorom vo veci a žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250j a ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 19. mája 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, avšak aj z iných právnych dôvodov.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Ako vyplýva z rozhodnutí správnych orgánov žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 50 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 9 ods. 1 zákona o súkromnej bezpečnosti č. 473/2005 Z.z.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o súkromnej bezpečnosti, bezpečnostnú službu možno prevádzkovať na základe licencie na prevádzkovanie bezpečnostnej služby.

Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia o udelení licencie na prevádzkovanie bezpečnostnej služby rozhoduje Krajské riaditeľstvo Policajného zboru na základe žiadosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Licencia na prevádzkovanie bezpečnostnej služby sa vydáva na 10 rokov, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia licencia na prevádzkovanie bezpečnostnej služby je verejná listina a je neprevoditeľná.

Zákon o súkromnej bezpečnosti upravuje v ustanovení § 91 správne delikty na úseku súkromnej bezpečnosti a v ustanovení § 92 priestupky na úseku súkromnej bezpečnosti. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T. ako i žalovaný správny orgán kvalifikovali konanie žalobcu ako správny delikt podľa § 91 ods. 1 písm. b) zákona o súkromnej bezpečnosti.

Podľa § 91 ods. 1 písm. b) zákona o súkromnej bezpečnosti ministerstvo alebo krajské riaditeľstvo uloží pokutu právnickej osobe alebo fyzickej osobe – podnikateľovi, ktorý bez licencie vykonáva činnosť, ktorá je bezpečnostnou službou, ako vlastnú ochranu alebo bez licencie vykonáva činnosť, ktorá je technickou službou.

Podľa § 91 ods. 2 uvedeného zákona za správny delikt podľa ods. 1 písm. b) možno uložiť pokutu od 1659 € do 33 193 €.

Podľa § 91 ods. 4 uvedeného zákona pri ukladaní sankcií za správne delikty podľa odseku 1 ministerstvo alebo krajské riaditeľstvo prihliada na závažnosť, spôsob, dĺžku trvania a následky protiprávneho konania a prihliadne aj na opakované porušenie právnej povinnosti alebo na to, že sa konaním porušili viaceré povinnosti.

Podľa § 91 ods. 8 uvedeného zákona pokutu, zákaz činnosti alebo prepadnutie veci možno uložiť a zhabanie veci možno vysloviť najneskôr do 5 rokov odo dňa porušenia právnej povinnosti.

Podľa § 91 ods. 10 uvedeného zákona správne delikty podľa odseku 1 prejednáva ministerstvo, ak boli zistené činnosťou ministerstva alebo mu boli oznámené alebo krajské riaditeľstvo, ak boli zistené činnosťou krajského riaditeľstva alebo mu boli oznámené.

V odvolacom konaní sa Najvyšší súd SR stotožnil s právnym názorom krajského súdu v tom, že v danom prípade predmetnú kontrolnú činnosť vykonalo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T. a preto správne ustálil krajský súd, že predmetná kontrola bola vykonaná v zmysle ustanovenia § 84 ods. 2 zákona o súkromnej bezpečnosti. Taktiež odvolací súd dáva za pravdu prvostupňovému súdu, že podľa toho, ktorý subjekt kontrolu vykonáva, tak je potrebné i rozlišovať príslušné oprávnenia a povinnosti kontrolovaného subjektu, ktoré je potrebné v priebehu kontrolnej činnosti rešpektovať.

Podľa § 94 ods. 1 uvedeného zákona na rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Krajský súd správne v dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného ustálil, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, i keď bližšie v dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd nerozvedol, v čom spočíva nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť správneho rozhodnutia. Najvyšší súd SR vidí nezrozumiteľnosť prvostupňového správneho rozhodnutia predovšetkým v jeho výrokovej časti o postihu za príslušný správny delikt.

Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje za potrebné odvolací súd zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší tým ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Taktiež z hľadiska ustálenej súdnej praxe odvolací súd uvádza, že výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Deliktom rozumieme také porušenie povinností (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej

špecifikácie príslušného správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o správnych deliktoch je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“, musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnych orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

Zákonná úprava je jednoznačná napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkov je obdobná právna úprava a výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Pri iných správnych deliktoch takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a odkazuje tu len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 50 000 Sk je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania.

Z uvedených dôvodov je rozhodnutie prvostupňového ako i druhostupňového správneho orgánu nezrozumiteľné, čo je dôvod pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov.

Taktiež, pokiaľ sa týka nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, je potrebné uviesť, že rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe absolútne postrádajú zákonné náležitosti zakotvené v § 91 ods. 4 zákona o súkromnej bezpečnosti, kde zákonodarca uviedol, že pri ukladaní sankcií za správne delikty podľa ods. 1 prihliada správny orgán na závažnosť, spôsob, dĺžku trvania a následky protiprávneho konania prihliadne aj na opakované porušenie právnej povinnosti, alebo na to, že sa konaním porušili viaceré povinnosti. V danom prípade sú to určité zákonné kritériá, na ktoré je povinný správny orgán v rozhodovacom procese o uložení sankcie prihliadať a taktiež povinnosťou správneho orgánu v zmysle zákona o súkromnej bezpečnosti je potom s takýmito kritériami vyporiadať sa v dôvodoch príslušného správneho rozhodnutia. Nakoľko v oboch rozhodnutiach správnych orgánov vydaných v inštančnom postupe absentujú kritériá zakotvené v § 91 ods. 4, ktoré je potrebné rešpektovať pri ukladaní sankcií za správne delikty, považoval i odvolací súd potom jednak rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, avšak trovy konania mu nevznikli, a preto mu odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. trovy odvolacieho konania priznať nemohol a nakoľko žalovaný správny orgán vo veci úspech nemal, rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

102.
ROZHODNUTIE

Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy – účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2010, sp. zn. 8 Sžp 1/2010)

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. mája 2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu OZ žalovaného v P. zo dňa 27. marca 2009, ktorým bol žalobcovi podľa § 79 ods. 7 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách (ďalej len „zákon o vodách“) a podľa § 79 ods. 8 zákona o vodách a § 8 ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. vykázaný nedoplatok za odber podzemnej vody za rok 2008 v sume 290 382 Sk za odber 96 794 m³ podzemnej vody. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd tým, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť zaradenia do jednotkovej sadzby 0,70 Sk/m³ nakoľko pitnú vodou odoberal nie na účely, na ktoré použitie pitnej vody ustanovuje zákon 355/2007 Z.z. resp. zákon č. 126/2006 Z.z., nakoľko sa pitná voda nepoužíva v potravinárskom podniku pri výrobe výrobkov, ale že žalobca produkuje surovinu, keď prevádzkuje prevádzkarne, v ktorých prvovýrobu, t.j. výkrm hydiny, a možnosť odoberať podzemnú vodu za 0,0232 Euro/m³ mohol až od 1. januára 2009, kedy bolo nariadením vlády SR č. 367/2008 Z.z. novelizované nariadenie vlády SR č. 755/2004 Z.z. Zároveň krajský súd poukázal na skutočnosť, že žalobca predmetnú vodu nepoužíval len na napájanie hydiny, ale aj na čistenie chovných priestorov, čo žalobca v priznaní nešpecifikoval a že správne bola určená miestna príslušnosť prvostupňového správneho orgánu, ako aj skutočnosť, že poplatková povinnosť za odber podzemnej vody sa vzťahovala na žalobcu ako odberateľa vcelku a nie za jednotlivé vodné zdroje. Preto žalobu zamietol a zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že súd nesprávne právne posúdil vec v tom, že v posudzovanom prípade nebral do úvahy ust. § 40 zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti, § 7 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., ako aj § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súd zároveň neúplne zistil skutkový stav veci a nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností a to rozhodnutie správneho orgánu z 28. marca 2008, ktorým správny orgán určil výšku poplatku za odber podzemnej vody vo výške 0,70 Sk/m³. Podľa názoru žalobcu súd nesprávne posúdil skutočnosť, že prevádzky prvovýroby (chov hospodárskych zvierat) nie sú podľa zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti potravinárskymi prevádzkami. Ďalej namietal, že konanie sa podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. malo viesť podľa miesta činnosti (odberu podzemnej vody) a tvrdenie žalovaného, že konanie vedie správny orgán najbližší sídlu prevádzkovateľa, nemá podľa žalobcu oporu v zákone, pričom sa riadili usmernením Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktoré je podľa jeho názoru nesprávne a nezáväzná, nakoľko ministerstvo nemá kompetenciu dávať výklad zákonov, ale túto má len Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Taktiež žalobca namietal porušenie ústavných princípov a to princíp spravodlivého procesu, ako aj princíp právnej istoty a predvídateľnosti zákona a jeho aplikovateľnosti pri rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy a kontinuity rozhodovania zakotvenej v § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. Na základe toho navrhol napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Postup pri určení výšky poplatku za rok 2009 za odber podzemných vôd podrobne opísal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a podľa jeho názoru pri výpočte výšky poplatku za odber podzemných vôd v roku 2007 došlo k nesprávnemu použitiu jednotkovej sadzby a že došlo k zámene dvoch subjektov, a to žalobcu a spoločnosti H. a.s., ktorá prevádzkuje potravinársku prvovýrobu a je registrovaná na stránke štátnej veterinárnej a potravinovej správy. Zároveň uviedol, že miestna príslušnosť bola určená správne podľa § 79 ods. 7 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách a podľa § 79 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách je viazaná podľa miestnej príslušnosti odberateľa a nie na jednotlivý vodný zdroj (miesto odberu). Nedomnieva sa, že by porušil

ust. § 47 ods. 2 a 3 zákona o vodách tým, že sa pri vydaní rozhodnutia opieral o usmernenie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky a že pri rozhodovaní postupoval aj podľa § 40 zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a tiež § 11 ods. 1 zákona č. 126/2006 Z.z. o verejnom zdravotníctve. To, že u žalobcu ide o prevádzkarne prvovýroby, teda o chov hydiny, dokazujú aj kópie príslušných regionálnych veterinárnych a potravinových správ pre jednotlivé prevádzkarne. Ďalej uviedol, že v snahe vylúčiť akúkoľvek svojvôľu zo strany výkonnej moci pri aplikovaní právnych predpisov, požiadal Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky o právne stanovisko k sporným otázkam. Podľa jeho názoru nedošlo ani k porušeniu kontinuity pri rozhodovaní v skutkovo zhodných alebo podobných veciach, nakoľko excesom bolo rozhodnutie za odber podzemných vôd v roku 2007, kedy bol žalobca zaradený do nesprávnej položky, pričom všetci ostatní odberatelia boli zaradení do položky § 6 ods. 2 písm. d/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovení § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a bol verejne vyhlásený dňa 1. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z o d ō v o d n e n i a :

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. mája 2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu OZ žalovaného v P. zo dňa 27. marca 2009, ktorým bol žalobcovi podľa § 79 ods. 7 zákona o vodách a podľa § 79 ods. 8 zákona o vodách a § 8 ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. vykázany nedoplatok za odber podzemnej vody za rok 2008 v sume 290 382 Sk za odber 96 794 m³ podzemnej vody. Sporným pritom nebolo medzi žalobcom a žalovaným množstvo odobratej vody, ale to, či sa na činnosť žalobcu má aplikovať ust. § 6 ods. 2 písm. b/ alebo ust. § 6 ods. 2 písm. d/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. v znení platnom do 31. decembra 2008 a či boli porušené princípy kontinuity pri rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy a či mal postupovať žalovaný tak, že mal rozhodovať o jednotlivých odberných miestach alebo za všetky odberné miesta jedného prevádzkovateľa.

Podľa § 13c ods. 1 písm. b/ zákona č. 272/1994 Z.z. o ochrane zdravia ľudí voda určená na ľudskú spotrebu (pitná voda) je voda používaná v potravinárskych podnikoch pri výrobe, spracovaní, konzervovaní alebo predaji výrobkov alebo látok určených na ľudskú spotrebu. /platné do 31. mája 2006/

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 126/2006 Z.z. o verejnom zdravotníctve voda určená na ľudskú spotrebu (ďalej len "pitná voda") je voda v jej pôvodnom stave alebo po úprave určená na pitie, varenie, prípravu potravín alebo iné domáce účely bez ohľadu na jej pôvod a na to, či bola dodaná z rozvodnej siete, cisterny alebo ako voda balená do spotrebiteľského balenia a voda používaná v potravinárskych podnikoch pri výrobe, spracovaní, konzervovaní alebo predaji výrobkov alebo látok určených na ľudskú spotrebu (platné do 31. augusta 2007).

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov pitná voda je voda v jej pôvodnom stave alebo po úprave určená na pitie, varenie, prípravu potravín alebo na iné domáce účely bez ohľadu na jej pôvod a na to, či bola dodaná z rozvodnej siete, cisterny alebo ako voda balená do spotrebiteľského balenia a voda používaná v potravinárskych podnikoch pri výrobe, spracovaní, konzervovaní alebo predaji výrobkov alebo látok určených na ľudskú spotrebu.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 39/2007 Z.z. prevádzkovatelia potravinárskych podnikov uvedení v odsekoch 3 a 4 sú povinní požiadať územne príslušnú regionálnu veterinárnu a potravinovú správu o registráciu každej prevádzkarne, ktorá je pod ich kontrolou.

Podľa § 40 ods. 3 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z.z. registrácia podľa tohto zákona a osobitných predpisov sa vyžaduje pre prevádzkarne, ktoré vykonávajú:

1. len prvovýrobu, ktorou je na účely tohto zákona produkcia, chov alebo odchov prvotných produktov živočíšneho pôvodu vrátane zberu prvotných produktov živočíšneho pôvodu, dojenia a produkcie hospodárskych

zvierat pred zabitím, ako aj lovu, výlovu, rybolovu a zberu voľne žijúcich zvierat,

2. operácie a činnosti súvisiace s prvovýrobou, ktorými sú preprava, skladovanie a manipulácia s prvotnými produktmi živočíšneho pôvodu v mieste ich produkcie, ak tá podstatne nemení ich povahu, preprava zvierat produkujúcich potraviny na trh, na bitúnok alebo medzi farmami, prepravné operácie na dodávanie prvotných produktov živočíšneho pôvodu, ktorých povaha sa podstatne nezmenila z miesta ich produkcie do prvej prevádzkarne určenia, ak ide o produkty rybolovu a voľne žijúcu zver.

Podľa § 40 ods. 4 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z.z. činnosťami podľa odseku 3 písm. a/ sú produkcia, chov alebo odchov zvierat produkujúcich potraviny a všetky s tým spojené činnosti, ako je preprava zvierat produkujúcich mäso na trh, na bitúnok alebo preprava zvierat medzi farmami.

Podľa § 6 ods. 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. v znení platnom do 31. decembra 2008 sadzba poplatkov za odbery podzemných vôd podľa účelu ich použitia je pre

- a) verejné vodovody 1,00 Sk/m³,
- b) odbery na účely, na ktoré sa použitie pitnej vody ustanovuje podľa osobitného predpisu, 0,70 Sk/m³,
- c) odbery geotermálnych vôd a odbery iných podzemných vôd na energetické využitie 0,80 Sk/m³,
- d) odbery na ostatné použitie 3,00 Sk/m³.

Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca má registrované príslušnými regionálnymi veterinárnymi a potravinovými správami prevádzkarne na úžitkový chov hydiny určenej na výkrm, ktoré sa považujú za potravinárske podniky v zmysle zákona č. 488/2002 Z.z. Túto skutočnosť potvrdil aj sám žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe z 1. apríla 2010. Zároveň z administratívneho spisu vyplýva, že u žalobcu bola vykonaná kontrola na odbery podzemných vôd podľa záznamu z kontroly z 19. novembra 2007 v prevádzkach Z., Č., U., P. a B. a z ktorého vyplýva, že bolo preverené a zistené použitie odobratej podzemnej vody na účely napájania a ošetrovania hydiny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že administratívne orgány, ako aj súd prvého stupňa na základe nimi zisteného skutkového stavu vec nesprávne právne posúdili, a preto vo veci nesprávne rozhodli. Nesprávne právne posúdenie v danej veci spočíva podľa odvolacieho súdu v tom, že žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán a prvostupňový súd sa pri vydaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia dôsledne neriadili príslušnými právnymi predpismi a to najmä § 40 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a § 17 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Je totiž nepochybné, že predmetom podnikania žalobcu je okrem iného aj chov brojlerov a produkcia jatočnej hydiny, teda žalobca mal povinnosť svoje prevádzkarne v ktorých túto činnosť vykonáva registrovať na príslušných regionálnych veterinárnych a potravinových správach, čo aj urobil. Na základe toho bolo potom zrejme, že v zmysle zákona o veterinárnej starostlivosti ide o potravinársky podnik definovaný § 40 ods. 1 zákona č. 39/2007 Z.z. a voda používaná v týchto podnikoch, resp. jednotlivých prevádzkach žalobcu, smie byť len vodou, ktorá bola definovaná § 13c zákona č. 272/1994 Z.z. o zdraví ľudí a následne po jeho zrušení § 11 ods. 1 zákona č. 126/2006 Z.z. o verejnom zdravotníctve, resp. neskôr od 1. septembra 2007 § 17 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda odber podzemných vôd uskutočňovaný žalobcom bol v súlade so zákonom č. 364/2004 Z.z. o vodách a na nim uskutočňované odbery sa vzťahoval režim upravený § 6 ods. 2 písm. b/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. aj v znení platnom do 31. decembra 2008.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že novelizáciou Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z. Nariadením č. 367/2008 Z.z., ktorým sa § 6 ods. 2 písm. b/ doplnil o text „a na odbery na napájanie a na ošetrovanie hospodárskych zvierat“ nemožno chápať a vykladať inak ako, že normotvorca touto novelou sledoval cieľ spresniť a ozrejmiť obsah a výklad nejasej právnej normy.

V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nemožno nepripomenúť, že Slovenská republika je právny štát, čo priamo vyplýva z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy, ale vždy na ťarchu tvorca právnej normy. Tak napr. v náleze sp. zn. PL. ÚS 67/07 zo dňa 6. februára 2008 ústavný súd judikoval: „Princíp právnej istoty je nepochybné neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného čl. 1 ods. 1 ústavy (mutatis mutandis

---

II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04 atď.). Ústavný súd v súvislosti s princípom právnej istoty vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že s jeho uplatňovaním v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (PL. ÚS 15/98 tiež napr. PL. ÚS 1/04, alebo PL. ÚS 8/04).

V žiadnom prípade však nemožno pripustiť, aby orgán štátnej správy si prisvojil kompetencie, ktoré mu nepatria a sám podával vydávaním metodických pokynov a stanovísk výklad právnych noriem. Štátne orgány môžu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa toho či rozhodoval vecne a miestne príslušný správny orgán a či mal rozhodovať správny orgán o každej jednotlivej prevádzkarni samostatne, tak v tejto veci považuje argumenty žalobcu za zjavne nedôvodné a stotožňuje sa s dôvodmi, ktoré v rozhodnutí uviedol k týmto otázkam súd prvého stupňa, teda že rozhodoval vecne a miestne príslušný správny orgán a že správne rozhodol o odberoch zo všetkých prevádzok jedného odberateľa, hoci sú na rôznych miestach.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov preto rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že postupom podľa § 220 O.s.p. rozsudok krajského súdu zo dňa 3. decembra 2009 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 22. mája 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní žalovaný v zmysle ust. § 250j ods. 6 O.s.p. je právnym názorom súdu viazaný. Neakceptovanie tohto právneho názoru môže mať za následok porušenia princípu legality a ústavnokonformného správania orgánom štátnej moci v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania v sume 575,03 € zaplatiť na účet JUDr. L. G., advokáta, vedený v Tatra banke, a.s. v lehote 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

103.
ROZHODNUTIE

Formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2010, sp. zn. 8 Sžh 1/2010)

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 27. apríla 2007 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte uznesenia iba „O. s. p.“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že nemohol neprihliadnuť k nedostatkom výroku napadnutého druhostupňového rozhodnutia žalobcu (správne malo byť žalovaného), keď žalobca rozkladom napadol okrem bodu 2 (týkal sa zastavenia časti konania) všetky body výroku prvostupňového rozhodnutia. Výrokom žalovaný zmenil 5. a 7. bod prvostupňového výroku rozhodnutia zo dňa 21. novembra 2006. Vo výroku druhostupňového rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2007 absentuje jeho rozhodnutie o ostatných častiach rozkladom napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd ďalej konštatoval, že v správnom konaní, zavŕšenom vydaním rozhodnutia správneho orgánu, výrok rozhodnutia predstavuje jeho najdôležitejšiu časť, pretože v ňom sa vymedzujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov. V danom prípade ide o zistenie porušenia zákonnej povinnosti, túto zákon nazýva zodpovednosťou za správny delikt. Z hľadiska teórie správneho práva ide o tzv. iný správny delikt, keďže nie je obsiahnutý priamo v zákone upravujúcom správne delikty – zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb., ale v osobitnom právnom predpise (§ 2 ods. 1 citovaného zákona). Tomu sa prispôsobuje aj nevyhnutný obsah výroku rozhodnutia o priestupku, či inom správnom delikte. Len výrokom je porušiteľ zákonnej povinnosti uznaný vinným a musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku – deliktu, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie a ďalšie náležitosti.

Z tohto vyplýva, že len výrok môže obsahovať rozhodnutie vo veci, je jadrom rozhodnutia a k nemu sa viaže vykonateľnosť rozhodnutia. Výrok musí byť jednoznačný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania i orgán, ktorý má dané rozhodnutie preskúmať alebo vykonať, mohol jednoznačne a bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovej časti rozhodnutia treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí druhostupňových správnych orgánov.

Krajský súd uviedol, že z dikcie zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku pre prípad, že je potrebné meniť jeden alebo viaceré zložky výroku a či je potom potrebné v ostatnom odvolanie alebo rozklad zamietnuť a ostatné časti prvostupňového výroku potvrdiť. Podľa názoru súdu, logiky veci, a v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti rozhodnutí založených, či zmenených práv a povinností účastníkov správneho konania, je nevyhnutne potrebné, aby výrok druhostupňového rozhodnutia aj vo vzťahu k nezmeneným výrokom prvostupňového rozhodnutia obsahoval potvrdzujúci výrok a zamietnutie odvolania resp. rozkladu odvolateľa. V tomto smere považoval krajský súd svoj názor za súladný s viacerými právoplatnými rozhodnutiami krajských súdov.

Z odôvodnenia rozsudku ďalej vyplýva, že krajský súd výrok napadnutého druhostupňového rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2007, nemohol považovať za súladný s ust. § 59 Správneho poriadku, nakoľko nie je ucelený vo vzťahu k ostatným častiam prvostupňového rozhodnutia a k rozkladu žalovaného a v danom prípade to *expressis verbis* nevyplýva ani z obsahu odôvodnenia.

Proti predmetnému rozsudku podal dňa 27. novembra 2009 žalovaný odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel žalovaný v priebehu správneho konania a tiež ich právnym posúdením; v tomto smere súd neuznal za dôvodnú žiadnu žalobcovu námietku. Napriek tomu však dospel k názoru, že existuje dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p., a to síce ten, že výrok druhostupňového rozhodnutia trpí nedostatkom, keďže hoci žalobca napadol rozkladom všetky

---

body výroku prvostupňového rozhodnutia (s výnimkou bodu 2 o zastavení konania), žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí rozhodol iba o bode 5 a 7 výroku prvostupňového rozhodnutia, ktoré zmenil a rozhodnutie o ostatných častiach rozkladom napadnutého rozhodnutia absentuje.

V tejto súvislosti poukázal žalovaný na fakt, že k zrušeniu druhostupňového rozhodnutia došlo z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p. a to napriek tomu, že žalobca takýto dôvod vo svojej žalobe zo dňa 27. júna 2007 neuvádza, taktiež krajský súd uviedol, že k uvedenej vade výroku rozhodnutia prihliada z vlastnej moci. To nakoniec vyplynulo aj z časti odôvodnenia k časti výroku rozsudku o trovách konania, v ktorom krajský súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, keďže tu je dôvod hodný osobitného zreteľa, a to síce ten, že k zrušeniu napadnutého rozhodnutia nedošlo na základe úspešnej argumentácie žalobcu uvedenej v žalobe.

Ďalej žalovaný uviedol, že dôvody zrušenia rozhodnutia vymenované v § 250j ods. 2 O. s. p. sa viažu len na rozsah a dôvody uvedené v žalobe. Keďže však žalobca skutočnosť, na základe ktorej došlo k zrušeniu druhostupňového rozhodnutia, v žalobe nenamietal, krajský súd nemohol z uvedeného dôvodu druhostupňové rozhodnutie zrušiť. K zrušeniu rozhodnutia z dôvodov podľa § 250j ods. 2 O. s. p. totiž nemôže dôjsť z vlastnej moci súdu, ale len po preskúmaní rozhodnutia v medziach žaloby (a teda ako vyplýva z definície tohto pojmu v § 250j ods. 1 O. s. p., ide o preskúmanie rozhodnutia v rozsahu a z dôvodov v žalobe uvedených).

Žalovaný ďalej poukázal na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď krajský súd uviedol, že z dikcie zákona priamo nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku na prípad, že je potrebné meniť jeden alebo viaceré časti výroku a či je potom potrebné v ostatnom odvolanie alebo rozklad zamietnuť a ostatné časti výroku potvrdiť. Žalovaný uviedol, že ak zákon nevznáša takúto požiadavku smerom k správneému orgánu, nie je jasné, prečo by neuvedenie rozhodnutia o ostatných výrokoch prvostupňového rozhodnutia v druhostupňovom rozhodnutí malo byť s ním v rozpore. Okrem toho, takýto názor krajského súdu nepodporuje ani ustálená judikatúra, z ktorej naopak vyplýva, že takýto nedostatok nie je v rozpore so zákonom. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v B. zo dňa 24. októbra 2007, v ktorom konaní bol žalovaný účastníkom, kde bolo uvedené, že pokiaľ správny orgán druhého stupňa v napadnutom rozhodnutí výrok o uložení peňažnej pokuty žalobcovi formálne nepotvrdil, nepostupoval v priamom rozpore so zákonom; taktiež rozsudok Krajského súdu v B. zo dňa 27. septembra 2007, kde súd námietku pokiaľ ide o podobný nedostatok výroku uznal za dôvodnú len čiastočne a tento nedostatok nebol dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného v tejto veci.

Žalovaný záverom uviedol, že krajský súd prihliadol k nedostatku výroku z vlastnej moci, hoci dôvody na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 O. s. p. sú viazané dôvodmi a rozsahom žaloby a nepotvrdenie zmenou nedotknutých výrokov prvostupňového rozhodnutia v odvolacom konaní nemožno považovať za rozporné so zákonom a už vôbec nie za vadu, ktorá by mala viesť k zrušeniu rozhodnutia pre nezákonnosť.

Žalovaný uviedol, že napadnutá časť výroku rozsudku vychádzala z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutú časť výroku rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietla.

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie taktiež žalobca, v ktorom, okrem iného, uviedol, že podľa názoru krajského súdu je nevyhnutne potrebné, aby výrok druhostupňového rozhodnutia obsahoval potvrdzujúci výrok a zamietnutie odvolania resp. rozkladu odvolateľa.

Žalobca uviedol, že s týmto názorom sa nestotožňuje. Je pravdou, že v dôsledku rozkladu žalobcu došlo k zmene napadnutého rozhodnutia len v bodoch 5 a 7, ostatné časti výroku zostali odvolaním nezmenené, čo vyplýva z predmetného rozhodnutia. Ohľadne ďalších častí nie je, podľa názoru žalobcu, potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie, keďže je evidentné, že v tejto časti bol opravný prostriedok zamietnutý a potvrdené tak prvostupňové rozhodnutie žalovaného. V danom prípade nie je potrebné, aby výrok druhostupňového rozhodnutia sa preto týkal aj ďalších častí viaczložkového výroku.

Ďalej žalobca v odvolaní poukázal, že z dikcie zákona priamo nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku, preto nemožno považovať stanovisko súdu prvého stupňa za správne. Jeho rozhodnutie je v rozpore s príslušnými ustanoveniami správneho konania, ktoré sa týkajú odvolacieho konania, keďže predstavuje extenzívny výklad Správneho poriadku.

Záverom žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobe zo dňa 29. júna 2007 v plnom rozsahu vyhovieť tak, ako to vyplýva z predmetnej žaloby, nakoľko žalobca je toho názoru, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s obsahom spisového materiálu.

K tomuto odvolaniu sa žalovaný vyjadril podaním zo dňa 14. decembra 2009 tak, že sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, pokiaľ ide o viaczožkový výrok, avšak v súlade so svojim vlastným odvolaním zo dňa 27. novembra 2009 žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutú časť výroku rozsudku krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamieta.

Dodatočným podaním zo dňa 25. februára 2010 žalovaný, na podporu svojich argumentov uvedených v odvolaní, upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 2009, v ktorom sa okrem iného, zaoberal námietkou údajného nedostatku vo výroku rozhodnutia žalovaného, pričom túto nepovažoval súd za dôvodnú. V zmysle zachovania konzistentnosti rozhodovacej praxe slovenských súdov je potrebné prihliadnuť na závery uvedené v tomto rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Rozhodol uznesením (§ 223 v spojení s v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 a § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.).

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu priložených spisov odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2007 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 21. novembra 2006 tvrdiac, že zistenie skutkového stavu, z ktorého tieto rozhodnutia vychádzali, je v rozpore s obsahom spisového materiálu.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 21. novembra 2006 rozhodol

1. tak, že konanie podnikateľa JUDr. A. F. – Cintoríny K. v čase od 1. januára 2004 do 31. decembra 2004 a jeho nástupcu podnikateľa Cintoríny K., v čase od 1. januára 2005 do súčasnosti, spočívajúce v neposkytovaní prístupu pohrebniectvam na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom poskytovania pohrebných služieb, je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu poskytovania prístupu na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom poskytovania pohrebných služieb podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a je preto podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov zakázané.

2. tak, že správne konanie v časti týkajúcej sa posudzovania neprimeranosti výšky poplatku za povolenie na vstup na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom vykonávania kamenárskych prác podľa § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení

---

neskorších predpisov zastavuje podľa § 32 ods. 2 písm. g/ v spojení s § 32 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nakoľko v konaní nepreukázal, že účastník konania porušil ustanovenia tohto zákona.

3. tak, že konanie podnikateľa JUDr. A. F. – Cintoríny K. v čase od 1. januára 2004 do 31. decembra 2004 a jeho nástupcu, podnikateľa Cintoríny K., spol. s.r.o., v čase od 1. januára 2005 do súčasnosti, spočívajúce v uplatňovaní rozdielnych podmienok pri vyberaní poplatkov za povolenie na vstup na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom vykonávania kamenárskych prác od jednotlivých kamenárov, je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu poskytovania prístupu na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom vykonávania kamenárskych prác podľa § 8 ods. 2 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a je preto podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov zakázané.

4. tak, že konanie podnikateľa Cintoríny K. v čase od 1. januára 2005 do 29. septembra 2006, spočívajúce vo vynucovaní platby za stavebný dozor od kamenárov pri stavbe základov hrobov na rímskokatolíckom cintoríne v K., je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu poskytovania prístupu na rímskokatolícky cintorín v K. za účelom vykonávania kamenárskych prác podľa § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a je preto podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov zakázané.

5. tak, že konanie podnikateľa Cintoríny K. v čase od 14. februára 2005 do súčasnosti, spočívajúce vo vynucovaní poskytnutia služby úpravy ľudských pozostatkov prevezených na rímskokatolícky cintorín v K. z NsP v K., je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu prevozu zosnulých z NsP K. na rímskokatolícky cintorín v K. podľa § 8 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a je preto podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov zakázané.

6. na základe ustanovenia § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov tak, že ukladá podnikateľovi Cintoríny K. povinnosť zdržať sa konania uvedeného v bode 1, 3 a 5 tohto rozhodnutia a odstrániť protiprávny stav do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. na základe § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov tak, že za zneužívanie dominantného postavenia uvedeného v bode 1, 3, 4 a 5 tohto rozhodnutia ukladá podnikateľovi Cintoríny K., pokutu vo výške 68 000 Sk, slovom šesťdesiatšesťtisícdeväťstosedemdesiatšesť slovenských korún, ktorú je tento povinný uhradiť na účet Protimonopolného úradu Slovenskej republiky v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Na základe rozkladu, v ktorom žalobca navrhoval prvostupňové rozhodnutie v bodoch **1, 3, 4 a 5** zmeniť a konanie uvedené v predmetných bodoch zastaviť a v bodoch **6 a 7** zrušiť, žalovaný rozhodnutím zo dňa 27. apríla 2007 zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že

Bod 5 výroku znie: Konanie podnikateľa Cintoríny K. v čase od 14. februára 2005 do súčasnosti spočívajúce vo vylučovaní konkurenčných podnikateľov v oblasti pohrebných služieb z poskytovania služieb úpravy ľudských pozostatkov prevezených z NsP v K. na rímskokatolícky cintorín v K. je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu prevozu zosnulých z NsP K. na rímskokatolícky cintorín v K. a ich uloženia do chladiacich zariadení umiestnených na rímskokatolíckom cintoríne v K. podľa § 8 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a je preto podľa § 8 ods. 6 tohto zákona zakázané.

Bod 7 výroku znie: Na základe § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov ukladá za zneužívanie dominantného postavenia uvedené v bodoch 1, 3 a 4 výroku prvostupňového rozhodnutia a v bode 5 tohto rozhodnutia podnikateľovi Cintoríny K. pokutu vo výške 68 000 Sk (slovom šesťdesiatosemtisíc slovenských korún), ktorý je povinný uhradiť na účet Protimonopolného úradu Slovenskej republiky do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Skutočnosť, že žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí nerozhodol o všetkých výrokoch prvostupňového rozhodnutia, založila podľa názoru krajského súdu takú vadu v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, preto druhostupňové rozhodnutie zrušil s poukazom na § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p. S týmto názorom sa nestotožnili žalovaný ani žalobca, tak ako to vyplýva z obsahu podaných odvolaní.

V prejednávanej veci je predmetom právneho posúdenia otázka, či uvedený postup správneho orgánu predstavuje vadu konania, či táto mohla mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a či môže súd na túto vadu prihliadať, aj ak ju účastník konania nenamieta.

Podľa § 37 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, postupuje sa v konaní na úrade podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

Podľa § 61 ods. 3 Správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

V zmysle ustanovení Správneho poriadku je pri podaní rozkladu rozhodnutie napádané v celom rozsahu, správny orgán nie je viazaný len dôvodmi uvedenými v rozklade.

V prípade viaczložkového výroku možno konštatovať, že hoci je tento vnútorne členený na jednotlivé relatívne samostatné body, jedná sa o komplexné riešenie otázky, ktorá je predmetom administratívneho konania.

V prejednávanom prípade bolo predmetom konania pred žalovaným posúdenie, či žalobca má na relevantnom trhu dominantné postavenie a či toto dominantné postavenie zneužíva. V bodoch 1-5 prvostupňového rozhodnutia bolo rozhodnuté o zneužívaní dominantného postavenia rozličnými postupmi, praktikami, zatiaľ čo v bodoch 6, 7 bola uložená povinnosť zdržať sa tohto konania a odstrániť protiprávny stav a sankcia za zneužívanie dominantného postavenia.

Žalovaný svojim postupom pri vydávaní druhostupňového rozhodnutia nevyčerpal dôsledne predmet konania o rozklade, keď o podanom rozklade rozhodol iba ohľadne častí výroku označených pod bodmi 5 a 7. Logickým výkladom § 59 ods. 2 Správneho poriadku je možné vyvodiť, že ak orgán rozhodujúci o rozklade

---

napadnuté rozhodnutie nezmení ani nezruší, rozhodne o rozklade tak, že ho zamietne a rozhodnutie potvrdí, pričom tento výklad je potrebné, v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti výroku, použiť aj vo vzťahu k jednotlivým častiam výroku rozhodnutia napadnutého rozkladom.

Žalovaný, vyčerpajúc predmet konania o rozklade, po zmene bodov 5 a 7 výroku mal formálne rozhodnúť v zmysle § 59 ods. 2 Správneho poriadku aj o ďalších bodoch, ktorých preskúmania sa žalobca domáhal, tak, že vo vzťahu k nim sa rozklad zamieta a body 1, 3, 4 a 6 sa potvrdzujú.

Odvolací súd sa však v ďalšom už nemohol stotožniť s názorom krajského súdu, pokiaľ ide o vplyv takéhoto postupu žalovaného na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Dôsledné nevyčerpanie predmetu konania o rozklade **nemožno považovať za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia**, a na základe ktorej by bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje sa potrebné taktiež poukázať na obsah odvolania žalobcu, z ktorého je zrejmé, že ani on sám sa necíti byť postupom žalovaného pri rozhodovaní o rozklade dotknutý na právach.

Námietku žalovaného, pokiaľ ide o skutočnosť, že krajský súd prihliadol na vadu, ktorú žalobca nenamietal, považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Účelom postupu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p. je odstránenie takých väd, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala.

Postup vo veciach, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala, predstavuje výnimku zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán) (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnený v č. 1/1997, str. 21, ZSP).

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že žalovaný pri rozhodovaní o rozklade nevyčerpal dôsledne predmet konania, keďže nerozhodol o všetkých bodoch výroku, ktoré boli rozkladom napadnuté. Tento postup však nemožno považovať za takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a ku ktorej by súd mal prihliadať.

Podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona.

Odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto smere nemohol vyhovieť návrhom účastníkov domáhajúcim sa zmeny napadnutého rozsudku.

Ústavný princíp dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania predstavuje pre účastníka konania záruku, že bude mať, pri podaní opravného prostriedku, možnosť zaujať k skutočnostiam odôvodňujúcim právny záver súdu stanoviská, vyjadrovať sa k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Meritórne rozhodnutie na základe právneho názoru odvolacieho súdu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, by bolo v rozpore s touto zásadou. Takýmto postupom by mohla byť účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom (právo podať opravný prostriedok) a byť porušené jeho základné právo v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude posúdiť podanú žalobu s ohľadom na skutkové námietky tam uvedené a vo veci meritórne rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 3 O. s. p.).

104.
ROZHODNUTIE

Ak súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu dospeje k záveru, že sú dôvody na jeho zrušenie uvedené v § 250j ods. 2 a 3 OSP, nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2009, sp. zn. 2 Sžo 246/2009)

Krajský súd v N. uznesením z 1. apríla 2009 zamietol návrh žalobcu z 12. marca 2009 na doplnenie rozsudku Krajského súdu v N. z 27. januára 2009 o výrok, ktorým by zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 6. februára 2007 a na vydanie opravného uznesenia v časti týkajúcej sa trov konania z dôvodu, že podľa názoru krajského súdu je na úvahe súdu v zmysle § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), aby podľa okolností prípadu po preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov z dôvodov uvedených v tomto ustanovení rozhodol o zrušení preskúmaného rozhodnutia a prípadne aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a ďalej výšku priznanej náhrady trov konania napadol právny zástupca žalobcu už v odvolaní z 12. marca 2009 proti rozsudku Krajského súdu v N. z 27. januára 2009 a táto je predmetom samostatného odvolacieho konania.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil tak, že odvolaniu v celom rozsahu vyhovie.

Opakovane žiadal, aby bol výrok rozsudku krajského súdu doplnený aj o zrušenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, nakoľko krajský súd vôbec neuviedol, akými právnymi názormi sa riadil a na základe čoho dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na zrušenie aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa jeho názoru ak je rozhodnutie správneho orgánu zmätočné a pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné, potom je to dôvod na jeho zrušenie a to tak pokiaľ ide o rozhodnutie prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja v spojení s § 246c OSP preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu vyhovieť nemožno.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 166 ods. 1 OSP ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

Podľa ods. 2 doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, uznesením návrh zamietne.

Podľa § 246c ods. 1 pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 250j ods. 3 súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre

---

nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že Krajský súd v N. rozsudkom z 27. januára 2009 podľa § 250j ods. 3 OSP zrušil rozhodnutie žalovaného z 23. apríla 2007, nakoľko žalovaný správny orgán nepredložil kompletný administratívny spis a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi priznal právo na ich čiastočnú náhradu.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu, v časti výroku o náhrade trov konania, podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom prebieha na Najvyššom súde pod sp. zn. 2Sžo 245/2009 odvolacie konanie.

Preto Krajský súd v N. napadnutým rozhodnutím rozhodol správne, keď zamietol návrh žalobcu na vydanie opravného uznesenia týkajúceho sa priznania náhrady trov konania, nakoľko v danom prípade nemohlo ísť o opravu rozsudku, keďže nešlo o opravu zrejmej nesprávnosti, ako sa mylne domnieva právny zástupca žalobcu, ale o riadne odvolanie, ktoré však už žalobca proti vyššie uvedenému rozsudku podal.

Pokiaľ išlo o zamietnutie žiadosti na vydanie doplňujúceho rozsudku, aj v tomto prípade sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s názorom krajského súdu uvedenom v napadnutom uznesení a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť len to, že v § 166 OSP je taxatívne vymedzené, v ktorých prípadoch je možné doplniť rozsudok, pričom v danom prípade nešlo o takéto dôvody.

Navyše, ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti OSP sa podľa § 246c OSP použijú pre konania podľa druhej hlavy piatej časti OSP len v prípade, ak ide o riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v tejto časti a aj to len primerane.

Predmetná otázka je však riešená v ustanovení § 250j ods. 3 OSP, z ktorého jednoznačne vyplýva možnosť – nie povinnosť súdu zrušiť aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v prípade, ak súd podľa okolností prípadu dospieje k záveru, že takýto postup je vhodný, pričom v danom prípade nie je viazaný dôvodmi žaloby.

Súd nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

Nesprávne preto požadoval žalobca vydanie doplňujúceho rozsudku v tom smere, že vo výroku rozsudku malo byť uvedené aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 6. februára 2007.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné uznesenie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ich obsahom sa krajský súd riadne vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a uznesenie Krajského súdu v N. podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli.